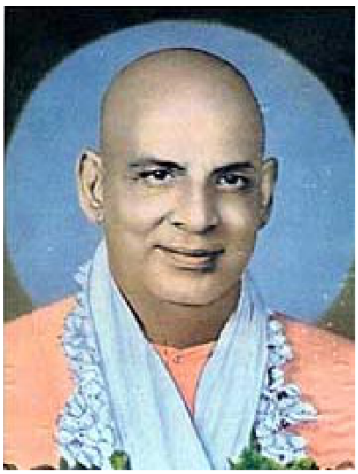
ANA OLARAK TANRI

Yazan

SRI SWAMI CHIDANANDA

		
Sri Swami Sivananda The Divine Life Society'nin Kurucusu	**HİZMET ET, SEV, VER, ARIN, MEDİTASYON YAP, HAKİKATİ İDRAK ET** **Sri Swami Sivananda böyle der.**	**Sri Swami Chidananda**

THE DIVINE LIFE SOCIETY YAYINI

Türkçe çeviri

Dördüncü Baskı: 1991
(3000 nüsha)

World Wide Web (WWW) Baskısı: 1999
Web sitesi: http://www.SivanandaDlshq.org

Bu WWW yeniden basımı ücretsiz dağıtım içindir.

© The Divine Life Trust Society

ISBN 81-7052-090-8

Yayımlayan
THE DIVINE LIFE SOCIETY
P.O. SHIVANANDANAGAR-249 192
Tehri-Garhwal Bölgesi, Uttar Pradesh,
Himalayalar, Hindistan.

Çeviri notu: Bu sürüm, ön bölümler ve on konuşmanın tamamını içerir. Sanskritçe metinler ve Latin harfli aktarımları kaynak PDF'deki biçimleriyle korunmuştur.

Yüce Ana'ya

Bu çiçek,
alçakgönüllülük ve hürmetle
sunulmuştur.

YAYINCININ NOTU

1953 yılında (8-17 Ekim), Rishikesh'teki Sivananda Aşramı'nda Navaratra Durga Puja sırasında, muhterem Sri Swami Chidanandaji Maharaj, "Ana Olarak Tanrı" üzerine son derece aydınlatıcı bir dizi konuşma yaptı. Bu konuşmalar bir araya getirilerek kitap haline getirilmiştir.

Bu konuşmalar, insanlığın bütün kesim ve tabakalarına ilham verici bir mesaj içermektedir. Bundan önce üç baskı yapmış olması, okurlar tarafından iyi karşılandığına yeterince tanıklık etmektedir. Bir süredir baskısı tükenmiş olmasının yanı sıra, bu dördüncü baskıyı Pujya Sri Swami Chidanandaji Maharaj'ın Amrita Mahotsava kutlamaları vesilesiyle yayımlamanın son derece uygun olacağını düşündük.

24.9.1991
THE DIVINE LIFE SOCIETY

ANA'YA DUA

Bütün varlıklarda zekâ, merhamet ve güzellik biçiminde var olan İlahi Ana'ya selamlar; ey Rab Şiva'nın eşi, Tatlı Ana, Sana selamlar. Ey Ana Parvati! Sen Lakşmi'sin, Sen Sarasvati'sin. Sen Kali, Durga ve Kundalini Şakti'sin. Bütün nesnelerin biçiminde olan Sensin. Herkesin tek sığınağı Sensin. Bütün dünyayı büyüledin. Bütün evren, Senin üç Guna'nın oyunudur. Seni nasıl övebilirim? Senin yüceliğin betimlenemez. Senin ihtişamın dile getirilemez. Beni koru. Bana yol göster, ey Sevgi Dolu Ana!

Ey Tapılası Ana! Bütün insanların bu dünyada aldanış içinde dolaşmasına yol açan bu büyük yanılsamayı Sen yarattın. Bütün bilimler Senden doğmuştur. Senin lütfun olmadan hiç kimse spiritüel Sadhana'da başarıya ve sonunda kurtuluşa ulaşamaz. Bu dünyanın tohumu Sensin. Senin iki veçhen vardır: tezahür etmemiş veçhe, yani Avyaktam ve tezahür etmiş veçhe, yani kaba maddi evren. Pralaya sırasında bütün dünya Avyaktam'da çözünür. Bana ilahi gözü ver. Senin gerçek, görkemli biçimini göreyim. Bu yanılsamanın ötesine geçmeme yardım et, ey Şefkatli Ana!

Ey Merhametli Ana! Önünde eğiliyorum. Kurtarıcım Sensin. Amacım Sensin. Tek dayanağım Sensin. Rehberim ve bütün ıstırapları, sıkıntıları ve sefaletleri gideren Sensin. Hayrın bedenlenişi Sensin. Bütün evrene nüfuz edersin. Bütün evren Seninle doludur. Bütün niteliklerin hazinesi Sensin. Beni koru. Seni tekrar tekrar selamlıyorum. Ey Yüce Ana! Sana selamlar. Bütün kadınlar Senin parçalarındır. Zihin, benlikçilik, akıl, beden, Prana ve duyular Senin biçimlerindir. Sen Para Şakti ve Apara Prakriti'sin. Elektrik, manyetizma, kuvvet, enerji, güç ve irade Sensin.

Bütün biçimler yalnızca Senin biçimlerindir. Yaratılışın sırrını bana aç. Bana ilahi bilgiyi bağışla.

Ey Sevgi Dolu Ana! İlk enerji Sensin. İki veçhen vardır: korkunç ve huzurlu. Tevazu, yumuşaklık, çekingenlik, cömertlik, cesaret, tahammül ve sabır Sensin. Adanmışların kalbindeki iman ve soylu kişilerdeki cömertlik, savaşçılardaki yiğitlik ve kaplanlardaki yırtıcılık Sensin. Zihni ve İndriyaları denetlemek için bana güç ver. Beni Sende yaşamaya layık kıl. Sana selamlar.

Ey Yüce Ana! Ne zaman eşit görüşe ve dingin bir zihin haline sahip olacağım? Ne zaman Ahimsa, Satyam ve Brahmacharya'da yerleşik hale geleceğim? Senin kozmik görünümünü ne zaman göreceğim? Derin, kalıcı huzura ve sürekli sevince ne zaman kavuşacağım? Derin meditasyona ve Samadhi'ye ne zaman gireceğim?

Ey Işık Saçan Ana! Hiçbir spiritüel Sadhana yapmadım, öğretmenlere hizmet etmedim. Hiçbir Vrata, hac, hayır işi, Japa, meditasyon ya da ibadet uygulamadım. Dinsel kutsal metinleri incelemedim. Ne ayırt etme yetisine ne de tutkudan arınmışlığa sahibim. Ne saflığım ne de kurtuluşa yönelik yakıcı bir arzum var. Tek sığınağım Sensin. Tek dayanağım Sensin. Sessiz yüceltmelerim Sana olsun. Senin mütevazı yakarıcınım. Cehalet perdesini kaldır.

Ey Lütufkâr Ana! Önünde secde ediyorum. Neredesin? Beni terk etme. Ben Senin çocuğunum. Beni korkusuzluğun ve sevincin öteki kıyısına götür. Senin lotus ayaklarını kendi gözlerimle ne zaman göreceğim? Sen merhametin sınırsız okyanususun. Felsefe taşı dokunmasıyla demiri altına dönüştürürken, Ganj kirli suyu temiz suya dönüştürürken, Sen de beni, ey İlahi Ana, saf bir ruha dönüştüremez misin? Dilim her zaman Senin Adını tekrarlasın!

(Sri Swami Sivananda, *Gems of Prayers*)

HİNT DÜŞÜNCESİNDE İLAHİ ANA KAVRAMI

Sri Swami Sivananda

Uygarlığın doğuşundan itibaren, ilkel insanın anaerkil bir toplumda yaşadığı zamanlarda, İlahi Ana'ya ibadet uygulanmaya başladı. Daha sonra uygarlık ilerledikçe anaerkil düzen yavaş yavaş silindi ve baba, aile biriminin başı haline geldi; kendisine yetke sahibi kişi olarak davranılıyor, herkes rehberlik ve onay için ona bakıyordu. Bunun sonucunda Tanrı kavramının kendisinde de bir değişiklik oldu; Tanrı'nın Babalığı yerleşti. Fakat Ana'ya ibadet eşzamanlı olarak sürdü; çünkü bu kavram adanmışa psikolojik açıdan daha çekici geliyordu: Ana, evlat sevgisi bakımından çocuğa en yakın olandı. Ardından Hindu dini, Tanrı'nın Analığı ve Babalığı arasında bir sentez ve uyum geliştirdi; insanlar Sita ile Rama'ya ya da Radha ile Krişna'ya birlikte ibadet ettiler.

İnsan zihninin kavrayışı, göreli deneyime dayanır. Bu nedenle öznel idealizm, ilk aşamalarında nesnel ve göreli benzetmelerden yardım alır. Tanrı ne soyut ne de somut kavramlarla sınırlıdır. Ancak İlahi Takdir'le, kavranamaz bir boşluk kavramı aracılığıyla kurmaktansa, iyiliksever bir babalık ya da sevgi dolu, şefkatli bir analık üzerinden bilinçli ilişki kurmak daha kolaydır. Tanrı gerçekte niteliklerden yoksundur; fakat iyilik ve erdemin olumlu ideallerinin göreli olarak O'na yüklenmesi, talibin kendini geliştirmesi ve spiritüel ilerleyişi için gereklidir.

Ana, çocuğuna karşı çok şefkatlidir. Annenizin yanında, başka herhangi birinin yanında olduğunuzdan daha rahatsınızdır. Sizi koruyan, besleyen, teselli eden, neşelendiren ve size bakan annedir. O sizin ilk öğretmeninizdir. Çocukları uğruna her şeyini feda eder. Spiritüel alanda da talibin İlahi Ana'yla çok yakın bir ilişkisi vardır.

Upasana, yani Evrensel Ana'ya ibadet, Öz'ün bilgisine erişmeye götürür. Kenopanişad'daki Yakşa Prasna bu görüşü destekler. O'na açık bir kalple yaklaşın. Zihninizi içtenlik ve alçakgönüllülükle açığa serin. Düşünceleriniz saf ve yüce olsun. Bir çocuk kadar sade olun. Bireysel varlığınızı, benmerkezci doğanızı, kurnazlığı, bencilliği ve eğriliği un ufak edin. Kendinizi bütünüyle, hiçbir çekince duymadan ve gönülsüzlük göstermeden O'na teslim edin. O'nun Mantralarını söyleyin. O'na iman ve bağlılıkla ibadet edin.

Navaratri, yoğun Sadhana yapmak için en uygun zamandır. Bu dokuz gün Ana için çok kutsaldır. Kendinizi O'na ibadete bütünüyle bırakın. Bu, yüksek, ilahi güçlerin; adaletsizlik, baskı, kendini yüceltme, açgözlülük, bencillik, nefret ve insanın acısını artıran daha birçok ilahi olmayan güçte ifade bulan aşağı, olumsuz nitelikler üzerindeki zaferini simgeleyen bir vesiledir.

Ana'ya bütün tezahürlerinde ibadet edin. O, Mutlak'ın yaratıcı veçhesidir. Kozmik Enerji olarak simgelenir. Enerji, maddenin bütün biçimlerinin fiziksel bakımdan nihai temelidir ve Ruh'u sürdüren kuvvettir. Enerji ile Ruh birbirinden ayrılamaz. Özünde birdirler. Beş element ve bunların birleşimleri, Ana'nın dışsal tezahürleridir. Zekâ, ayırt etme yetisi, psişik güç ve irade O'nun içsel tezahürleridir. İnsanlık, O'nun görünür biçimidir. Dolayısıyla insanlığa hizmet, İlahi Ana'ya ibadettir.

Ana'nın sizin gözlerinizden gördüğünü, kulaklarınızdan işittiğini ve ellerinizden çalıştığını hissedin. Bedenin, zihnin, Prana'nın, aklın ve bunların bütün işlevlerinin O'nun tezahürleri olduğunu hissedin. Bir ve evrensel yaşam, herkesin kalbinde atar. Bir başkasından nefret etmek yalnızca Ana'dan nefret etmek, bir başkasına karşı bencil olmak yalnızca kendi özünüzü inkâr etmek olduğunda, nefret ve bencilliğe nasıl yer olabilir? Bu bilinci kalbinizin derinliklerine yerleştirin. Bu ilahi birlik ideali üzerinde daima meditasyon yapın ve onu uygulayın.

Ana'nın lütfu sınırsızdır. O'nun merhameti sonsuzdur. Biraz kalp saflığı O'nu hoşnut eder. Kutsal Navaratri yaklaşıyor. Bu yüce fırsatı kaçırmayın. Ana'nın lütfuna

erişmek için kararlı ve içten bir çaba gösterin. O bütün yaşamınızı dönüştürecek ve sizi ilahi bilgeliğin sütüyle, spiritüel içgörüyle ve Kaivalya'yla kutsayacaktır!

Hepiniz Ana Durga'nın lütfuna erişesiniz!

İLAHİ ANA'YA İBADET

Sri Swami Sivananda

Devi, Varoluşun tek ve birleştirici Kuvveti olarak evreni tezahür ettiren, sürdüren ve dönüştüren Şakti'yle, yani İlahi Güç'le eşanlamlıdır. Aslında Devi'ye ibadet mezhepsel değildir; herhangi bir külte ait değildir. Devi ya da Şakti derken, varoluşsal gücün bütün biçimlerinin, bilginin ve her şeyi bilmenin gücünün önkoşulunu kastediyoruz. Bu güçler Tanrı'nın yüce sıfatlarıdır; O'na Vişnu, Şiva ya da dilediğiniz gibi seslenebilirsiniz. Başka bir deyişle Şakti, Mutlak'ın çok olarak görünmesinin, Tanrı'nın bu evrenin nedeni olmasının bizzat olanağıdır. Şakti ve Şakta birdir; güç ile güce sahip olan birbirinden ayrılamaz; Tanrı ile Şakti, ateş ile ateşin ısısı gibidir.

Bu nedenle Devi'ye ya da Şakti'ye ibadet, Tanrı'nın yüceliğine, Tanrı'nın büyüklüğüne ve üstünlüğüne ibadettir. Her Şeye Gücü Yeten'in yüceltilmesidir. Devi'nin kana susamış bir "Hindu Tanrıçası" olarak yanlış anlaşılması talihsizdir. Hayır. Devi yalnızca Hindu'nun malı değildir. Devi herhangi bir dine ait değildir. Devi, Deva'nın bilinçli gücüdür. Bu asla unutulmasın. Devi, Şakti vb. sözcükler ve bu adlarla bağlantılı farklı biçimlere ilişkin fikirler, insan bilgisinin, insan kavrayışının sınırlılıklarına verilen ödünlerdir. Bhagavan Sri Krişna, Gita'da şöyle der: "Bu yalnızca benim aşağı doğam olan Şakti'dir; bunun ötesinde benim yüksek doğam, İlk Şakti, bütün bu evreni sürdüren yaşam ilkesi vardır." Upanişad şöyle der: "Bu Tanrı'nın Para Şakti'sinden, Yüce Gücü'nden çeşitli biçimlerde söz edilir; bu güç, bilgi, kuvvet ve etkinlik olarak tezahür eden Tanrı'nın doğasıdır." Gerçekte evrendeki bütün varlıklar Şakti'ye ibadet eder; çünkü şu ya da bu biçimde gücü sevmeyen ve arzulamayan hiç kimse yoktur. Fizikçiler ve bilim insanları artık her şeyin saf, yok edilemez enerji olduğunu kanıtlamışlardır. Bu enerji, varoluşun her biçiminde bulunan İlahi Şakti'nin yalnızca bir biçimidir.

Şakti'ye özsel doğası içinde ibadet edilemediğinden, tezahürlerinde, yani yaratılışta, korumada ve yıkımda tasavvur edildiği biçimde ibadet edilir. Bu üç işlevle ilişkisi içinde Şakti; Sarasvati, Lakşmi ve Kali'dir. Açıkça görüldüğü gibi bunlar birbirinden ayrı üç Devi değil, üç farklı biçimde ibadet edilen tek ve biçimsiz Devi'dir. Navaratri, Evrenin İlahi Varlığı'nın üç biçimde yüceltildiği "Maha-Kali, Maha-Lakşmi ve Maha-Sarasvati'ye dokuz günlük ibadet" bayramıdır.

Sarasvati kozmik Zekâ, kozmik bilinç, kozmik bilgidir. Sarasvati'ye ibadet; Buddhi-Şuddhi, Viveka-Udaya, Vichara-Şakti, Jnana ve Öz'ün aydınlanması için gereklidir. Lakşmi yalnızca altın, sığır vb. maddi zenginlik demek değildir. Her tür refah, yücelik, ihtişam, sevinç, yükseliş ya da büyüklük, Tanrıça Lakşmi'nin lütfu kapsamındadır. Sri Appayya Dikşitar, nihai Kurtuluş'u bile "Mokşa Samrajya Lakşmi" diye adlandırır. Dolayısıyla Lakşmi'ye ibadet, çokluğu birlikte çözen güce, İlahi Varlık'a ibadet demektir. Bu nedenle Devi'ye ibadet, spiritüel Sadhana sürecinin bütün veçheleriyle açıklanmasıdır.

Navaratri sırasında sıkı bir anuşthana uygulayın ve içsel spiritüel doğanızı arındırın. Bu, Ana'ya İbadet için yılın en hayırlı zamanıdır. Saptaşati'yi ya da Devi Mahatmya'yı ve Lalita Sahasranama'yı okuyun. Devi'nin Mantrasıyla Japa yapın. Ritüel ibadeti saflık, içtenlik ve mutlak bağlılıkla gerçekleştirin. Ana Devi'nin Darşan'ı için ağlayıp yakarın. İlahi Ana sizi sonu olmayan bilgi, huzur ve sevinçle kutsayacaktır. İlahi Ana hepinizi kutsasın!

İÇİNDEKİLER

Özgün baskının sayfa numaraları ile bu Türkçe PDF'nin sayfa numaraları birlikte verilmiştir. PDF yer imleriyle de bölümlere doğrudan ulaşabilirsiniz.

Bölüm	Özgün	Türkçe
Yayıncının Notu	iii	4
Ana'ya Dua	iii	4
Hint Düşüncesinde İlahi Ana Kavramı	iv	5
İlahi Ana'ya İbadet	v	7
Aşkın Gerçekliğin Gücü	1	10
Yıkıcı Güçleri Yok Eden	5	15
Yıkım: İnşaya Sıçrama Tahtası	9	20
Lakşmi: Yüce Sürdürücü	15	27
Refah Yolu	20	33
Evde ve Kalpte Hayrın Tanrıçası	24	38
Yaratılış: Ana'nın Vinasının Müziği	32	47
Başarı Tanrıçası	36	51
Nihai Kurtuluşa Giden Yol	41	57
Büyük Amaç ve Ona Erişmek	48	66

ॐ ह्रीं ॐ

OM hrīṃ OM

ANA OLARAK TANRI

ऐं ह्रीं क्लीं चामुण्डयै विच्चे

aiṃ hrīṃ klīṃ cāmuṇḍayai vicce

ॐ नमश्चण्डिकायै

OM namaścaṇḍikāyai

BİRİNCİ GECE

AŞKIN GERÇEKLİĞİN GÜCÜ

या देवी सर्वभूतेषु विष्णुमायेति शब्दिता ।
नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमो नमः ।।

yā devī sarvabhūteṣu viṣṇumāyeti śabditā |
namastasyai namastasyai namastasyai namo namaḥ ‖

Bütün yaratılışın kaynağı, temeli ve nihai amacı olan kutlu İlahi Ana'nın önünde tekrar tekrar secde ediyorum.

Ana, Yüce Varlık'ın gizemli, betimlenemez gücüdür. O, duyuların ve zihnin kavrayışının ötesindeki sonsuzluk, ebediyet ve dile getirilemez huzur olan Yüce, Aşkın Varlık'ın dinamik veçhesidir.

Tanrısal Varlık'a, Yüce Ana veçhesinde her yıl yapılan kutsal dokuz günlük ibadetin başlangıcını belirleyen bu çok ciddi ve kutsal vesilede, halk arasında Dussera olarak bilinen ve Vijayadaşami ile doruğa ulaşan Navaratra'nın ilk gününde, bir araya gelip Ana'yı yüceltme, İlahi Ana üzerine birkaç söz söyleme, O'nu ululama, O'na ibadet etme ve O'nun Lütfu için dua etme ayrıcalığına sahip olmamız, ilahi lütuf ve kutsamanın büyük bir işaretidir. Maddi ya da spiritüel, dünyevi ya da kutsal, bütün çabalarımızda başarıya ulaşmamızı ve emeklerimizin meyvesini almamızı yalnızca bu Lütuf sağlayabilir; arayan kişi yalnızca onunla arayışının sonuna ulaşabilir, Sadhaka uğruna çabaladığı Şey'e erişebilir, ruh yetkinliğe ulaşabilir ve Sonsuz'u idrak edebilir. Ana'nın Lütfu, Mokşa-Siddhi'ye erişmek için vazgeçilmez bir etkendir. Bu kutsal vesilede, Hint düşüncesindeki İlahi Ana anlayışı ve bu dokuz günlük ibadetin anlamı ile geleneksel arka planı üzerine birkaç şey öğrenmeye çalışalım.

Hindistan'da Hindular dört ya da beş geniş dinsel gruba ayrılırlar. Yüce Varlık'a Şiva veçhesinde ibadet edenler vardır; onlara Şaivalar deriz. Sonra aynı Yüce Varlık'a Vişnu veçhesinde ibadet edenler vardır. Onlara Vaişnavalar deriz. Bir üçüncü grup daha vardır; üstelik sayıları oldukça fazladır. Bunlar Tek Tanrı'ya, Yüce Varlık'a, fakat büyük Tanrıça, Devi Şakti biçiminde tezahür ettiği haliyle ibadet ederler. Şaktalar olarak anılırlar. Daha az bilinen iki mezhep daha vardır: Yüce Varlık'a Ganapati olarak ibadet eden Ganapatyalar ve Yüce Varlık'a, ışık veren ve

dünyamızdaki yaşam sürecini sürdüren, güneşin görünür küresinde bedenlenmiş görkemli ışık olarak tezahür ettiği haliyle ibadet eden Sauryalar.

Devi'ye Navaratra ibadeti, özellikle bir Şakta ibadetidir ve bize Şakta geleneği aracılığıyla ulaşmıştır. Bu Şaktaların çok büyük bir kesimi Bengal ve Assam eyaletlerinde toplanmıştır. İlahi Ana'yı yücelten başlıca kutsal metinleri, Durga Saptaşati ya da Devi Mahatmya olarak bilinir. Yedi yüz dizeden oluşan bir kitap olduğu için Saptaşati adıyla anılır. Bengalcede yaygın olarak Chandi diye bilinir; bu bölgelerde, Garhwal'da da insanlar Devi Mahatmya'nın okunmasını Chandi-Patha diye adlandırırlar. Bu ad, İlahi Ana'nın kendi adlarından biri olan Chandika'dan türemiştir.

Kutsal metin son derece bilimsel bir tarzda okunur. Şastraların belirlediği sıkı bir usul vardır. Bugün okunan ilk kısımda, Devi Tattva'nın ayrıntılı bir açıklaması bulunur. Çerçeve bir hikâye biçimindedir; açıklamayı bir bilge, bir krala ve bir tüccara sunar. Tanrısal Varlık'ın veçhesi, O'nun doğası, nasıl ve ne olduğu hakkında derin felsefi hakikatlerle doludur. Ana'yı yücelten ulvi, yükseltici ilahiler vardır ve O'nun hoşnutluğunu kazanmanın yolları verilir. Kutsal metni başından sonuna okumak bile, Şakta ibadet ve spiritüel uygulama biçiminde başlı başına çok büyük ve etkili bir Sadhana'dır. Kutsal metnin özünü birkaç sözle aktaracağım.

Devi Mahatmya'nın Özü

Şöyle başlar: Rab Rama'nın da mensup olduğu Surya Vamşa'dan Suratha adlı bir kral, düşmanlarına yenilir ve onların baskısına boyun eğer; düşmanları onu krallığından kaçmak zorunda bırakır. Bir ormana sığınır. Bütün servetinden ve maiyetinden yoksun kalmış, derin bir acıya ve ümitsizliğe gömülmüştür; her şeyini kaybetmiş halde, çok perişan bir durumda, kimsesizce dolaşmaktadır. Zihni tekrar tekrar yaşadığı acı kadere döner. Krallığını, servetini, bakanlarını ve krallığın yeni hükümdarlar altında nasıl yönetilebileceğini düşünür. Bu ruh halindeyken, Rişi Medha adlı, Tanrı'yı idrak etmiş büyük bir bilgenin inziva yerinin yakınına rastlantıyla gelir. İnziva yerini bütün güzelliğiyle, Rişi'nin öğrencilerini görür; her şeye sükûnet, dinginlik ve saflık sinmiştir. Orada kalır.

Bu inziva yerindeyken, kendisi gibi acı çeken, sıkıntıda bir kardeş olan Samadhi adlı bir adamla karşılaşır. Tüccar topluluğuna mensup olan bu adam da benzer şekilde talihsizlik yüzünden evinden kaçmıştır. Bütün servetini kendi akrabalarına kaptırmış, kendi ailesi onu evden kovmuştur. Böylece ormana doğru dolaşmak zorunda kalmıştır. O da bilgenin ayaklarının dibine sığınır.

Aşağı yukarı aynı zor durumda olduklarını fark ederler: Servetlerinden yoksun bırakılmış, evlerinden atılmış ve kendi insanlarını karşılarına almışlardır. Kendi insanlarının bütün bu merhametsizliğine rağmen, onların bütün düşmanlık ve husumetine karşın, zihinlerinin yine de tekrar tekrar tam da bu insanlara, acılarının,

kederlerinin, derin hayal kırıklıklarının ve ümitsizliklerinin nedeni olan aynı şeylere dönmesi, ikisini de merak ve derin bir şaşkınlık içinde bırakır.

Bunu kendi aralarında tartışmaya çalışırlar: Zihnin, kendilerinden acı ve kederden başka hiçbir şey görmedikleri aynı şeylere ve insanlara tekrar tekrar geri dönüp tutunan bu gizemli doğası nedir? Bu bilmeceyi çözemeyince Rişi Medha'ya gider, bu soruna ışık tutmasını alçakgönüllülükle rica ederler. Rişi'ye sorarlar: "Ey Bilge, lütfen bu soruna ışık tut; bu zihnin, en büyük acı ve kederi gördüğü aynı nesnelere hâlâ tutunduğunu, aynı kişilere bağlı olduğunu görmek bizi çok şaşırtıyor. O şeylerde hiçbir haz olmadığını biliyor; yine de onlara bağlılığından vazgeçmiyor. Bunun nedeni nedir, zihnin bu tuhaf aldanışını nasıl açıklarsın?"

Rişi Medha, her ne kadar Raja Suratha ile Vaişya Samadhi'nin ağzından sorulmuş olsa da dünyanın her yanındaki düşünen bütün kadın ve erkeklerin zihinlerini meşgul eden evrensel bir soru olan bu soruya karşılık, Devi'nin yüceliği üzerine harikulade açıklamasını yapar. Şöyle der: "Ey çocuklarım! İnsan zihninde gizemli bir aldanış barınır; bu aldanış onun saf aklını kör eder, tekrar tekrar kendisine bunca acı ve ıstırap veren nesnelere ve kişilere tutunmasına ve geri dönmesine yol açar. Bu aldanış, bu örtücü güç, gerçekte İlahi Ana'nın gizemli gücüdür. Kozmik yanılsama O'dur. Bizzat bu evrenin dışa yansıtılmasının ardında O vardır. Bir olanın çok olmuş görünmesi, biçimsiz olanın sayısız biçime bürünmüş görünmesi ve tezahür etmemiş olanın tezahür etmiş görünmesi, O'nun gizemli örtücü Gücü sayesindedir; bu gizemli güç, Yüce Varlık'ın kendisinin betimlenemez gücüdür. Bu, Brahma Şakti'dir; Rab'bin kendisinden yayılan Mahamaya, yani büyük Kozmik Yanılsama Gücü'dür. Rab, yaratılışın dışa yansıtılması, korunması ve sonunda bütün ad ve biçimlerin yeniden Saf Varlık'ın ilk aşkın haline çözünmesi şeklindeki bu evrensel dramayı, bu güç aracılığıyla başlatır."

Kral Suratha ile Vaişya Samadhi, Rişi Medha'nın sözünü ettiği gizemli güç ve bütün tezahürün ardında duran bu kozmik güç hakkında daha fazla bilgi edinmek isterler. Bu isteklerine karşılık Rişi Medha, İlahi Ana'nın doğasının ayrıntılı açıklamasına geçer; yedi yüz dizelik kutsal metin bu açıklamayı içerir. Sonunda, İlahi Ana'nın yüce doğasının gizemini ve sırrını açıkladıktan sonra Rişi Medha, Suratha ile Samadhi'ye gidip Yoga uygulamalarını, İlahi Ana'ya ibadet etmelerini, O'na dua etmelerini, O'nun üzerinde meditasyon yapmalarını ve hoşnutluğunu kazanmalarını öğütler. Böylece hoşnutluğu kazanılan Ana onlara görünür, hem krala hem de tüccara Lütfunu bağışlar ve kalplerindeki arzu yerine gelir.

Şaktaların bu yüce kutsal metni Devi Mahatmya'nın anlamı kısaca budur.

Maya ile Brahman Birdir

Devi Tattva'nın bu açıklaması, Yüce Şakti'nin nasıl her şey olduğunu bize anlatır. Önümüzdeki bu görüngüsel evrende gördüğümüz, algıladığımız her şeyin, Para Brahman'ın bu yüce gücünün, yani ilk kuvvetin sonucundan başka bir şey olmadığını söyler. O, Adi-Şakti diye adlandırılır. Aşkın güç, Para-Şakti olarak da bilinir. En üstün, büyük güç, Maha-Şakti olarak bilinir.

Bu büyük İlahi Güç ile nihai Yüce Varlık, Her Şeye Gücü Yeten arasındaki ilişkinin tam olarak ne olduğu, son derece ilginç ve bütün büyük düşünürlerin zihnini meşgul eden bir sorudur. Çeşitli açıklamalar yapılmıştır; ancak hakikati idrak etmiş bilgeler, Yüce Ana veçhesinde tasavvur ettikleri tanrısal varlık ile aşkın veçhesindeki tanrısal varlık arasındaki ilişkinin sırrını aydınlatıcı sözlerle ifade etmişlerdir. Para Brahman ile O'nun Maya ya da Devi diye adlandırdığımız Yüce, Gizemli Dünya Yanılsaması Gücü'nün gerçekte öz bakımından bir ve aynı olduğu bize anlatılır. Görünüşte farklıdırlar, ama yine de birdirler. Bu, aslında gerçek bir fark içermeyen bir ayrımdır. Aralarındaki ilişki budur. Aynı paranın ön ve arka yüzleri gibidirler. Devi'yi tasavvur etmeden Para Brahman'ı tasavvur edemezsiniz; Devi'nin tasavvuru da kendiliğinden Para Brahman'ın tasavvurunu önvarsayar. Devi'nin, yani Yüce İlahi Ana'nın, tezahür etmiş olanla tezahür etmemiş olan arasındaki gizemli bağ olduğunu bize açıklarlar. O, tezahür etmemiş olanı tezahür etmiş olana bağlayan aracıdır. Örneğin bir sonuç ve bu sonuca yol açan bir neden vardır; fakat sonucu nedene, nedeni de sonuca bağlayan şey nedir? Bu ikisini bağlayan ve onları bir kılan gizemli bir bağ vardır. Görünüşte iki olsalar da gerçekte aynı sürecin iki ucudurlar. Nedenin sonuç olarak tezahür etmesi süreci, nedeni sonuç olarak görünür kılan bu güç, Maya, yanılsama ya da Devi olarak bilinir.

Yüce Brahman, bütün hareketin ve devinimin bütünüyle ötesinde olarak da betimlenir; çünkü sınırsızlık ve sonsuzluk doğasında olduğundan, hareket sorusu bile ortaya çıkmaz. Devi diye adlandırdığımız Yüce Güç, Para Brahman'ın dinamik veçhesi olarak betimlenir. Onların sütün beyazlığı ile süt, ısı ile ateş, yılan ile onun zikzak hareketi kadar ayrılmaz oldukları söylenir. Sütü düşündüğünüz anda kendiliğinden beyazlığı düşünürsünüz. Ateşi düşündüğünüz anda ısıyı da varsayarsınız. Ateşin yakma özelliği alınırsa ona artık ateş diyemezsiniz. Aynı şekilde Para Brahman ile Şakti, ateşin yakma özelliği ile ateşin kendisi kadar ayrılmazdır. Brahman ateşse, Şakti ya da Devi ateşin yakma özelliğidir. Maya ya da Prakriti ya da Şakti ile Brahman arasındaki gizemli bağlantıyı göstermek için kurabileceğimiz daha güncel bir benzetme şudur: Bir pilin içindeki elektrik gücünü ele alalım. Elektrik gücü burada, pilin içindeyken tezahür etmemiştir. Dinamik değildir. Statiktir. Pil bir yerden bir yere götürülebilir; içinde muazzam bir kuvvet tuttuğunu kimse bilmez.

İçinde bu harikulade gücü barındırdığına dair bize bir fikir verecek hiçbir belirti yoktur. Ancak aynı elektrik akımı bir kablo sistemi ve devre aracılığıyla dinamik hale getirildiği anda, bu statik kuvvetin harikulade bir dinamizme sıçradığını görürüz.

Yıldırım hızıyla yol alır; elektrik çarpmasına yol açabilir ya da bir ampulü akkor hale getirerek ışık olarak tezahür edebilir; bir vantilatörde dönme hareketi olarak tezahür eder; buzdolabında dondurucu soğuk, elektrikli ısıtıcıda olağanüstü bir ısı gücü olarak tezahür eder; nesneleri yakabilir; elektrikli sirende ses olarak tezahür eder. Pilin içinde statik biçimde tutulan bu güç; ışık, hareket, ısı, soğuk, ses ve duyularla algılanabilir, elle tutulabilir sayısız veçhe olarak tezahür eder. Aynı şekilde Yüce Güç, Para Brahman olarak bilinen aşkın, hareketsiz, statik veçhesinde adsız, biçimsiz ve tezahür etmemiştir; aynı yüce güç tezahüre, yaratıcılığa geçtiğinde, adlar ve biçimler olarak, bütün görüngüsel dünyaya nüfuz eden sayısız dinamik kuvvet olarak dışa yansır. Ana; elektrik, güneşin parlaklığı, okyanusun derinliği, eldeki hareket, çiçeklerdeki koku ve güzel rayiha, sesteki müzik notası, bu evrende görünür olduğu kadar görünmez olan her şey, bütün devinim, bütün kuvvet, bütün hareketlerdir. İnsan varlığında zekâ, zihin, Vrittiler ve duygular olarak bulunur; bu dünyada, ister bireyin içinde ister dışında doğanın kuvvetlerinde algıladığımız her şeydir. O, evrenin yaşamının ta kendisidir. Evrenin kaynağı, sürdürücüsü ve sonunda onu çözüp dağıtan O'dur. *Sarvam Şaktimayam Jagat*; nihai hakikat budur. Evrende en kaba olandan en süptil olana, en küçüğünden en büyüğüne kadar ne varsa, her şey Yüce Varlık'ın Aşkın Gücü olan Yüce Ana'nın kendisinin çeşit çeşit tezahürüdür. Bütün adlar ve biçimler olarak görünen, bütün bedenlenişin ve tezahürün kaynağı olan bu kozmik Güç'tür. Tezahür, Ana sayesinde mümkün olur.

Dokuz gün boyunca belirli biçimler aracılığıyla ibadet ettiğimiz, bu Yüce Kuvvet'tir. Bütün güçlerin bu büyük gücü, bağlılıkla ibadet eden kişi tarafından belirli, ayrı veçheler içinde tasavvur edilir: Mahakali ya da Durga, Mahalakşmi ve Mahasarasvati olarak üç veçhesi içinde. Dokuz günlük ibadet, her biri üç günden oluşan üç gruba ayrılır. İlk üç gün, Mahakali ya da Durga biçiminde ve bu biçim aracılığıyla tezahür eden Ana'ya ibadet ederiz. İkinci üç günlük grupta, Mahalakşmi biçimine ilişkin tasavvurumuzda ve onun aracılığıyla tezahür eden İlahi Ana'ya ibadet ederiz. Son üç gün ise O'na Mahasarasvati biçiminde ve bu biçim aracılığıyla ibadet ederiz. İbadetin bu özel sırasının çok derin ve hayati bir anlamı vardır; sonraki günlerde buna değineceğiz.

ऐं ह्रीं क्लीं चामुण्डायै विच्चे

aiṃ hrīṃ klīṃ cāmuṇḍāyai vicce

İKİNCİ GECE

YIKICI GÜÇLERİ YOK EDEN

या देवी सर्वभूतेषु शक्तिरूपेण संस्थिता ।
नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमो नमः ।।

yā devī sarvabhūteṣu śaktirūpeṇa saṃsthitā |
namastasyai namastasyai namastasyai namo namaḥ ‖

Kutlu İlahi Ana'ya, Yüce ve Kavranamaz Güç'e, Para Brahman'ın gizemli Achintya Şakti'sine tekrar tekrar selamlar. Bütün tezahürün ve bedenlenişin kaynağı olan büyük Devi'ye selamlar. Sayısız, hesapsız bütün evrenlerin kendisinden çıktığı, bütün tezahürlerin kendisinde var olduğu, bütün adların ve biçimlerin kendisinde çözünüp kaybolduğu ve bütün varlıkların büyük gerçeklikle, Yüce Aşkın Varlık Para Brahman'la ebedi birliklerine kendisi aracılığıyla eriştiği büyük İlahi Güç'e, Divya Şakti'ye selamlar.

Büyük gücün, Kozmik Ruh'un Ana olarak bu tasavvurunu anlamak çok kolaydır. Çünkü bu dünyaya gelmiş herhangi bir ruhun ilk izlenimi, annesine ilişkindir. Bir varlığın sahip olabileceği en eski anı, annesinin kucağında yatmak ve belki de başını kaldırıp annenin sevgi dolu gözlerine bakmaktır. Çocuk için bütün bir şefkat, sevgi, beslenme ve bakım dünyası annede toplanır. Ana, insanın besinini aldığı, teselli için koştuğu, korunmak ve beslenmek için tutunduğu ideal dünyadır; orada teselli, korunma ve bakım bulur. Dolayısıyla sevgi, bakım ve korunma ideali, ana tasavvurundadır. Bu nedenle bu düşüncenin Kozmik Varlık'a aktarılması en doğal, en mantıklı ve en kolay anlaşılır adımdır. İşte herkesi seven, herkesi besleyen, herkese bakan ve herkesi koruyan büyük anaya ilişkin yüceltilmiş tasavvur, Hindu'nun felsefi anlayışında böyle ortaya çıkmıştır.

Bugün, Ana'nın yüceliğinin bazı veçhelerini betimleyen birkaç söz biçimindeki mütevazı ibadetimizi, bağlılıkla O'nun Kutlu Ayaklarına sunacağız. Bunu yaparken, O'na ibadet etme, O'nu yüceltme ve büyüklüğü üzerinde düşünme ayrıcalığının bile ancak O'nun merhameti ve Lütfu sayesinde mümkün olduğunun daima farkında olalım. O'nun Lütfu olmadan, O'nu düşünme, hatırlama, O'ndan söz etme ve O'na Ana diye seslenerek yüce adlarını söyleme fırsatı bulmak çok zordur. O bütünüyle lütufkârdır, sonsuz merhametlidir; O'nun Doğası sevgidir. Böylece bu en hayırlı ve

yüce günde, düşüncede O'nun üzerinde durma ve sözle O'nu bağlılık içinde yüceltme yönündeki bütün bu büyük kutsamayı ve sevinci bize bağışlamıştır.

Ana, var olan her şeydir. Saf varoluşun özü, Yüce Varlık ya da Para Brahman'dır. Ana, var olduğunu bildiğimiz her şeydir. Bilgimizin ötesinde olan ise Puruşa, Yüce Varlık, aşkın Para Brahman'dır. Zihnimiz ve duyularımız aracılığıyla bildiğimiz şey, Ana'nın tezahüründen başka bir şey değildir. O yalnızca bildiğimiz Evren, bu küçük dünya, sayısız yıldız, güneş ve ay değildir. Bu küçük evreni oluşturan bütün bu yersel ve yıldızsal, aysal ve güneşsel sistemler, bütün bunlar, Ana'nın enginliği ve sonsuzluğu içinde sonsuz küçüklükte bir zerreden ibarettir. Bunun gibi sayısız evren O'nun sonsuz doğası içinde doğar ve ortadan kalkar. O bütün güçtür; ayrıca bütün tezahürün ardındaki büyük aşkın güç, bütün tezahür ve bedenlenişin ilk nedenidir. Yalnızca bu dünyanın değil, dünyanın yaratıcısının, koruyucusunun ve çözüp dağıtıcısının da yaratıcısı O'dur. Brahma, Vişnu ve Maheşvara, varlıklarını Ana'da bulurlar. O, sayısız Brahma'nın, Vişnu'nun ve Maheşvara'nın, hepsinin Ana'sıdır. O bütün güç olduğundan, bütün güçler O'nun oyunudur; bu yüzden üç dinamik tezahürün tamamı, Brahma, Vişnu ve Maheşvara da Adi-Şakti olarak Ana'nın değişimleridir. O ayrıca Sarasvati biçiminde ve onun aracılığıyla bize tezahür eden Brahma-Şakti, Lakşmi biçiminde ve onun aracılığıyla tezahür eden Vişnu-Şakti ve Parvati biçiminde ve onun aracılığıyla tezahür eden Şiva-Şakti'dir.

Aldanış ve Kurtuluş

Bütün güç olma veçhesinde O'nun ikili bir biçimi vardır. Dindar Hindu, O'na her iki biçimiyle de ibadet eder. Bu güzel bir tasavvurdur; Ana'nın gerek Kozmik Aldanış gerek Kozmik Kurtuluş olarak bu iki veçhesiyle tasavvur edilmesinde ne harikulade bir anlam derinliği vardır! O herkesi bu gizemli, yanıltıcı görünüme, bu dünya oyununa bağlar ve doğum ile ölüm çarkında kendi oyuncu tarzıyla döndürür. Bu haliyle, spiritüel bilgeliğin ya da bilginin karşıtı olan aldanış, Avidya adıyla bilinir. O aynı zamanda Kozmik Kurtuluş'tur. Bu veçhesinde çocuklarına gülümser ve onları diğer veçhesi Avidya'nın aldanışından özgür bırakır. Kozmik Kurtuluş veçhesinde Ana'yı Vidya-Maya olarak biliriz. Bu yüzden sanatçılar O'nu ışık saçan bir varlık, bir Tanrıça biçiminde canlandırmışlardır: Bir elinde bağladığı bir kement ya da bir tür ip, diğer elinde ise hoşnutluğu kazanılırsa bu bağı kesip kopardığı keskin bir bıçak vardır. Böylece O, Avidya Maya ile Vidya Maya'nın gizemli bir birleşimidir. Bu nedenle Betimlenemez diye adlandırılır.

O, bu iki veçhesiyle evrensel görüngülerin Draması'nı kurmuştur. O'na ibadet etmiş, Lütfuna erişmiş ve gerçek doğasını görme bağışına kavuşmuş Ana âşıkları, Ana'yı ve O'nun oyununu bu gizli tarzda sevgiyle betimlemişlerdir. Hepimiz biliriz: Çocukken bir grup halinde bir araya geldiğimizde oynamak isteriz; oyunu nasıl sürdüreceğimizi bilemeyince evin büyükannesine gideriz. O da sevgiyle bize bir oyun göstermeyi kabul eder ve böylece bir saklambaç oyunu başlatır. Çocuklara, "Çocuklar, koşun, oynayın" der. Çocuklar kendilerini oyuna verirler. Koşarlar, birbirlerini yakalarlar ve

saklambaç sürer gider. Fakat bir çocuk artık yeterince oynadığını hisseder ve oyundan çıkmak isterse, oraya buraya koşmaktan yorulmuşsa, yapması gereken tek şey büyükannenin yanına koşup elini ona koymaktır. Büyükanneye dokunan kişi artık yakalanamaz. Nasıl büyükanne bu oyunu başlatır, oyunun sürmesini izler, oynayan çocuklarla ilgilenir ve sonunda çocuk ona dokunarak oyundan kurtulursa, aynı şekilde bu evren de büyük Ana için bir çocuk oyunundan ibarettir. Duyular dünyasının bu ıssızlığında durmaksızın oraya buraya koşmaktan usanmış ve oyundan çıkmayı özleyen kişinin tek yapması gereken, bu büyük Ana'ya koşup O'na dokunmaktır; böylece bu oyunun esaretinden bir kez ve sonsuza dek kurtulur. Ana'nın adanmışları bu dünya oyununu, Ana hem onu başlatan hem de sona erdiren olacak biçimde, böyle tatlı ve içten bir şekilde tasavvur etmişlerdir.

Şaşırtıcı Kali

Devi'nin belirli veçhelerini daha ileri düzeyde ele almaya başladığımızda, hemen korkunç bir sorunla karşılaşırız. Çünkü özellikle Devi Puja sırasında yapıldığı gibi, Ana'ya ilişkin ilk tasavvur bile sıradan zihinleri oldukça şaşkın bırakan bir biçim ve veçhededir. Yalnızca kültürümüze ve ruhumuza yabancı olanlar değil, Hintliler, Hindular, hatta onların aydın ve eğitimli olanlarından birçoğu bile, ana diye adlandırdığımız tanrısallığın her şeyi yok eden, dehşet verici ve korkutucu bir varlık olarak bu tasavvurunun ne olduğunu anlayamaz.

Bengal'de Dussera ibadetinin tamamı, Durga ve Mahakali'ye ibadettir. Pek çok kişi için Kali, dehşet uyandıran bir addır. Biz Hindular bile Kali'ye ibadet edenlerin Tamasik olduğunu ve Kali'nin korkunç bir tanrısal varlık olduğunu düşünürüz. Kendi kişisel deneyimimden söyleyebilirim ki, Mahakali'nin koyu renk bedeni, dışarı sarkan kırmızı dili, kafataslarından yapılmış çelengi, kesilmiş insan ellerinden oluşan eteği ve elinde kan damlayan kılıcıyla bir resmi, geleneklerine sıkı sıkıya bağlı bir Güney Hindistan evinde bulundurulursa, evin kadınları o resmin derhal evden çıkarılmasını sağlarlar. Kali olarak tanrısallığa ilişkin hisleri doğru olsaydı, Kali'nin ana olarak tasavvuru nasıl ortaya çıkardı? O'na nasıl ibadet edebilirsiniz?

Bu, düzeltilmesi gereken doğal bir yanılgıdır. Ana hiçbir zaman dehşet verici, hiçbir zaman korkutucu değildir; daima bütünüyle sevgi ve merhamet doludur. İlahi Ana Paraşakti'nin, diğer veçhelerinin yanı sıra Kali veçhesinde de tasavvur edilmesinin açıklaması çok basittir. Zor değildir; derin metafizik nitelikte değildir; kapalı bir felsefe değildir; çok doğal ve çok basittir.

Önce çok güncel, modern ve bu yüzden kolay kavranabilir bir benzetme vererek başlayacağım. Modern antibiyotiklerimiz, çeşitli misinler ve Penisilin vardır. Onlara modern çağın hayat kurtarıcıları denir ve milyonlarca insan onları minnet duygularıyla karşılar. Fakat iyicil olan, hastalığı iyileştiren bu hayat kurtarıcı ilaçlar insanlığın iyilikseverleri olsalar da, nasıl korkunç ve yıkıcı olarak da görülebileceklerini göstereceğim. Bedende saldırıp yok ettikleri mikroplar için

yıkıcıdırlar. Enfeksiyona yakalanırsınız; bedeniniz mikroplarla dolar; bunlar hastalığa yol açar. Penisilin alırsınız; o gider, bütün mikropları yok eder. Bu mikropları böylece ortadan kaldırıp yok ederek hastalık giderilir ve iyileşirsiniz. Bu hayat kurtarıcı antibiyotiklere çok yıkıcı demek doğru olur mu? Onları yıkıcı ve korkunç diye adlandırmak doğruysa, Ana Kali'yi de korkunç ve yıkıcı diye adlandırmakta aynı ölçüde haklı olabilirsiniz.

Kurtarmak İçin Yok Eder

Çünkü O yalnızca kurtarmak için yok eder. Bilgiyi bağışlamak için cehaleti, bilgisizliği yok eder. Işığı idrak edebilmemiz için karanlığı yok eder. Bütün acıyı, bütün kederi, bütün sefaleti ve bütün dünyevi çileleri, sıkıntıları yok eder; bize saadet, sevinç ve ölümsüzlük bağışlar. Böylece O, Jiva'yı bu korkunç Samsara'ya bağlayan bütün etkenleri yok edendir. Bütün korkunç şeyleri dehşetle yok eden ve kutluluk ile yüce saadeti iyicil biçimde bağışlayandır. İşte Ana, kendi veçhelerinden birini yok eden olarak bu şekilde tasavvur edilir. Tıpkı irade gücüyle, ki irade de zihnin bir parçasıdır, aynı zihindeki belirli zayıflıkları ve kötülükleri aşmamız gibi. Vidya-Maya olarak Ana, Kali veçhesini kullanarak Avidya'yı yok eder ve bizi aşkın Brahman'a götürür.

Böylece Ana Kali'nin, aldanıştan kurtuluş vermeye yönelmiş yüce bir varlığı, bir Ana'yı temsil ettiğini görürüz. Ana'yı seven kişi, O'na bu veçhesiyle Kali olarak ibadet eder. O'na seslenir: "Ey merhametli Ana! Bu her şeye gücü yeten zihnin insafına kalmış durumdayım. Ego ve duyular bana zorbalık ediyor. Şad-Ripuların ve bütün bu Vasana, Vritti ve Samskara ordusunun kölesi oldum. Sürekli bana karşı savaşıyorlar. Bu nedenle beni bu korkunç düşmanlardan yalnızca Sen kurtarabilirsin." Bütün bu etkenleri yok etmeye yardım etmesi için O'nun yardımını ve gücünü çağırır. Böylece onlarla savaşıp onları yenemediğinde Ana'nın gücünü alır; Ana lütfuyla yardımına gelir ve simgesel olarak korkunç biçiminde, duyuları aşmasına ve zihin üzerinde hâkimiyet ve zafer kazanmasına yardım eder.

Bu dokuz gün boyunca okuduğumuz kutsal metin Durga Saptaşati'nin içeriği gerçekten de budur. Ana'nın ilahi varlıklar adına savaşa girişerek kozmik bilgisizliğin, kötülüğün, Yüce Hakikat'in olumsuzlanması olan her şeyin bütün saflarını yok etmesi sürecini betimleyen on üç bölüm içerir. Harikulade bir alegori olan bu büyük kutsal metinde, hakikatin bu olumsuzlanmasının her veçhesi belirli bir iblisle betimlenir; bu iblislere, bilgisizliğin o veçhelerine uygun adlar ve biçimler verilir. On üç bölüm, Ana'nın sayısız biçim kullanarak kötülüğün, bilgisizliğin, cehaletin ve bu kozmik aldanışın bütün veçhelerini nasıl ortadan kaldırdığını anlatır. Sonunda bilgeliğin ve bilginin güçleri Yüce Zafer'i kazanır ve Jiva cehaletten sonsuza dek kurtulur.

Bu, yalnızca Şakti kültüne ya da Devi'ye ibadet edenlere özgü değildir. Bu alegoriyi dünyanın bütün dinlerinde buluruz. Hristiyan teolojisinde Tanrı ve Şeytan vardır;

Şeytan, ilahi olan, Işık'tan olan her şeyin karşıtını temsil eder. Zerdüşt dininde Ehrimen ve Ahura Mazda vardır; o dinde Ehrimen, Hristiyanlıktaki Şeytan kavramına karşılık gelen kuvvetleri temsil eder. Budizm'de Mara vardır. Aynı şekilde Hinduizm'de de kötülük kuvveti vardır; buna ister Maya, ister cehalet, ister Asurik kuvvetler deyin, ışığın, bilginin, bilgeliğin ve Atman'ın karşıtı olan her şeyi temsil ederler. Vedanta dilinde bunlara, Atma'nın Bilgisi ile aşılması gereken Anatman denir. Ana'nın, Ana Kali veçhesinin yardımıyla oğullarının Kötülük'ü ortadan kaldırmalarını sağladığı bu büyük kutsal metnin, Saptaşati'nin ana teması budur.

दुर्गे स्मृता हरसि भीतिमशेषजन्तोः
स्वस्थैः स्मृता मतिमतीव शुभां ददासि
दारिद्र्यदुःखभयहारिणी का त्वदन्या
सर्वोपकारकरणाय सदाऽऽर्द्रचित्ता

durge smṛtā harasi bhītimaśeṣajantoḥ
svasthaiḥ smṛtā matimatīva śubhāṃ dadāsi
dāridryaduḥkhabhayahāriṇī kā tvadanyā
sarvopakārakaraṇāya sadā.a.ardracittā

ॐ दुं दुर्गायै नमः

OM duṃ durgāyai namaḥ

ÜÇÜNCÜ GECE

YIKIM: İNŞAYA SIÇRAMA TAHTASI

या देवी सर्वभूतेषु श्रद्धारूपेण संस्थिता ।
नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमो नमः ।।

yā devī sarvabhūteṣu śraddhārūpeṇa saṃsthitā |
namastasyai namastasyai namastasyai namo namaḥ ‖

Durga, Korkunç Kali olarak kutlu veçheye tekrar tekrar selamlar. Şimdi, bütün spiritüel özlemin nihai Amacı ve Varış Yeri olan, Para Brahman'la bir olan, bütün yaratılışın kökeni, dayanağı ve nihai varış yeri olan İlahi Ana'yı görmeye çalışın.

Dün Ana'nın Durga, Korkunç Kali veçhesi üzerinde durduk. Korkunç dış görünüşünün altında, görünürdeki yıkım dramasının içinde, O'nun gerçekte inşa etmek için yok eden, bollukla vermek için alan, cehaletin yoğun karanlığını ortadan kaldırmamıza yardım ettikten sonra sonunda bize ışıkların Işığı, Atman'ın Ebedi Işığı olarak kendini açığa vuran, bütünüyle merhametli ve iyicil Ana olduğunu görmeye ve anlamaya çalıştık.

Görünüşte korkunç ve yıkıcı veçhesindeki Ana'nın Durga adının taşıdığı anlam bile, anlaşılması gereken önemli bir şeydir. Saptaşati'de Durga adının kökeni bir dizede verilir: Bizi felaket getiren her şeyden kurtaranın, bizi tehlike ve sıkıntıdan kurtaranın Durga olarak bilindiği anlatılır. Adanmışlarını bütün kederlerden, tehlikelerden ve felaketlerden kurtardığı için O'na Devi Durga denir. O'nun her şeyi yok eden bir güç olarak bu özel veçhede tasavvur edilmesi, yalnızca istenmeyen her şeyi yok ettiği biçiminde ezoterik olarak yorumlanıp açıklanabilecek bir şey değildir; aynı zamanda evrensel deneyime dayanır.

Yaşam Yıkımı İçerir

Bütün bu dünyanın ve insan yaşamının yıkımla dolu olduğunu görürüz. Yıkım olmadan yaşam olamaz. Yıkım, sonuçta sürekli bir yapıcı sürecin parçasıdır. Bu yıkım felsefesi, insanın günlük yaşamını gözlemleyip inceleyerek bile kavranabilir. *Annagatah Pranah*, fiziksel bedene dayanan insan yaşamına işaret eder. Bu besini çekersek insan bedeni varlığını sürdüremez. Bedeni besleme ve yaşamı sürdürme sürecini ele alalım. Besin üretme sürecinin kendisi, kesintisiz bir yıkımlar dizisine dayanır. Tahıl yetiştirmek istiyorsak, her şeyden önce toprağın yüzeyindeki bütün dikenleri, yabani otları ve çalıları yok etmemiz gerekir. Sonra toprağın yüzeyini parçalamamız gerekir; toprağa saplanan aletlerimiz vardır, toprak adeta yaralanır. Ardından, filizlenip bir bitki haline gelebilmek için ölen tohumu ekmemiz gerekir. Tahıl üretildiğinde de bu yıkım süreci devam eder. Kabuğunu soymamız gerekir. Bu, dış örtüsünü yok eder; sonra tahıl elde edilir. Yiyeceğe dönüştürülecekse, odun için ağaçları acımasız baltayla yok etmemiz gerekir. Bu yakacak odun da sırası geldiğinde kendini alevde kurban etmek zorundadır. Böylece kendini yok ederek ısı verir ve yiyecek pişer. Sofrada insan yiyeceği yok eder. Yiyeceğin biçimi, şekli ve doğası yok edilir. Bedenine ulaşana ve orada canlılık olarak tezahür edene kadar bir dizi yıkım sürecinin sürmesi gerekir. Bu yalnızca tipik bir örnektir. Aynı şekilde insanın yeryüzündeki yaşamının herhangi bir kısmını gözlemleyebiliriz; inşa edilen her şeyin bir dizi görünür yıkıma dayandığını görürüz. Bunların toplamının, istenen nihai inşa sonucunu gerçekleştirdiği anlaşılır.

Çok daha geniş ölçekte de bu sürecin, yeryüzündeki yaşamın sürmesi için kaçınılmaz olduğunu görürüz. İnsan bedeninin ölümde yok oluşu süreci olmasaydı, aşırı nüfuslanmış yeryüzünü barındırıp beslemek için yeterli mekân ya da yiyecek olmayacağına ilişkin korkutucu kuramla bizi yüzleştirecek bir Malthus'a hiç ihtiyacımız kalmazdı. Aşırı nüfus, sıradan insanın göremediği; fakat olaylara dünya ölçeğinde bakan iktisatçı ve siyasetçinin gördüğü korkunç bir hayalettir. Aşırı nüfus, insanlık için sürekli bir tehdittir. Bu aşırı nüfus hayaletini uzakta tutan ve insanlığı da kurtaran, Ana'nın ölüm ve fiziksel bedenin ortadan kalkışı olarak bu yıkıcı veçhesinin işlerliğidir. Buna rağmen, yeryüzündeki nüfus insanın yaşamın gerekliliklerini üretme kapasitesini çok aştığında, insanlığın önünde onu titreten, siyasetçiyle iktisatçıyı şaşkına çeviren bir durum belirir.

İşte orada, bütünüyle merhametli ve sevgi dolu Ana'nın İyicil Gücü, yıkıcı veçhesiyle yeniden devreye girer. İnsan, tehdit edici aşırı nüfusun bu dalgasını nasıl durduracağını bilemez; Ana kozmik veçhesinde deprem, savaş, yaygın kıtlık, sel ve salgın olarak tezahür eder.

Bu nedenle, insan yaşamındaki bütün süreçlerin her birini tek başına ele aldığımızda, en yapıcı sürecin bile, zorunlu ve kaçınılmaz bir dizi yıkıcı sürecin, insanın yıkıcı diye kavradığı süreçlerin nihai doruğundan başka bir şey olmadığını görürüz. Sıradan zihin için yıkım, genellikle herhangi bir şeyin varoluştan çıkarılması demektir; var

olan bir şey yok edildiğinde, artık var olmaz. Bir biçimde var olmaktan çıkıp başka bir biçime gelişme ya da ilerleme şeklindeki bu felsefe, Ana'nın her şeyi yok eden Durga ya da Kali olarak tasavvur edilmesinin temelidir. Sonunda bir aşma felsefesi olduğu görülen, bu yıkım felsefesidir. Yükseğe ulaşmamız gerekiyorsa, aşağı olanı aşmanın sonucu, zorunluluğudur. Süptil olanın tezahürüne yer açmak için kaba olanı yok etme sürecidir. Işığın içeri girmesi için karanlığı yok etmemiz gerekir. Saflığa ulaşmamız için saf olmayışı aşmamız gerekir. Yetkinliğin kazanılması için kusurluluk yok edilir. Aynı şekilde daha küçük olan, daha büyük olana yer açmak için yok edilir.

Yıkım Değil, Aşma

Böylece spiritüel düzeydeki yıkım, sonuçta olumlu bir aşma olarak ifadesini bulur: Her aşağı biçimin, ardından gelen ve kendisinden yüksek olan biçime yer açmak üzere yok edilmesi dizisi aracılığıyla bir dizi ilerleyici inşa gerçekleştirilir. Böylece bu aşma sürecinin, kaçınılması gereken bir şey değil, arzu edilen bir gereklilik olduğunu görürüz. Çünkü aşağı olana tutunduğumuz sürece, aşağı olanı bırakmayı reddettiğimiz sürece, yüksek olana erişemeyiz. Yüksek olana erişmeyi mümkün kılan, ilahi gücün aşağı olanı yok etme veçhesindeki müdahalesidir. Bugün Ana'nın Durga ya da bütünüyle merhametli Kali veçhesinin, özellikle Yoga ve Sadhana sürecine bu uygulanışını ele alacağımızdan, Ana'nın arayan kişinin bireysel kişiliğinde nasıl tezahür etmesi gerektiğini göreceğiz. Yoga Sadhana'sının ilerleyişinde somut ve yardımcı bir kuvvet olacaksa, Sadhaka İlahi Ana'yı kendi içinde nasıl çağırmalı, nasıl tezahür ettirmelidir? Bunu ele almaya çalışırken, öncelikle Yoga Sadhana sürecinin gerçekte neyi içerdiği hakkında fikir edinmemiz iyi olur.

Hepimizin bildiği gibi Yoga Sadhana, insan varlığının sınırlı, sonlu insan doğasının kusurlarını ve sınırlılıklarını, eksikliklerini, zayıflıklarını ve safsızlıklarını aşması; sonsuz, ebedi, ilahi bilince yükselip ondan pay alması sürecidir. İnsan bunu Yoga ve spiritüel yaşam yoluyla yapmaya giriştiğinde, tuhaf bir durumla, bir sorunla karşılaşır. Mesele, insan doğasından ilahi doğaya yalnızca tek bir adım atması değildir; çünkü bu işe koyulduğunda, insan doğasının içinde özünde insan düzeyinin altında olan bir dizi niteliğin bulunduğunu görür. Bu, Hindu kültürüne özgü özel bir biçimde açıklanır. Yeniden doğuş kuramı, Jiva'nın; minerallerin ve bitkilerin en temel biçimlerinden, amip gibi yaşamın ilk biçimlerinden başlayarak, sayısız aşağı doğumdan, uzun bir ruh göçleri dizisinden geçtikten sonra insan aşamasına ulaştığını ortaya koyar. Yaşamın çeşitli aşağı aşamalarından geçme sürecinde, bilinci bu doğum evrelerinin her birinin baskın özelliklerinin izlerini edinir. Dolayısıyla insan aşamasına geldiğinde, insan zekâsı, düşünme ve ayırt etme gücü niteliklerine ek olarak, daha önce edinilmiş, insan düzeyinin altına ait bir dizi eğilime ve özelliğe de sahiptir.

Bu nedenle onda, genellikle belirli hayvan türlerine atfedilen nitelikler buluruz: Tilkinin kurnazlığı, kaplanın acımasızlığı, akrebin zehirliliği, aşağı türden canlıların uyuşukluğu, domuzun oburluğu ve insanî olarak sınıflandırılmaması gereken bütün

kötü nitelikler. İnsan, hayvanlar âleminin üzerine yükselmiş olsa da bunlar doğasının bir parçasını oluşturur. Dolayısıyla insan, daha yüksek bir ayırt etme, bilme, düşünme vb. kapasitesiyle donatılmış bir hayvandır. Bu yüzden insan varlığının üçlü bir varlık olduğunu görürüz. O adeta hayvanlar dünyası ile Tanrı dünyasının ortasındadır. Bir yanında hayvani doğa, diğer yanında ilahi doğa bulunur. İkisinin arasında kendisini bazen içindeki uyuşukluk, tutku, acımasızlık, öfke gibi hayvani içgüdülerin etkisi altında bulur; bazen de nadir anlarda, merhamet, adalet, hakikat, saflık vb. ilahi nitelikler gösterdiği yüce doruklara yükselir.

İçinizdeki Hayvanı Kurban Edin

Bu nedenle Sadhaka'nın görevi, her şeyden önce doğasında kaba, hayvansı, vahşi ve hayvani olan her şeyi bütünüyle söküp atmaktır. Bu nitelikler baştan sona gözden geçirilmeli ve doğasından çıkarılmalıdır. Bu süreç tamamlandıktan sonra insan doğasının dönüşümü ele alınmalı; bu doğa yüceltilmeli ve daha yüksek, ilahi bir doğaya dönüştürülmelidir. İnsanın, aşağı hayvani doğayı; ardından ayırt etme yetisiyle, bu yeryüzündeki insan doğumunun soylu ilahi amacına ilişkin yüksek ideallerin bilinciyle ve gerçekten daha yüksek ilahi bilince yükselme kapasitesiyle donanmış insan doğasını içeren bileşik bir varlık olarak bu incelenişi, insan doğasına ilişkin tam da bu bilgi, hayvan kurbanı ve Narabali kavramlarına yol açmıştır. Bunlar daha sonra yozlaşarak, Ana Kali'nin sunağında fiilen hayvan kurban etme şeklindeki dışsal uygulamaya dönüşmüştür. İnsanın spiritüel yaşamındaki belirli bir içsel süreci simgelemek için oluşturulmuş idealist bir tasavvur, daha sonra hayvan kurban etme uygulaması biçiminde yozlaşarak dışsallaştırılmıştır. Çünkü tanrısal varlık Kali'ye sunulacak hayvan kurbanının simgelediği şey, bu ilahi gücün Durga ya da Kali olarak yıkıcı veçhesinin arayan kişinin kişiliği içinde çağrılmasıydı; böylece bu ilahi güç talibin içinde çalışacak ve insanın içindeki hayvanı bütünüyle ortadan kaldıracaktı. Arayan kişinin aşağı benliğinin, Sadhaka'nın hayvani doğasının bu kurban edilişi, talibin Sadhana yaşamının ilk aşamalarında Ana Durga ya da Kali tarafından gerçekleştirilen şeydir.

Bu amaçla talip, önce aşağı doğasının hayvani yanının mevcut kişiliğinde hangi belirgin veçhelerde rol oynadığını çözümlemeli ve belirlemeye çalışmalıdır. Bir kişi her şeyden çok öfkenin kölesi olabilir; bir başkası şehvetin, bedensel arzunun; üçüncüsü başka bir veçhenin. Bir kişi, aşağı kişiliğinde çeşitli veçhelerin baskın olduğunu ve onu köle tuttuğunu görebilir. Farklı zamanlarda farklı tutkular üstün gelebilir. Bu nedenle önce içgözlem yapmalı, kendini çözümlemeli ve kaba, aşağı Gunaların hangi özel tezahürlerinin doğası içinde işlediğini bulmaya çalışmalıdır. Kişinin kendi doğasını içtenlikle incelemesi Sadhaka için kesinlikle vazgeçilmezdir. İçinde neyin istenmeyen, Yoga'daki başarıya düşman, Sadhana'ya engel olduğunu bilmedikçe, Yoga'nın bu zor içsel Yol'unda doğru biçimde ilerlemesi mümkün değildir. İnsan doğasının kaba kısmının, Tamo-Guna'nın bu karanlık veçheleri kişinin kendi içinde her zaman açıkça ifade edilmiş ve görünür olmadığından, bu daha da zordur. Dış düşmanlarla savaşmak çok daha kolaydır; çünkü onların ne olduklarını,

doğalarını ve güçlerini bilirsiniz, böylece onlarla kendi düzeylerinde karşılaşabilirsiniz. İnsanın iç düşmanları, öfke, şehvet, kıskançlık, nefret, acımasızlık vb., çeşitli biçimlere sahiptir ve görünmezdir; türlü kılıklara bürünmüşlerdir. Arayan kişi kendisine yardım etmesi için Antaryamin'in, yani kendi içinde ikamet eden İlahi Mevcudiyet'in lütfunu çağırmadıkça, aşağı, bencil, benmerkezci doğasını yok etme sürecinde ilerlemek onun için zor olacaktır.

Bir başkasını çözümlemek daha kolaydır; çünkü onun dışa yansıyan davranışlarını vb. gözlemleyebilirsiniz. Fakat bu kendini çözümleme işi çok zordur. Birincisi, insan zihninin temel dışa dönük eğilimi yüzünden: Zihin, evrendeki nesnelere doğru dışarı yönelme eğilimindedir ve onu içeri döndürmek başlı başına hassas bir iştir. İkincisi, ego duygusu insanın kusurlu olanı, kötü olanı, egoyu hoşnut etmeyeni bulup bilmesini engeller. Egoya hoş gelmeyenin onun bakışından gizlenmesi yaygın bir deneyimdir. Bu nedenle kendini çözümlemek zordur. Doğu'daki spiritüel yaşam tarzında talibin gidip kendisini bir Guru'ya teslim etmesinin istenmesinin nedenlerinden biri budur. Guru'ya yaklaşır, kendisini Guru'ya teslim eder ve onunla yaşamaya çalışır. Böylece kendi çabalarıyla, kendini incelemesiyle göremeyeceği kusurları ve istenmeyen nitelikleri Guru kolayca görebilir. Sonra Guru talibi bu kusurları aşabileceği durumlara yerleştirir; bazen bu niteliklerin ortadan kaldırılmasını kesinlikle gerekli kılan görevler verir. Talibe belirli talimatlar da verebilir ve gerektiğinde onu uyarabilir; böylece talipten gizli olan, fakat Guru'nun bakışından gizli olmayan bu saklı kusurların yok edilmesi kolaylaşır. Böylece Guru da, spiritüel yaşamın ilk aşamalarındaki engeller olan kötü eğilimlerin ve kötü özelliklerin yok edilmesinde talibe yardım ederek, Ana Kali'nin rolünü büyük ölçüde yerine getirir.

Spiritüel Sadhana'da Durga'nın Tezahürleri

Ana Durga böylece Guru biçiminde ve onun aracılığıyla; talibin kendi içinde daha yüksek bir düzleme yükselme yönelişi biçiminde; amansız bir özeleştiri ve kendini inceleme biçiminde tezahür eder. Bu çözümleme, arayan kişiye aşağı hayvani benliğinin bütün ayrıntılarıyla resmini gösterdiğinde, bu kötü eğilimleri bütünüyle kökünden söküp atmak için Ana'yı güçlü bir karar ve güçlü bir kararlılık olarak çağırmalıdır; çünkü Yoga yolunda ilerlemeye başlanacaksa Ana'nın bu veçhesi kesinlikle gereklidir. Kusurların farkında olmamak ilk büyük engeldir. Bunu aşıp kusurlarımızın farkına varsak bile, kusurlarımızı bilmemize rağmen onlar hakkında hiçbir şey yapmazsak, kusurlar kalır ve ilerleyemeyiz. Bir sonraki aşamada, içimizdeki bu aşağı doğayı bütünüyle yıkmak için ateşli bir kararlılığa ve güçlü bir iradeye sahip olmalıyız. Bu kararlılık çağrıldığında Ana, talipte hayvani doğasını yenmek ve onun üzerinde zafer kazanmak için güçlü bir irade ve azim olarak tezahür eder.

Ardından dinamik irade olarak tezahür etmelidir. Bu irade talipte Sadhana-Şakti olarak dinamik eyleme dönüştürülmelidir. Böylece talip her gün, günlük yaşamının

bütün anlarında, eylemlerinde, başkalarıyla ilişkilerinde, düşüncelerinde, güdülerinde ve tutumlarında bu kötü eğilimlerle savaşmaya başlar. Bunu gerçekleştiren, İlahi Ana'nın Sadhana-Şakti veçhesidir. Sadhana böyle ilerlemelidir. Bu işi başarıyla yapmak için İlahi Ana'nın gücünü Sadhana-Şakti ve Yoga'nın bütün farklı süreçleri olarak ortaya çıkarmalıdır. Belirli aşağı iştahların pençesindeyse, Tapaşcharya gibi bir dizi Sadhana aracılığıyla, belirli şeyleri bırakarak, bu iştahların tatminini kendisinden esirgeyerek onları bütünüyle yok etmelidir.

Belirli iştahları yadsımanın, onların uygun bir anda ayartmalar biçiminde insana üstün gelmek üzere, adeta yeraltına itilmesine yol açabileceği söylenebilir. Burada büyük bir hakikati ortaya koymamız gerekir. Bir iştahı besleyerek aşmaya çalışmanın yeryüzündeki en olanaksız şey olduğu görülmüştür. Çünkü duyusal arzular büyük bir yangına ya da ateşe benzetilir; onları tatmin etmeye çalışırsak, bu sürecin ateşe dökülen sade yağ gibi işlediği söylenir. Böylece aslında ona tüketeceği bir şey veririz; ateş onu tüketerek daha da güçlü ve daha da şiddetli biçimde alevlenir. Buna karşılık, duyusal arzuların bu yangınından besini çektiğimizde, doğal bir ölümle sönerler. Bu nedenle Tapaşcharya, Ana Durga'nın talipte tezahür ettiği bir başka biçimdir.

Tapaşcharya'nın sertliğine dayanmak için Titikşa gücünü geliştirmek gerekir: İnsanın aşağı yanına çok nahoş, çok zor ve istenmeyen gelebilecek şeylere dayanma gücü. Oruç, uyanık kalma vb. çeşitli biçimleriyle Titikşa; zihnin en çok hoşlandığı şeyleri bir süreliğine bırakmak gibi çeşitli biçimleriyle kendini mahrum bırakma, örneğin tuzsuz beslenme, çayı şekersiz içme, ayakkabı kullanmama, bu kategoriye girer. Aşağıya doğru doğal bir eğilimi frenlediğimiz ve kişiliği nesnel dünyaya çeken bir duyusal iştahı denetlediğimiz yöntemler akıllıca düşünülmelidir. Böylece her Sadhaka ya da spiritüel talip kendi başına bütün bir Sadhana programı oluşturmalıdır. Ana'nın Sadhaka'daki bu ifadelerinin toplamı, sonunda onun spiritüel yaşamın ve Sadhana'nın ilk aşamasını aşmasını ve içindeki aşağı doğa üzerinde bütünüyle zafer kazanmasını sağlar.

Böylece hayvan kurbanı, içimizdeki ilahi Güç'ün kötülüğü yok eden, karanlığı ortadan kaldıran ve Tamas'ı aşan veçhesinin çağrılmasıyla, adeta gerçekleştirilmiş olur. Talibin spiritüel yaşamında Ana Kali'ye ibadetin önemi ve anlamı budur.

Ana'nın Durga veçhesinin talibin yaşamındaki tezahürlerinin bütün alanını herhangi birinin kapsaması imkânsızdır. Bu, doğası gereği, herkesin kendi başına düşünüp uygulaması gereken bir süreçtir. Sorunu genel biçimde ele alırken ancak şunu söyleyebiliriz: Ana; amansız bir kendini çözümleme, kesin bir kararlılık, bu kararı ifade etmeye yönelik dinamik bir çaba ve çilecilik, dayanma, kendini mahrum bırakma, oruç ve Yoga Sadhana'nın diğer çeşitli veçheleri gibi nitelikler biçiminde tezahür ettirilmelidir.

Saptaşati'nin Dersi

Sonra, daha yüksek ilahi bilince ulaşacaksak, bütün yanlış kavrayışları ve ego duygusuyla birlikte insan doğasını bile aşmamız gerekir. Talibin bilincinin insanî yanının dahi aşılması süreci, insan kurbanı ya da Narabali ile simgelenir. Saptaşati'nin üç bölüm halinde, önce Madhu-Kaitabha'nın öldürülmesi, ikinci olarak Mahişasura'nın öldürülmesi, üçüncü olarak da iblis ordularıyla birlikte Şumbha ve Nişumbha kardeşlerin öldürülmesi biçiminde düzenlenmesi, Sadhana'nın farklı aşamalarını simgeler. Madhu ve Kaitabha, insanın aşağı doğasının kaba biçimini temsil eder. Mahişasura, bir sonraki aşamayı, Rajo-Guna veçhesinin ortadan kaldırılmasını temsil eder. Üçüncü kısma geldiğimizde, Asura'nın çok daha incelmiş bir iblis türü olduğunu görürüz: O bir kraldır, çok zengindir, son derece kültürlüdür; fakat baskın bir kibre sahiptir. Bütün göksel topluluklar üzerinde egemendir ve dünyanın bütün servetine sahiptir. Arzu edilir her şey, on dört dünyanın tamamındaki en iyi şeylerin tümü, bu yenilmez kardeşlerin elindedir; büyük bir savaşçı ordusuna hükmederler. Savaşçılardan biri, insanın benlikçiliğiyle özdeşleştirilen Raktabija adlı bir iblistir. Şumbha ile Nişumbha'nın nihai yok edilişi, ancak benlikçiliğin aşağı biçiminin yok edilmesinden sonra mümkün olur. Bu, adeta Vikşepa ve Avarana Şaktilerinin yok edilmesini simgeler; böylece insanî olanla İlahi olan arasındaki son engel kaldırılır ve Kozmik Yüce Varlık'la özdeşliğe erişilmesiyle, Sadhaka'nın spiritüel yaşamının doruğu Ana'nın lütfu sayesinde gerçekleşir.

भवानि त्वं दासे मयि वितर दृष्टिं सकरुणा-
मिति स्तोतुं वाञ्छन् कथयति भवानी त्वमिति चः ।
तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्यपदवीं
मुकुन्दब्रह्मेन्द्रस्फुटनीराजितपदाम् ।।

bhavāni tvaṃ dāse mayi vitara dṛṣṭiṃ sakaruṇā-
miti stotuṃ vāñchan kathayati bhavānī tvamiti caḥ |
tadaiva tvaṃ tasmai diśasi nijasāyujyapadavīṃ
mukundabrahmendrasphuṭanīrājitapadām ‖

ॐ श्री ॐ

OM śrī OM

DÖRDÜNCÜ GECE

LAKŞMİ: YÜCE SÜRDÜRÜCÜ

सर्वमंगलमांगल्ये शिवे सर्वार्थसाधिके ।
शरण्येत्र्यंबके देवि नारायणि नमोऽस्तु ते ।।

sarvamaṃgalamāṃgalye śive sarvārthasādhike |
śaraṇyetryaṃbake devi nārāyaṇi namo.astu te ‖

Herkesin kutlu Kaynağına ve varış yerine selamlar! Her Şeye Gücü Yeten Varlık'ın Sarasvati olarak tezahür eden Yüce gücüne selamlar! Mahalakşmi olarak tezahür eden Güç'e ve Durga olarak tezahür eden o İlk Güç'e selamlar!

Bugün, bütün yaratılışın Ana'sı olarak tasavvur edilen Tanrısallığa ibadetin dördüncü günüdür. Bugünden itibaren, Ana'nın Yüce Şakti'nin besleyici ve sürdürücü işlevi olarak veçhesinde yüceltildiği bu derin anlamlı ibadetin bir sonraki evresine giriyoruz. Bugünden başlayarak üç gün boyunca Hindistan'ın her yanında Ana, Mahalakşmi olarak yüceltilecektir. Son üç gün ise O'na Mahasarasvati veçhesinde ibadet edilecek; bu ibadet onuncu gün, Vijaya Daşami'de doruğa ulaşacaktır.

Ruhun Maddeye İnişi

Navaratra Puja'nın bu özel düzenini, Ana'ya Durga, Lakşmi ve Sarasvati olarak üç veçhesinde, bu belirli sırayla ibadet edilmesini ele aldığımızda, çok önemli bir hakikatle karşılaşırız. Bu, başlı başına, gerçekte işleyen belirli bir yasanın açığa vurulmasıdır. Tezahür etmemiş ve bütün adların ve biçimlerin ötesinde olan aşkın güç, görünür evrenler ve görüngüler olarak tezahür edip Nama-Rupa görünümüne büründüğünde, bir içe katlanma ve iniş sürecinin başladığını biliriz: Aşkın olan göreli hale gelir, adsız ve biçimsiz olan biçimlere girer. Bunda, yüce olanın, süptilin en süptilinin, ilk neden ve kaynağın, gittikçe daha kaba hale gelerek sonunda hareketsiz madde olarak en kaba tezahürüne ulaşması sürecini görürüz. Bu içe katlanma süreci, görüngülerin dışa yansıtılma düzenidir. Birin çok haline gelmesinin, tezahür etmemişin tezahür etmesinin, nedenin çeşitli sonuçlar olarak görünmesinin düzenidir. Buna karşılık arayan kişi, maddeye doğru bu hareketten, tersine bir süreçle, maddeden yeniden ruha doğru içsel bir hareketle başlangıçtaki aşkınlık haline yükselmeye çabaladığında, bu ilahi gücün ya da Şakti'nin tezahürünün tam tersi yönde işlemeye başladığını görürüz. İniş başladığında, önce Brahma'nın yaratıcılığı işlemeye başlar. Yaratıcı güç işlev görür; adlar ve biçimler büyük Prakriti'den dışarı akar. Adlar ve biçimler ötenin varoluş halinden çıkıp Maya âlemine aktığında, geçmiş, şimdi ve gelecek olarak üçlü veçhesiyle zamanın egemenliğine girer. Adlarını ve biçimlerini korumaları ve üçlü zaman içinde var olmaları gerektiğinden, koruyucu, sürdürücü, besleyici ve gözetici etkenin işlevi ortaya çıkar. Mahaşakti o zaman, dünya sürecini sürdüren ve ayakta tutan Koruyucu Vişnu'nun dinamik karşılığı olarak işler. O, Maha-Lakşmi'dir. Değişim gerçekleşmek zorundadır; adlar ve biçimler, zamanın ya da Kala'nın işleyişine tabi olduklarından, doğaları gereği yok olmaya mahkûm ve geçicidir. Adları ve biçimleri parçalama süreci, Laya'ya, yani çözülmeye hükmeden Rudra tarafından gerçekleştirilir. Böylece bu işlevler önce yaratıcılık, ardından sürdürme, sonra da çözülme olarak işler. Bu, maddeye iniştir.

İnsanın Tanrısallığa Evrimi

Fakat Gita'da söylendiği gibi, ruh insanı için her şey, maddeye gömülmüş dünya insanı için işlediğinin tam tersi yönde işler. Dünya insanı için gündüz olan, ruh insanı için gecedir; dünya insanının algısında adeta uyanık olduğu şeylere ruh insanı uykudadır ve onları tanımaz. Dünya insanının algısında uykuda olduğu şeylere, ruhun bütün o yüksek şeylerine ise Tanrı insanı bütünüyle uyanıktır. Dünyevi insanın algıladığından Yogi yüz çevirir ve onu algılamaz; dünyevi insanın algılayamadığını ise Yogi, spiritüel uyanıklık halinde algılar. Bu yasaya uygun olarak aynı ilahi güç, içe katlanıp inişin karşıtı olan evrim alanında, spiritüel yükselişin içsel âleminde işlemeye başladığında, arayan kişi bu gücü tersine bir tarzda yüceltir. Önce Ana'yı yıkıcı veçhesinde çağırır; böylece Ana, kabalaşmış, maddeye gömülmüş ve bilgisizliğe batmış Jiva'nın üzerindeki bütün maddeyi yok eder. Bu nedenle ilk süreç, maddenin pençesinden kurtulmak, bilgisizliğin ve aldanışın zincirlerini kırmak, kaba olanın üzerinde zafer kazanmak ve saf, süptil ve spiritüel olanın âlemine yükselmektir. Önce, kabalığı ve maddi dünyanın etkisini yok eden Güç ve Kuvvet veçhesinde Ana çağrılır. Ardından kişi Yoga ve spiritüel yaşam yoluna yükseldiğinde, spiritüel yaşamı sürdürmek için gereken her şeyi bağışlaması amacıyla Ana, Lakşmi olarak çağrılır. Oysa maddeye iniş sırasında O, maddi yaşamın sürdürülmesi ve maddenin bu dışsal, fiziksel dünyasındaki yaşamın korunup gözetilmesi için gerekli hale gelir. Tanrı'nın Analığının daima ikili Şaktiler, Vidya-Maya ve Avidya-Maya olarak tasavvur edildiğini hatırlamalıyız. Arayan kişi şimdi O'nu Vidya-Maya veçhesinde yüceltir ve çağırır; dolayısıyla Lakşmi, Vidya-Maya veçhesinde arayan kişinin spiritüel yükselişini, Yoga'sını ve Sadhana'sını sürdürür, besler, korur ve gözetir.

Arayan kişi, Yoga yolunun ötesine, daha da yükseğe geçtiğinde büyük Ana'yı, Yüce Varlık'ın aşkınlığından ilk yayılım ve ona en yakın olan veçhesiyle çağırır. Mahasarasvati veçhesinde O, ilk yayılımdır ve Bilgiyi bağışlayandır. Jiva'yı Paramatma ya da Para Brahman ile birleştirir ve evrensel kozmik bilince, Sonsuz Atma'nın bilincine eriştirir. Arayan kişi, kendisini maddeden Saf Ruh'un başlangıçtaki haline geri döndürmesini sağlamak için Ana'ya Vidya-Maya veçhesinde, tam tersi sırayla ibadet eder.

Sekiz Biçimli Lakşmi

Öncelikle Maha Lakşmi'yi, Yüce Varlık'tan gelişerek ortaya çıkan dünya sürecini korumak zorunda olan Avidya-Maya olarak kozmik veçhesinde ele aldığımızda, O'nun yeryüzü düzleminde müreffeh ve başarılı bir yaşam için gereken çeşitli şeylerin tümü olarak tasavvur edildiğini görürüz. Mahalakşmi'nin sekiz biçimiyle tasavvuru vardır; Hindular O'nu Aşta-Lakşmi diye anarlar. Yeryüzündeki yaşamın sürmesi için en önemli şey besindir. Bütün varlıklar bu fiziksel düzlemde, fiziksel yiyecekten aldıkları besin sayesinde yaşarlar; yeryüzündeki başlıca besin kaynağı ise ekilip yetiştirilen tahıldır. Tahıl, Dhaanya'dır. Bu nedenle Ana'ya Dhaanya-Lakşmi olarak ibadet edilir. Yılın bu özel amaç için ayrılmış belirli bir gününde, çiftçinin ve bütün halkın hasat zamanında toplanmış, yeni biçilmiş altın renkli tahıl demetlerine ibadet ettiğini görmek olağandır. Bu, çok neşeli bir bayramdır. Tarlayı doldurmuş altın renkli tahılın ilk ürünü biçilir, büyük bir törenle, müzik ve sevinçle kaldırılıp eve getirilir; orada bir tanrısal varlığa layık bütün törensel ibadet ona sunulur. Böylece Ana, yaşamı sürdüren tahıl olarak evrensel veçhesinde en önemli etken sayılır; Lakşmi dünyamızda bu biçimde tezahür eder.

İkincisi, toplumda hem ülke içindeki hem de uluslararası bütün insan ilişkilerinde para ya da servet son derece önemlidir. İnsan servet olmadan mutluluk, refah ve başarı içinde yaşayamaz. Hiçbir işe girişemez; bu nedenle Ana, Dhana olarak da tasavvur edilir. Bu, herhangi bir biçimdeki servet demektir: para, mal ve bütün değerli şeyler. Böylece servet de toplumda saygı görür ve ona ibadet edilir.

Ana'ya bu çeşitli biçimlerde, Hindistan'daki farklı insan sınıfları ibadet eder. Hindu toplumu, güzel Varnaşrama düzenine dayanır. Toplumun bütününde genel bir iş bölümü vardır; ulusal yaşamın farklı veçheleri topluluğun farklı kesimlerine emanet edilmiştir. Ana'ya, Dhaanya-Lakşmi, Dhana-Lakşmi, Dhairya-Lakşmi, Vidya-Lakşmi, Jaya-Lakşmi, Veerya-Lakşmi, Gaja-Lakşmi ve Saubhagya-Lakşmi olarak sekiz veçhesinde; yaşam veren tahıl, servet, Apara-Vidya (uygar ve mutlu bir yaşam için çok gerekli olan sanat ve bilimlerin bilgisi; bu maddi evrene ilişkin bütün bilgiler, Vidya biçimindeki Ana'dır), Dhairya (serveti ve bilgiyi kullanmak için girişkenlik gerekir), Veerya (canlılık ya da erkeklik gücü), Gaja (krallık gücü ya da hükümdarlık kudreti), Jaya (mutlu, müreffeh ve başarılı yaşamın önünde duran olumsuz koşullar ve engeller üzerinde zafer kazanma gücü) ve Saubhagya (genel olarak refah) biçimlerinde ibadet edilir. Bu sekiz veçhede, besleyen ve sürdüren Lakşmi'nin gücü insanların dünyasında tezahür eder. Kşatriya, Ana'ya zafer kazandıran silahlar biçiminde ibadet eder; onun için kılıç ve bütün diğer silahlar, Mahalakşmi'nin zafer kazandıran tezahürleridir. Üçüncü toplumsal tabakaya mensup olan, insan toplumunda ticaret ve iş yapan Vaişya için büyük güç, paranın gücüdür; bu nedenle onlar, Tanrıça Lakşmi'ye bu para veçhesinde özel olarak ibadet etmek için bir gün ayırırlar. Deepavali ve Lakşmi Puja'da, özellikle Bombay gibi varlıklı şehirlerde, gümüş paraların bir yığın haline getirilerek, İlahi Ana Lakşmi'nin kendisinin görünür tezahürü olarak, dindar bir Hindu'nun herhangi bir tanrısal varlığa ibadet edeceği

biçimde yüceltildiğini görmek olağandır. Dördüncü sınıf olan Şudralar, Lakşmi'ye üretimine katkıda bulundukları tahıl olarak ibadet ederler. Bilginin emanetçisi olan ve bütün insanlara bilgi aktarması gereken Brahman ise Ana'ya Vidya olarak ve kitaplar biçiminde ibadet eder. Mekanik araçlara, yeryüzünde yaşamın sürmesine yardımcı olan her tür Ayudha'ya da Ayudha Puja gününde ibadet edilir. Tanrı'nın Analığının koruyucu ve yaşamı sürdürücü biçimiyle tasavvuru, Hindu toplumunda bu çeşitli yollarla uygulamalı olarak gösterilir.

Sadhaka'nın Lakşmi'ye Karşı Tutumu

İşte bu yüzden dindar Hindu için Analığın, maddi bir güç, bu fiziksel dünyada yaşamı sürdüren bir güç olarak veçhesi, maddi yaşamı bakımından tanrısallığın önemli bir veçhesidir. Burada Hindu'nun sağduyulu bir gerçekçi olarak kendini gösterdiğini belirtmeliyiz. İlahi gücün, yeryüzünde onun yaşamını müreffeh ve mutlu bir halde sürdürüp koruyan bu yardımcı etkenler biçiminde maddi dünyada tezahür etmesinin önemini ve değerini kavrar ve kabul eder. Onun bu dünyanın iyi şeylerine yönelik gerçekçi tutumunu böylece tanırken, Mutlak'a, nihai Varlık'a yönelik Ebedi Arayış'ın da her gerçek Hindu'nun bilincinin ayrılmaz bir parçası olduğunu belirtmek ilginç olacaktır. Ana'ya servet ve dünyanın bütün iyi şeyleri biçiminde bağlılıkla ibadet eden aynı Hindu, ilahi idrake yönelik özlemi kendi içinde tezahür etmeye başladığında, gündelik dünyamızda çok önemli olan Lakşmi'nin tam da bu veçhesinin kararlılıkla bir kenara itilmesi ve ondan feragat edilmesi gerektiğini de kabul eder. Böylece bu dünyanın maddi şeylerinden yüz çevirir, serveti bırakır ve feragat yoluna girer. Çünkü kişi arzu ve arzunun tatminiyle derinden meşgul olduğu sürece, Ana'nın bu dünyanın şeyleri olarak veçhesindeki her şeye gücü yeten doğasını kabul etmesi gerektiğini teslim eder. Fakat kişi bu şeylerden yeterince nasibini aldığı, onların geçiciliğini, süreksizliğini ve yok olmaya mahkûm doğasını kavradığı, kalbini ebedi olana yönelttiği anda, Ana'nın bu veçhesine veda eder ve diğer veçhesini, yani Vidya-Maya'yı çağırır. Ana'ya, servet, refah, aile mutluluğu ve dünyanın bütün iyi şeyleri biçimindeki kendi aldatıcı gücünün ayartıcılığından ve çekiminden onu özgür bırakması için dua eder. Böylece Ana Lakşmi'nin Avidya veçhesinden bilinçli bir ayrılış gerçekleştirir. Dünya insanı ile arayan kişi arasındaki temel fark buradadır. Bu iki insanın aynı tanrısal varlığa ibadetinin içsel anlamı buradadır. Dünya insanı Ana'ya ibadet eder; aynı zamanda dünyadan feragat etmiş arayan kişi de Lakşmi'ye ibadet eder. Yüzeyden bakan gözlemciye ikisi de aynı ibadeti yapıyor gibi görünür. Fakat Lakşmi'nin gerek Avidya gerek Vidya veçhesindeki bu tasavvuru bilindiğinde, kişi yüzeyin altını görür, görünürdeki ibadetin ötesine geçer. O zaman aynı tanrısal varlığa, Ana Lakşmi'ye yönelik bir ve aynı ibadette, maddeci ve arzuların insanı ile spiritüel arayan, yani arzudan yüz çevirip Ebedi olanı özlemeye başlamış kişi arasında bütünüyle farklı bir görüş ya da yaklaşım noktası ve bütünüyle farklı bir Bhava, yani zihinsel tutum bulunduğunu görür.

Yine de suret aynıdır, Ana aynıdır; refahı veren ve koruyan olduğu için Lakşmi'nin biçimi daima hayırla doludur. Görkemli biçimde giyinmiştir. Altın süsleri vardır. Güç

ve ihtişamın simgesi olan fil daima O'nun yanındadır. Bir lotus üzerinde yaşar ve iki lotus tutar; bu çiçekler bütünüyle açmıştır. Neyi temsil ettikleri üzerinde düşündüğümüzde bunların anlamı ortaya çıkar. Tam açmış lotus, bütün veçhelerde doluluğu temsil eder. Aynı şekilde fil de iki şeyi temsil eder: Refahın en yüksek halini, hükümdarlık görkemini, krallık ihtişamını ve aynı zamanda en yüksek bilgiyi. Fil, bilgeliğin doluluğunu temsil eder.

या देवी सर्वभूतेषु लक्ष्मीरूपेण संस्थिता ।

नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमो नमः ।।

yā devī sarvabhūteṣu lakṣmīrūpeṇa saṃsthitā |
namastasyai namastasyai namastasyai namo namaḥ ‖

ॐ श्री महालक्ष्म्यै नमः

OM śrī mahālakṣmyai namaḥ

BEŞİNCİ GECE

REFAH YOLU

सृष्टिस्थतिविनाशानां शक्तिभूते सनातनि ।
गुणाश्रये गुणमये नारायणि नमोऽस्तु ते ।।

sṛṣṭisthativināśānāṃ śaktibhūte sanātani |
guṇāśraye guṇamaye nārāyaṇi namo.astu te ‖

Yaşamlarımızın yaşamı, varoluşumuzun tek dayanağı, varlığımızın özü, bilincimizin en içteki çekirdeği, yaşamımızın amacı ve nihai varış yeri, Yoga Sadhana'mızın görkemli meyvesi, Saf Varlık-Bilgi ve Saadet olan kutlu İlahi Ana'ya selamlar. Ana Durga, Lakşmi ve Sarasvati olarak O'nun önünde tekrar tekrar eğiliyoruz. O'nun Lütfu hepimizin üzerinde olsun.

Ana, Lakşmi veçhesinde, yeryüzündeki yaşamı mümkün ve katlanılabilir kılan tek büyük Güç'tür. Kutlu Ana Lakşmi olmasaydı yeryüzündeki yaşam, keder ve acılarla dolu bir yolculuk olurdu. Bir gözyaşı vadisi olurdu; çünkü şeylerin geçici doğası ve Ana Durga'nın her yere nüfuz eden veçhesi nedeniyle, Jiva yeryüzünde gün ışığını gördüğü andan mezara ulaşana kadar yıkım sürekli onun adımlarını izler. Gerçekten, yeryüzündeki yaşam acı ve ölüm yaşamıdır.

Bu dünyevi varoluşa nüfuz eden acıyı ve yıkımı, bütün çeşitli biçimleriyle ışığın, sevginin, sevincin, refahın ve mutluluğun tatlı unsurlarıyla dengeleyerek yaşamı katlanılabilir kılan, Lakşmi Devi'nin parlayan, ışıldayan ve sevinç veren veçhesidir. Ana, hayır olarak insan yaşamının bütün veçhelerine nüfuz eder. O Kalyani'dir. O Mangalam'dır. O Saubhagyavati'dir. Gerek ulusal yaşamın daha geniş alanında gerekse kişinin ev çevresinin mahrem alanında Ana, bütün ışıltısı ve neşesiyle tezahür eder; böylece yaşam O'nun ışığı, cazibesi ve Lütfu aracılığıyla sürdürülür. Ana Durga ile Ana Lakşmi, bu Samsarik yaşamın dengesini böyle korur ve Jiva'nın bu geçici, gelip geçen varoluşun sert gerçekliklerini unutmasını, yaşamın iyi şeylerinden bir ölçüde sevinçle pay almasını mümkün kılarlar.

Ulusal Yüceliğin Belirtileri

İlahi Ana'nın her iki alanda da Lakşmi olarak farkında olmaya çalışmak çok ilginç ve çok yararlı bir iştir. Böylece bu alanlarda Ana Lakşmi'nin varlığının sürdürülmesi için bilinçli biçimde çalışabilir, bunu yaparak bu yeryüzü yaşamını mutluluk ve refahla doldurabiliriz. İnsanın toplumsal ve ulusal yaşamının daha geniş alanında Ana, ilahi Şakti'nin Durga Devi veçhesindeki korkunç biçimlerine karşı koyan ve onları dengeleyen biçimler olarak görünür. Yeryüzündeki yaşamın sürdürülmesi için Durga'nın ne kadar gerekli yıkıcılık ve ortadan kaldırma veçhelerinde tezahür ettiğini; O'nun iyicil parçalama süreci olmasa yeryüzündeki yaşamın nasıl tam bir kargaşa ve yıkım, felaket ve musibet içinde sona ereceğini gördük. Böylece savaş, salgın, kıtlık, sel, yangın ve deprem gibi doğal afetlerden oluşan korkunç veçhelerinde Ana Durga, kurtarmak ve yaşamın sürmesini sağlamak için yok eder. Lakşmi Devi ise bu yaşamda, kendi Durga veçhesinin bu etkinliğini dengeleyen ve ona karşı koyan biçimlerde tezahür eder: Savaş yerine barış olarak görünür; Lakşmi lütufkâr olduğunda evrende, uluslar ve insanlık arasında barış vardır, bütün iç çatışmalardan özgürlük vardır. Bolluk, bereket, bol hasat olarak görünür; hastalıkların ve salgınların karşılığı olarak da Lakşmi toplumu sağlık, esenlik, çocukların ve kadınların iyiliği ve ulusal sağlığın iyi bir düzeyde olması biçiminde lütfuyla donatır. Tıp mesleği, hastaneler, itfaiye, polis vb. koruyucu kuvvetler olarak veçhelerinde Vişnu-Şakti'nin, İlahi Ana Lakşmi'nin gücü, doğanın felaketlerine karşı koymak ve insanların yaşamını, esenliğini ve mallarını korumak için görünür. Bu nedenle siyasetçi, yönetici ve toplum önderleri açısından bu veçheler, Lakşmi'nin toplumsal yapı içindeki varlığının belirtileridir.

Bunların ihmal edildiği yerde halkın mutluluğunun yok olduğunu görürüz. İlerlemeleri durur; refah o ulusu ve o toplumu terk eder. Bu nedenle eski yasa koyucular, her gerçek yöneticinin Ana'nın bu veçhelerini akılda tutması ve Ana Lakşmi'nin kendileri aracılığıyla tezahür ettiği, Vişnu-Şakti'nin bu iyicil, ilerletici veçhesinin içinde bulunduğu bu etkenleri toplumda çoğaltmak için elinden geleni yapmaya daima özenle çalışması gerektiğini belirtmişlerdir. Tapınaklar, okullar, oyun alanları, parklar, çiçek bahçeleri, su havuzları: İnsan toplumundaki bütün bu etkenler Vişnu-Şakti'nin tezahürleridir. Bunların hepsi, Ana Lakşmi'nin bu simgeler aracılığıyla görünür olmasıdır. Bu yüzden Dharma ülkesi Bharatavarşa'da tapınaksız bir yer bulunmadığını görürüz. Bir avuç evden oluşan, en önemsiz köy, küçük bir mezra bile olsa, sağlam bir yapının görkemine sahip olmasa dahi, en azından bir ağacın gölgesi altında, o topluluğun ibadet ettiği bir köy tanrısal varlığı bulunur. İbadet yeri olmayan bir köye hiçbir dindar insan ayak basmaz. "Bu yerde Lakşmi yok" derler. Böyle bir yerden uzak dururlar. İnsanların ve sığırların içmesi için suyun yeterince sağlanmadığı yerde de insanlar Lakşmi'nin yaşamadığını söyler; kutsal kişiler böyle bir yerden yüz çevirirler. Dharma'ya bağlı bütün insanlar, varlıklı kişiler, Tanrı'nın verdiği servetlerini ülkenin her yanında Lakşmi'nin bu görünür ifadelerini oluşturmak için kullanmaya daima çalışmışlardır. Ağaç dikmek, kuyu ve su havuzları

açmak, bahçeler ve oyun alanları bağışlamak, olmayan yerlerde yeni tapınaklar inşa etmek, bakımsız kalmış eski tapınakları onarmak, yolcuların gelip dinlenebileceği konukevleri açmak, yorgun hacıların, kutsal kişilerin, Tanrı insanlarının, dilenci keşişlerin ve din öğrencilerinin yemek yiyebileceği aşevleri bulundurmak: Bunların hepsi, vereni burada ve öte dünyada mutlulukla kutsayacak, büyük manevi değeri olan Dharma işleri sayılırdı ve bugün de sayılmaktadır. Eğitim de Lakşmi'nin, Aşta-Lakşmi'nin sekiz veçhesinden biri olan Vidya-Lakşmi veçhesindeki görünür bir ifadesiydi. Böylece yasa koyucularımız, ülkede daima bir refah halinin hüküm sürmesi için Ana Lakşmi'nin bütün bu biçimlerdeki ifadesini, her insanın, her yurttaşın ülkesinde ve toplumunda artırmaya çalışması gereken bir şey olarak görmüşlerdir.

Ulusal Önderlerin Başlıca Görevi

Hangi ülkede ya da ulusta olurlarsa olsunlar bütün insan önderlerinin, bütün toplum önderleri ve yöneticilerin şu gerçeği akılda tutmaları iyi olur: Lakşmi'nin bu veçhelerinin toplumda artırılması ve korunması yalnızca başlıca kaygı ve görevlerden biri değildir; bütün bu etkenleri korumak ve artırmak, bütün insanların kalıcı esenlik ve mutluluğunun tohumlarını da içerir. Dolayısıyla insan bu dünyanın gerçekliğinin hâlâ bilincinde olduğu, dışsal şeylerin gerçekliğini hissettiği sürece, bu etkenlerin hiçbirini ihmal etmemesini sağlamak onun göreviydi. Hindu dininin yanlış özümsenmesi ve insanın görevinin yanlış kavranması, daha doğrusu Upanişadlardan alınan Vedanta besininin hazmedilememesi, geçmiş yüzyıllarda Hindu halkının bu gerçekçilik unsurunu talihsiz biçimde ihmal etmesine yol açtı. Vairagya, Tanrı'yı idrak ve dünyanın gerçek olmayışı hakkındaki yarı özümsenmiş fikirlerle, Hintliler bir bütün olarak Mahalakşmi'nin bu veçhelerinin korunmasına karşı kayıtsızlaştılar. Bütün bunların yalnızca Maya alanına ait olduğunu, ilgi göstermeye değmediğini ve sözde yüce bir öte dünyacılıkla onlardan yüz çevirmenin, bilgeliğe dayalı felsefi yaşamın doruğu olduğunu düşündüler. Hindu ulusu, Ana'nın bu dış dünyadaki Lakşmi veçhelerine karşı böyle bir kayıtsızlığın korkunç bedelini ödemek zorunda kaldı: O'nu en değerli veçhelerinden bazılarında, yani özgürlükte, refahta ve ulusal özsaygıda kaybetti. Böylece yanlış felsefe kavrayışları, insanların çoğunun O'nu ihmal etmesine ve dışsal yaşamda sağlam bir gerçekçilik ve pratik bir idealizm biçimindeki ibadetini terk etmesine yol açtığında, Lakşmi Hindu ulusunu terk etti. Bu nedenle eğitim ve bütün bu toplumsal işler, peşinden gitmeye değmeyen cehalet alanına ait şeyler olarak ihmal edildi. İnsan kaba düzlemde beden bilincine sıkı sıkıya bağlıyken bile, bu fiziksel dünyanın gerçekliklerine gözlerini kapatıp bütün bunların yalnızca geçici ve uçucu olduğunu ilan ederek onlardan vazgeçmeye çalıştı. Böylece Lakşmi'ye karşıt bir Tamas hali üstün geldi ve sonuç iki yüzyıllık kölelik oldu: Dış dünyada, sözcüğün gerçek anlamıyla Lakşmi'ye daha iyi ibadet edenlere kölelik. Onlar, Britanya halkı, O'nun hoşnutluğunu kazanabildiler; böylece Bharatavarşa'daki bütün iyi şeyler, refah veren bütün unsurlar, maddeci olmalarına rağmen Lakşmi'ye ibadet edenlerin bulunduğu Batı'ya geçti.

Modern Hindistan'ın azizleri ve büyük düşünürleri, Hint sorununun kökünde Tamas'a yenilerek Lakşmi'yi ihmal etmenin bulunduğunu kavradıklarında, Hindu ulusuna hemen dinamik bir toplum felsefesi sundular. Hindu ulusunun Tamo-Guna uykusundan uyanması, özverili hizmete atılması ve yaşamı gerçekçi bir tutum ve bakış açısıyla gayretle ele alması yönündeki güçlü çağrıyı, Hindistan'ın bu büyük modern kurtarıcıları yükselttiler. Böylece bir canlanma meydana geldi; yarı özümsenmiş ve yanlış felsefe kavrayışları insanların zihinlerinden çıkarıldı. Bedenleri kendileri için hâlâ son derece gerçek bir şey olduğu sürece ve dünyanın yalnızca gelip geçen bir rüya, tezahür etmemiş olanın ise tek gerçek hakikat olduğunu kalplerinin en derininde gerçekten hissedebilecekleri o bilinç ve spiritüel evrim düzeyine yükselmedikleri sürece, nasıl dinamik bir ibadet insanı olmaları gerektiği onlara öğretildi. Spiritüel düzlemde çok yükseldiğini düşünüp kişinin gelişiminin ilk aşamalarında ihmal edilmemesi gereken şeyleri ihmal etmesi, düşmesi çok kolay bir yanılgıdır. Sonradan feragat edilip bırakılması gerekebilecek bu şeyler, başlangıçta kişinin gittikçe daha yükseğe çıkmak için basması gereken ilk basamakları oluşturur. Böylece yanlışlıkla bir tür felsefe ve teslimiyet sayılan Tamas kaynaklı kayıtsızlığa işaret edildi ve son verildi. Şimdi ulusun ve Hindu toplumunun, herkesin iyiliği için uyanıklığa, güçlü bir etkinlik haline doğru sarsılarak uyandırıldığı, pratik bir Rajo-Guna çağını yaşıyoruz. Bu çok sevindirici bir işarettir. Lakşmi'nin Avidya-Maya'sının algımızı ve zekâmızı gölgelemesine izin vermeden bu anlaşılır ve doğru ruhla sürdürülürse, bizi kesinlikle Hindu ulusunun gerçek amacı olan nihai spiritüel evrime götürecektir.

Ciddi Bir Uyarı

Aynı şekilde bireyin spiritüel yaşamında da, idrakin en ileri düzeylerinde kişinin bu fiziksel beden olmadığı, beden ve zihnin ötesindeki Saf Atman olduğu ne kadar doğru olursa olsun, talip pratik spiritüel Sadhana yaşamına bu temelden başlayacak kadar akılsızsa, çok geçmeden sıkıntıya düşeceğini görürüz. Çünkü bu fiziksel dünyanın yasası çok katıdır ve bu yasanın çiğnenmesi derhal bedelini ister. Dolayısıyla kişi Vedantacı bir tutuma kapılıp fiziksel bedenini ihmal ederse, sağlığını korumaya, ona uygun dinlenme ya da beslenme sağlamaya özen göstermez ve Atma bilincine çoktan eriştiğini düşünürse, hatasını anlamak üzere çok geç uyanacaktır. Arzulanan kalp ve karakter saflığına erişmek için aracılığıyla özverili hizmet yapılması gereken, bütün Yoga Sadhana'nın o eşsiz aracı, yani fiziksel bedenin onarılamaz biçimde hasar gördüğünü ve Yoga Sadhana'daki ilerleyişinin ciddi biçimde engellendiğini görecektir. Böyle bir durumda onu ancak Rab'bin Lütfu kurtarabilir; kişi bir şekilde hatasını telafi etmek zorunda kalacaktır.

Nasıl bireyde, daha sonra aşılması gerekebilecek fiziksel etkenin bu veçhesinin ihmal edilmesi çok istenmeyen sonuçlar doğuruyorsa, ulusal yaşamda da bunun farkına varmak ve Tamas'a bu yozlaşmadan kaçınmak gerekliydi. Hint toplumu bu dersi acı yoldan öğrendi. Şimdi bütün büyük önderlerin, toplum ve siyaset önderlerinin yanı sıra Gurudev'imiz gibi spiritüel önderlerin de örneklediği, Dharma'ya, özveriye ve

kişisel çıkardan arınmış eyleme dayanan bu güçlü etkinlik yönündeki çok olumlu eğilim, toplumda ve bu ulusta yeni bir yapıcı dalga yarattı. Bu, sonunda Sarasvati'nin âlemine yükselişimiz için iyiye işarettir. Bu etkinlik aracılığıyla barış, refah, ulusal sağlık ve esenlik, ulusal okuryazarlık ve bütün halk için yüksek eğitim hali ortaya çıkacak; böylece ulusal bir spiritüel yenilenme mümkün olacaktır. Çünkü Lakşmi toplumda ve ulusta yaygın biçimde tezahür etmeden, Tanrıça Sarasvati'nin yüksek spiritüel bilgi veçhesindeki tezahürünün ortaya çıkması umulamaz. Söylendiği gibi, aç karınlara ve çıplak sırtlara din vaaz edilemez.

Bu nedenle öncelikle ulusal ve toplumsal yaşamın bu sorununa gerçekçi biçimde yaklaşmalıyız. Ulusa ve insanlara, ancak onlar sayesinde sağlıklı ve esenlik içinde yaşayabilecekleri Lakşmi veçhelerini vermeliyiz. Böylesi çok yönlü refah, okuryazarlık ve sağlık halinde, yüksek özlemler filizlenmeye başlayacaktır. Bu özlemler vardır, fakat hepsi uykudadır. Lakşmi'nin ülkede ve toplumda bulunmayışı yüzünden, bu özlemlere insanın kalbinde kendilerini gösterme fırsatı verilmez; çünkü yoksulluk bütün yüksek özlemleri köreltir ve açlık insanın midesini sıkıştırırken yüksek idealizm düşünülemez.

Dolayısıyla Lakşmi'nin ya da Vişnu-Şakti'nin her halkın ve ulusun yaşamındaki görünür tezahürünün bu büyük ve anlamlı önemi, ayırt etme yetisi ve Vairagya ile, kendi değeri içinde tanınmalıdır. Bharatiya Samskriti'nin nihai amacı olan Sarasvati'ye, Lakşmi aracılığıyla yaklaşılmalıdır.

या श्रीः स्वयं सुकृतिनां भवनेष्वलक्ष्मी
पापात्मनां कृतधियां हृदयेषु बुद्धिः ।
श्रद्धा सतां कुलजनप्रभवस्य लज्जा
तां त्वां नताः स्म परिणलय देवि विश्वम् ।।

yā śrīḥ svayaṃ sukṛtināṃ bhavaneṣvalakṣmī
pāpātmanāṃ kṛtadhiyāṃ hṛdayeṣu buddhiḥ |
śraddhā satāṃ kulajanaprabhavasya lajjā
tāṃ tvāṃ natāḥ sma pariṇalaya devi viśvam ‖

ॐ महालक्ष्म्यै च विद्महे विष्णुपत्न्यै च धीमहि तन्नो लक्ष्मीः प्रचोदयात्।

OM mahālakṣmyai ca vidmahe viṣṇupalyai ca dhīmahi tanno lakṣmīḥ pracodayāt |

ALTINCI GECE

EVDE VE KALPTE HAYRIN TANRIÇASI

शरणागतदीनार्तपरित्राणपरायणे
सर्वस्यार्तिहरे देवि ! नारायणि ! नमोऽस्तु ते ।

śaraṇāgatadīnārtaparitrāṇaparāyaṇe
sarvasyārtihare devi ! nārāyaṇi ! namo.astu te |

EVRENİ ayakta tutan tek Güç olan kutlu İlahi Ana'ya on milyonlarca kez selam olsun. O, çeşitli adlar ve biçimler içinde ve onlar aracılığıyla tezahür eden Gücün kaynağıdır. Kalplerimizde özlem olarak, Sadhana-Şakti olarak tezahür eden, Yogamızı koruyan ve sonunda bilincimizde Saf Bilgi olarak Kendisini gösterip bütün varlığımızı aydınlatan O'na tekrar tekrar selam olsun.

Bugün İlahi Ana'ya Sri Lakşmi, Vişnu Şakti ya da Narayani veçhesinde ibadet edişimizin üçüncü kutsal gününe geliyoruz. Navaratra İbadeti'nin bu altıncı gününde, Tanrıça Lakşmi üzerinde, bireye evin mahrem alanında, ev yaşamı alanında göründüğü haliyle ve kalpte, arayan kişinin, Sadhaka'nın ve Mumukşu'nun kişiliğinde geliştirilen Daivi Sampat olarak son derece önemli ve anlamlı içsel veçhesiyle durmak gibi ender bir lütuf ve iyi talih bize nasip oluyor. Bu iki veçhesiyle O, hepimiz için özel ve pratik bir önem taşır; çünkü Ana'yı bu veçheleriyle tanıyarak hem varlığını hem de yokluğunu olduğu gibi fark edebilecek ve bunu fark etmek sayesinde, mevcut olduğu veçheleri korumaya çabalayabilecek, eksik olduğunu görebileceğimiz veçhelerini ise geliştirmeye, tezahür ettirmeye ve ifadeye kavuşturmaya çalışabileceğiz.

Hint Kadınlığının Yüceliği

Ev yaşamı alanında Tanrıça Lakşmi kavramı, bu kutlu Bharatavarşa ülkesinde harikulade ve benzersizdir. Çünkü evin kendisi, Ana'nın ibadete layık Grihini biçiminde Kendisini gösterdiği Lakşmi'nin Meskeni sayılır. Bu nedenle, ev ve aile yaşamının hayrını, esenliğini ve ilerlemesini gözeten Ana anlamındaki Grihalakşmi ifadesini biliriz. O, Tanrıça Lakşmi'nin ta kendisinin cisimleşmesi olarak tasavvur edilir. Burada Bharatiya Samskriti'nin, Batı'da bulunmayan, kendine özgü bir niteliğiyle karşılaşırız. Batı'da kadın daha çok bir eş, bütün etkinlik alanlarında erkekle ayrıcalık için yarışan ve yalnızca eşitliğini değil, daha da ileri giderek kişisel bağımsızlığını da ortaya koymaya çalışan, erkeğin eşit ortağı olarak tasavvur edilir. Oysa Hindu'nun kalbinde kadın anadır. Gerçek Hindu'nun bilincinde daima mevcut olan, kadının analığıdır. Bu Punya-Bhumi'de doğmuş olmanın kutsaması budur; çünkü bu tasavvurdan hareketle Tanrı'nın Analığını idrak etmeye yükselebileceğiz. Bu Matri-Bhav, yani kadını Ana olarak gören tutum ve bakış, kalplerimizi ve zihinlerimizi arındırmanın ve bizi, ilahi ışığın inişinin kolaylaştığı daha yüksek bir hale yükseltmenin bir aracıdır.

Dolayısıyla ev, Hindu için Lakşmi'nin meskenidir; bu nedenle Hindu toplumunda her ev, Lakşmi'nin Grihalakşmi'nin saf kişiliğinde ve onun aracılığıyla hüküm sürdüğü bir hayır, bir Mangalya tapınağıdır. Evin anasında cisimleşen Ana'nın yüceliği, gücü ve parlaklığı, Grihalakşmi'nin ihtişamını, görkemini ve içsel ışıltısını oluşturan iffetin, Pativrata Dharma'nın ışıltısıdır. Onun için bu, bütün dünyada eşi bulunmayan güçtür. Kadınlar için bütün Dharma anlayışı, şu tek sözcükte özetlenebilir: Pativratya. Kendi ev alanındaki Grihalakşmi için koca ya da Patidev, spiritüel yaşamda, Yoga alanında, Sadhaka ve arayan kişi için Guru neyse odur. Sadhaka'nın Guru'yu, şu beyitte açıklandığı gibi, Yüce Varlık'ın Kendisi, Tanrı'yla özdeş olarak görmesi gibi:

Twam Hi Vishnur Virinchistwam Twam Cha Devo Maheshwarah
Twameva Shaktiruposi Nirgunastwam Sanatanah

Patidev de kadın için öyledir. Pativratya, bir kadının bu yaşamda sahip olabileceği en büyük hazinedir; onu yalnızca olağanüstü bir kadın yapmakla kalmaz, yeryüzünde gerçek bir Tanrıça haline getirir. Çünkü bu iffet gücü, Tanrıça Lakşmi'nin Kendisinin ilahi unsurudur. Buna ek olarak, bu içsel iffet erdeminin dışsal ifadesi, hayâ biçimindedir. Hindu kadınının süsü hayâdır. Başkalarını görme ve görünme kaygısı taşımaz. Bu, modern çağda gelişmekte olan bir çılgınlık, bir hastalıktır. Kişi, başkalarının dikkatinin kendisine çekilmesini ister; bu amaçla rengârenk giysiler ve karanlığın en koyusuna gömülmüş insanların üretken zihinlerinin icat ettiği her türlü araç kullanılır ki başkalarının dikkati çekilebilsin. Bu, yüce ve soylu hayâ erdeminin doğrudan karşıtı, onunla tam bir çelişkidir. Hayâ ihmal edilir ve bu dikkat çekme çılgınlığına yer verilirse, bu Lakşmi Devi'nin inkârı haline gelir. Bu Alakşmi'dir. Hindu idealizminin gözünde hayânın en büyük öneme sahip bir erdem olduğunu ve

Ana'nın, soylu Hint kadınlığı ideali içinde ve onun aracılığıyla bu biçimde Kendisini gösterdiğini daima aklımızda tutmalıyız.

Lakşmi ayrıca evde, Grihalakşmi'nin kişiliğinde, tavırların, davranışların ve konuşmanın zarafeti ve tatlılığı olarak Kendisini gösterir. Bir kadın asla sert olmamalıdır. Hindu evinin başında bulunan tanrısal varlığın kutsal dudaklarından hiçbir zaman sert bir söz, kaba bir konuşma, kırıcı bir ifade çıkmamalıdır. İdeal budur; çünkü incelik ve tatlılık, Hindu'nun Grihalakşmi tasavvurunun ayrılmaz bir parçasıdır. Hiçbir zaman sert söz söylememek, Lakşmi'yi onurlandırmanın ve O'na ibadet etmenin yollarından biridir. Bu, bütün evlerde akılda tutulmalıdır; çünkü evin gerçek mutluluğuna, huzuruna ve esenliğine yalnızca bu hizmet eder.

Doğru anlaşılmayan bir başka gelenek, Grihalakşmi'nin ayırt edici işareti olan Mangalya-Sutra'nın yanı sıra, kişinin kendisini iki önemli şeyle süslemesidir. Lakşmi, Hindu evinde iki veçhesiyle daha bulunur: ideal Hindu kadınını süsleyen iki unsur biçiminde, çiçekler ve Tilak biçiminde. Bir Hindu kadını asla Tilak'sız dolaşmamalıdır. Alna belirgin büyüklükte bir Tilak takmanın, anlaşılmayan özel bir anlamı ve derin, önemli bir nedeni vardır. Fakat bu Tilak'ın, hem onu taşıyan kadının öznel bakış açısından hem de Vyavahar sırasında onunla temas kurmak durumunda olan bütün insanların nesnel bakış açısından çok gerçek bir gereklilik ve önem taşıdığı, hiç kuşku duymadan kabul edilebilir. Çiçekler de öyledir. Çiçekler, Lakşmi'nin bizzat tezahürüdür ve onlar da takılmalıdır. Fakat aynı zamanda Ana Lakşmi'nin hem Vidya Maya hem de Avidya Maya olarak iş gördüğünü unutmamalıyız. Bu nedenle, Avidya Maya olarak bu veçhesine daima çok güvenli bir mesafeden ibadet edilmeli ve bizi oyununun bu veçhesinden koruması, bizi yalnızca Vidya veçhesiyle kutsaması için O'na her gün dua etmeliyiz.

Tanrıça Lakşmi, Grihalakşmi'nin kişiliğindeki tezahürlerinin yanı sıra, Patidev'e karşı sürekli bir ibadet tutumu ve koca içinde ve onun aracılığıyla Rab'be sürekli, gönüllü, özverili hizmet olarak da tezahür eder.

Tanrıça Lakşmi'nin Kendisi, bu yüce Pati-Seva'nın en büyük örneğidir. Çünkü Vaişnava anlayışında büyük Ana, Vaikuntha'da Rab'bin Ebedî Hizmetkârı, Sevika'sıdır. O, daima Bhagavan Vişnu'nun ayakları dibindedir, daima Rab'be sürekli ve ebedî hizmet etmeye yönelmiştir. Tanrıça Lakşmi'nin bu tasavvuru çok anlamlıdır; her örnek Hindu kadınının kişisel yaşamında akılda tutulmalı ve eyleme dönüştürülmelidir.

Lakşmi'nin Evdeki Tezahürleri

Grihalakşmi'nin kişiliğinden evin çevresine geçtiğimizde, temizlik, Lakşmi'nin mevcut olmasının önemli bir yoludur. Evin içindeki toz ve kirin kendisi Alakşmi'dir. Güney Hindistan'da buna Daridrya denir.

Sonra kandiller gelir. Alacakaranlık ve günbatımı vakti gelir gelmez, her Hindu evinde derhal bir kandil yakılıp selamlandığını ve böylece karanlık çökmeden önce hemen aydınlık ve ışığın geldiğini görürüz. Bu, ışığın ya da aydınlanmanın, ev yaşamı alanında tezahür eden Lakşmi'nin bir veçhesi olduğunun kabul edildiği her Hindu evinde uygulanan bir âdettir.

Sonra tanrılara ibadet gelir. Bu, en büyük öneme sahiptir. Tanrılara ibadet edilmeyen yerde Lakşmi kalmaz. Elbette en uç Avidya veçhesiyle gelip orayı mesken tutabilir; para biriktirilebilir, fakat sonunda refah o evden gider ve tanrılara ibadet edilmeyen evlerin son yazgısı keder, ıstırap ve üzüntü olur. Bu, Batı düşüncesinin ve Batılı yaşam biçimlerinin giderek artan etkisi altına girmiş olan bu kutsal ülke insanlarının, gerçekten nihai mutluluklarını ve ailenin refahını istiyorlarsa akıllarında tutmaları ve dikkat etmeleri gereken çok önemli bir etkendir. Tanrılara ibadet edilmelidir; bu, ev yaşamının en önemli parçası olmalı, geleneksel bayramlar ve kutsal günler de gözetilmelidir. Çünkü bu kutsal ülkede kutlanan Janmaştami, Rama-Navami gibi günler ihmal edilirse, o evde hayır bulunmadığını söyleriz.

Hayırseverlik. Bu da Ana Lakşmi'nin Grihasthaşrama'daki önemli bir tezahürüdür. Grihastha, sahip olduğunu diğer üç Aşrama'ya mensup kişilerle paylaşmak gibi eşsiz bir ayrıcalığa sahiptir: öğrenimlerini sürdürmek isteyen yoksul Brahmaçarilerle, gezgin Sannyasin'le ve evini terk ederek kutsal bir yaşam süren, kendisini dördüncü aşama olan Sannyasa'ya hazırlayan Vanaprasthin'le. Bu üç sınıfa mensup varlıklara yardımda bulunmak, ikinci yaşam aşamasının ender bir ayrıcalığıdır ve bu ayrıcalığı kullanmak, Tanrıça Lakşmi'nin gücünü ev yaşamı alanında tezahür ettirmektir; çünkü böylece Vişnu'nun koruyucu veçhesi işler, Dharma korunur ve diğer Aşrama'ların sürdürülmesine yardım edilir.

Atithi'ye, yani konuğa misafirperverlik göstermek, Lakşmi'nin önemli bir veçhesidir. Bir yabancının ya da konuğun geri çevrildiği yerde Lakşmi barınmaz. Fakat dilencinin ve beklenmedik konuğun hoş karşılandığı yerde Lakşmi bütün ışıltısıyla yaşar ve o evi kutsar. Misafirperverlik, hayırseverlik ve cömertlik de, dindar Hindu Grihastha'nın özenle ve dinî bir bağlılıkla koruması gereken, Tanrıça Lakşmi'nin önemli veçheleridir.

Özellikle Hint'e ve diyebilirim ki özellikle Hindu'ya özgü olan, Tanrıça Lakşmi'nin Hindu evinde Kendisini gösterdiği önemli unsurlar arasında yer alan iki şey şunlardır. Birincisi, kutsal fesleğen, yani Tulsi bitkisidir. Hiçbir ev Tulsi bitkisinden yoksun olmamalıdır. Çünkü bu, Tanrıça Lakşmi'nin yeryüzünde mevcut olduğu canlı biçimlerden biridir. O, İlahi Rab'bin doğrudan Vibhuti'sidir. Bu bakımdan Maharaştralıların bu konuda çok titiz olduklarını söyleyebilirim. Nerede yaşarlarsa yaşasınlar, milyoner olabilir ve büyük kentlerin maddeci ortamlarında yaşıyor olabilirler; yüzlerce ailenin dört ya da beş katlı yapılarda bir arada yaşadığı apartmanlarda oturuyor olabilirler; yine de her Maharaştralı evinde, içinde Tulsi bitkisinin yetiştiği küçük bir saksı bulunduğunu görürsünüz. Eve girdiğiniz an Tulsi

bitkisini görürsünüz. Ana, Kendisine bu çok özel biçimde ibadet edilen böyle aileleri işte böyle kutsar. Hiçbir Maharaştralı Grihalakşmi, en azından bu Tulsi bitkisine bir çiçek sunmadan, biraz kâfur yakmadan ya da bir Pradakşina yapıp Tulsi-Devi'ye bağlılık dolu bir selamla başını eğmeden hiçbir şey yiyip içmez.

Tanrıça'nın, ne yazık ki kentlerdeki bütün Hindu evlerinden hızla kaybolmakta olan ikinci biçimi, kutsal inek, Gomata'dır. Birkaç kuşak önce bütün Hinduların âdeti, evde her gün ineğe ibadet etmekti. Dindar Hindu kadın, Gopuja'yı yapmadan yemeğini yemezdi. Kentlerde bir inek görmek çok enderdir ve bütün süt, mandıralardan şişeler içinde sağlanır. Dolayısıyla bu, köyler dışında sönüp gitmekte olan bir gelenektir. Bunu telafi etmek için, Hindu Grihalakşmi'nin günlük Gopuja geleneğini koruması mümkün olmasa bile, bir tür Prayaşçitta olarak, en azından yılda bir ya da iki kutsal günde her dindar Hindu kadını bu Puja'yı yapmayı kendisine görev bilmelidir. Elbette yıl içinde özellikle Gopuja'ya ayrılmış belirli bir gün vardır; o gün insanlar, ineği nerede bulurlarsa bir şekilde ona ibadet etmeyi başarırlar. Bir zamanlar Hindu zihninde büyük zenginlik tasavvurunu oluşturan kutsal hayvan inek biçimindeki bu Tanrıça tezahürüne yönelik böyle Puja fırsatları yaratılmalıdır. Ana'nın ev alanındaki tezahürü konusunda söyleyeceklerimiz bu kadar.

Sadhaka'daki Spiritüel Zenginlik

Şimdi Tanrıça Lakşmi'nin bu dünyada Mokşa-Dayini olarak en önemli veçhesine geliyoruz. Ana, Lakşmi veçhesinde ağırlıklı olarak Rajo-Guna niteliğindedir; çünkü etkinlik Rajas aracılığıyla sürdürülür. Yaşam, dinamik süreçlerle korunmalıdır. Bu nedenle Ana, Rajo-Guna'dan pay alır. Fakat yine de Kendi içinde Saf Sattva'nın içsel kaynaklarını barındırır; çünkü Vişnu, Sattva Guna'dan pay alır ve sonunda O'nun, Tanrıça Sarasvati olarak üçüncü veçhesine karışması gerekir. Lakşmi ile Sarasvati'nin tezahürleri arasındaki sınır bölgesine yaklaştığımızda, Ana Lakşmi Mokşalakşmi olarak, yani kurtuluşa erişmemize yardım eden araç olarak tezahür eder. Ana, Sadhaka'nın yaşamında işte bu veçhesiyle tezahür eder. Gita'nın On Altıncı Bölümü, Ana'nın tezahür ettiği başlıca niteliklerden bazılarını verir: korkusuzluk, kalp temizliği, bilgide ve Yoga'da sebat, sadaka verme, duyuları denetleme, kurban sunma, kutsal yazıları inceleme, çile, dosdoğruluk, zarar vermeme, doğruluk, öfkeden arınmışlık, feragat, huzurluluk, hileden arınmışlık, varlıklara şefkat, açgözlülükten uzaklık, yumuşaklık, hayâ, değişkenlikten uzaklık. Burada çok ilginç iki noktaya dikkat edilebilir. Lakşmi, Avidya Maya veçhesinde zenginlik olarak ve zenginliğe eşlik eden şeyler olarak tezahür eder; yani daha çok zenginlik hırsı, edinme duygusu ve zenginlik Abhimana'sının ayrılmaz parçaları olan gurur ve kibir olarak; ayrıca değişkenlik olarak da tezahür eder. Rab'bin spiritüel yoldaki Daivi Sampat'ı sıralarken yaptıkları çok anlamlıdır. Ana'nın, Kendi Avidya-Maya tezahürüne doğrudan karşıt olan bazı veçhelerine işaret eder. Bu nedenle On Altıncı Bölüm'ün ikinci dizesinde hem açgözlülükten uzaklığı hem de değişkenlikten uzaklığı buluruz. Tanrıça Lakşmi'nin spiritüel talibin kalbinde mesken tuttuğu veçheler olan yirmi dört Daivi-Sampat bunlardır.

Sonra Şama ve Dama, Sadhaka'nın kalbinde tezahür eden iki ilahi niteliktir: değişkenliğe karşı dinginlik, sahip olunan her şeyin yol açtığı bencilliğe karşı benlikten arınmışlık. İtaat: Bu, Ana'nın Sadhaka'nın kalbinde tezahür ettiği önemli bir veçhedir; çünkü O, Rabbi Maha-Vişnu'ya karşı itaatin cisimleşmiş halidir. Pativratya'nın ve Kendi Rabbi'ne hizmete mutlak dalışın doruğunu temsil ettiği gibi, Sadhaka'nın ve arayan kişinin kalbinde de kendiliğinden doğan Guru-Bhakti olarak, yani spiritüel öğretmene yönelik ibadet tutumu ve bunun doğal eşlikçisi olan, spiritüel öğretmene bütün kalple, adanmış, özverili hizmet, Ananya-Bhava ile Guru-Seva olarak Kendisini gösterir.

Ana, Sadhaka'nın kişiliğinde keskin gözlem, uyanıklık ve farkındalık olarak Kendisini gösterir. Bu niteliklere sahip olmak Yoga yolunda en büyük öneme sahiptir. Kişi uyuşuk olmamalıdır; paha biçilmez, ölçülemez değerde dersler öğrenmesi gerekebilecek önemli şeyleri gözden kaçırmamalıdır. Bu nedenle keskin gözlem niteliği, spiritüel Sadhaka için çok gereklidir; çünkü eğitim yönteminin deneyim olduğu bu yaşam okulunda öğrenmek zorundadır. Kişi, bu deneyimler aracılığıyla değerli dersler öğrenmesini sağlayan bu gözlem gücüne sahip olmadıkça, Tanrıça Lakşmi'nin en önemli veçhesini kaçıracaktır.

Disiplin: Kişi spiritüel disipline sahip olmalıdır. Bu bir hayır işaretidir; çünkü koruyucu veçhe olarak özdenetimden ve zihnin sağlamlığından doğar; tıpkı Ana'nın, güç olarak, bize zihnin gerekli sağlamlık ve kararlılık niteliğini vermesi gibi. Bunun Sadhana'da meyve vermesi için kişinin düzenli, kesintisiz ve sürekli Sadhana'sı olmalıdır. Dolayısıyla spiritüel Sadhana'da süreklilik ve Sadhana'da düzenlilik, Tanrıça Lakşmi'nin Vişnu-Şakti olarak Sadhaka'nın kalbinde tezahür etmesinin iki yoludur. Çünkü bu iki nitelik, arayan kişinin Yoga-Abhyasa'sını ayakta tutar.

Israr ve Sebat: Bu ikisi, Lakşmi'nin tezahür ettiği Daivi Sampat'ın önemli veçheleridir. Ayrıca arzusuzluk ve kendine yeterlilik duygusu, kanaat ya da Santoşa da Tanrıça Lakşmi'nin kalplerimizdeki ifadeleridir.

Ev yaşamındaki temizlik gibi, Sadhaka'nın yaşamındaki Şauça da Tanrıça Lakşmi'nin gerekli bir ifadesidir: arayan kişinin yaşamının bütün yönlerinde hem içsel hem de dışsal temizlik.

Sağlık ve neşe; bu iki veçhe de Tanrıça'nın tezahürleridir.

Ana’yı Hor Görmeyin

Ana’nın hem ev yaşamındaki hem de Yoga ve Sadhana yaşamındaki tezahürlerini böylece özetledikten sonra, Ana’nın ilahi gücünün bu veçhesinin tezahürüyle ilgili önemli bir yasayı aklımızda tutmalıyız. Lakşmi, Kendisine ibadet edilen ve rızasının kazanıldığı yerde kalır. İhmal edildiği yerde Ana kalmaz. İster ev yaşamında ister Sadhana yaşamında olsun, bütün insanlar bunu daima akıllarında tutmalıdır. Bunu bilen kişi çok dikkatli olmalı ve Ana’ya yönelik her türlü küçümsemeden kaçınmalıdır. Tanrıça Lakşmi’nin böyle tezahürleri mevcutken bunları kullanmaz, görmezden gelirsek, Tanrıça’yı küçümsemiş oluruz. O zaman O’nu, Kendisinin bizden istediği biçimde onurlandırmayı ihmal etmiş oluruz. Dolayısıyla Lakşmi ihmal edilir ve küçümsenirse, hem dünyevi hem de spiritüel refah ve mutluluk o kişiden uzaklaşır.

Bu önemli yasayı kavrayarak Ana’yı herhangi bir veçhesinde hor görmekten kaçınmak için her zaman dikkatli olmalıyız. Bu nedenle Hindu evinde, insanın yemeğe oturduğunda öfkelenmemesi gerektiğine dair daima bir inanç vardır. Yemek vaktinde sert sözler söylenmemelidir. Yemeği reddetmek çok büyük bir hatadır; çünkü bu, Tanrıça’ya, yeryüzündeki yaşamın kendisini ayakta tutan görünür biçimi içinde doğrudan hakaret ve saygısızlık haline gelir. İnsan yiyeceği asla hor görmemeli ya da ona saygısızca davranmamalıdır. Bu nedenle bu önemli gerçeğin kabul edildiği Hindu ailesinde Grihalakşmi, özellikle pirincin yere saçılmasına asla izin vermez; çünkü bu pirince basmak çok büyük bir yanlıştır. Anna, Lakşmi’dir. İnsan yiyeceği asla gereksiz yere israf etmemeli ya da atmamalıdır; çünkü yiyeceği atmakla Tanrıça’nın bu tezahürünün değerini ve önemini tanımamış oluruz. Elbette yiyeceği hayır için verebiliriz; hayvanları, ineği, köpeği, kediyi, aç olan herhangi bir yaratığı mutlaka besleyebiliriz; fakat yiyeceği düşüncesizce atmamalıyız. Çünkü O, Kendi lütufkâr iradesiyle bize geldiğinde değerini böylece tanımazsak, O’na ihtiyaç duyduğumuz bir vakitte bulunmadığını görürüz.

Lakşmi’nin Sadhaka’daki önemli tezahürlerinden biri de bellektir. *Yaa Devi Sarva Bhuteshu Smriti Rupena Samsthita.* Bu nedenle spiritüel arayıcı, Ana’nın bu veçhesini daima geliştirmeye çalışmalıdır. Devi Sukta, Ana’nın bütün varlıklardaki Smriti olduğunu söyler: Guru’nun dudaklarından ve bu bilgiyi aldığımız bütün büyük azizlerin, bu dünyadaki Tanrı insanlarının dudaklarından ve örneklerinden gelen Upadeş’in, bilgeliğin, Jnana’nın değerli ve yüce sözlerinin Smriti’si. Spiritüel talimatların bu mücevherleri Smriti aracılığıyla korunur; onları aklımızda tutmaz, üzerlerinde düşünmez, Manana ve Nididhyasana yapmazsak, bu Upadeşa’dan tam yarar sağlayamayız. İlahi Ana’nın bu bellek veçhesi içimizde olmadıkça, Guru’nun talimatlarını ve emirlerini hiçbir zaman tatmin edici biçimde yerine getiremeyiz. Bu nedenle Tanrıça Lakşmi’nin bu önemli veçhesini ihmal edip “Hatırlamadım” mazeretini ileri sürmemeliyiz. Guru’nun Upadeş’ini hatırlamazsak, kaybeden biz oluruz.

Öyleyse Ana Lakşmi'ye, Vidya doğasının bütün bu ilahi veçheleriyle bizi kutsaması, hem evlerimizi hem de kalplerimizi lütfuyla donatması için dua edelim; O'nun evlerimizdeki ve kalplerimizdeki varlığından en eksiksiz biçimde yararlanalım ve böylece bağlılıkla Ana'yı onurlandırmaya ve O'na ibadet etmeye çalışalım. Böylece hem burada hem de öte dünyada ebedî esenliğimize erişelim.

Bu yaşamda ilahi Gurudev'imizin ayakları dibindeki kutsal sığınağa gelmiş olmanın ve yaşamlarımızı onun Upadeş'ine göre biçimlendirmeye çalışmanın yanı sıra, bu kutsal ve mübarek yerde, Ananda Kutir'de yaşanan yüce ilahi yaşamı gözlemlemenin eşsiz ayrıcalığına sahip bütün adanmışlara ve taliplere birkaç özel söz söylemek istiyorum. Burada Ana Lakşmi'nin, bütün ışıltısı ve bütün görkemiyle en ender tezahürlerinden birine sahibiz. Çünkü O, bütün Daivi Sampat'ların bolca ve ilahi bir bereket içinde bulunduğu bu eşsiz Aşram, bu eşsiz Kurum biçiminde Kendisini bize vermiştir. Çünkü burada eşsiz, son derece hayırlı ve kutlu bir yer vardır: Ender bir insan doğumuna kavuşmuş, Mumukşutva'nın eşsiz iyi talihine ve üçüncü kutsamanın tacı olan, Atman'ın en yüksek aşkın idrakine yerleşmiş bir bilgeyle temas etme lütfuna erişmiş olmamızın yanı sıra, Sadhana'mızın her yönünün günden güne korunduğu ve her bakımdan desteklendiği bu harikulade yerin kutsaması da bize verilmiştir.

Bhakta için tapınakta Upasana yapmak, Rab'bin Adını zikretmek ve Bhajan Salonu'nda Kirtan söylemek üzere bol fırsat; Şravana, Smarana ve Bhakti'nin diğer dokuz biçimini uygulamak için her türlü olanak; tapınaktaki ya da ormandaki ideal çevrede, Ganga'nın eşsiz kutsal kıyılarında Japa yapmak için bütün imkânlar vardır.

Vedantin için burada Upanişadlar üzerine yüce konuşmalar dinlemek, Sri Swami Krişnanandaji gibi büyük ruhlarla Satsanga yapmak ve ayrıca orman çevresinin yalnızlığında derin meditasyona dalmak üzere her türlü olanak vardır.

Karma Yogi için de öyledir. Karma Yogi için burası bir cennettir; yeter ki spiritüelleşmeyi, yaşamının kendisini Sadhana'ya dönüştürmeyi gerçekten istesin.

Raja Yogi için de öyledir: Bütün erdemleri geliştirmek, Asanalar ve Pranayama uygulamak için en iyi olanaklar buradadır.

Kısacası burası, bir Sanskrit Pandit'in şöyle diyebileceği bir yerdir: benzeri *Na Bhuto Na Bhavishyati*.

İnsanın en yüksek amaca, insan yaşamının varış noktasına ulaşmasını ve ebediyen kutlu olmasını sağlayabilecek her tür Sadhana için bütün olanakları barındıran böylesine harikulade bir yere çok ender rastlanır. Bu yer, Tanrıça Lakşmi'nin Kendisini sınırsızca, bu en görkemli ve en lütufkâr biçimde bağışladığı görünür tezahürdür. Burada Ganga, Himalayalar, Guru, Govinda-Aradhana vardır. Bize kalan, bu fırsatı en iyi biçimde değerlendirerek, Rab'bin bize bahşettiği bu eşsiz ayrıcalığı

ve fırsatı kullanarak, Ana Lakşmi'nin yaşamlarımızdaki bu harikulade tezahürünü onurlandırmak ve ona ibadet etmektir.

Az önce dikkatinizi çektiğim gibi, Ana'nın bize bu biçimde bahşettiği bütün bu harikulade ilahi kutsamaları ihmal etme hatasına düşmeyelim; çünkü ihmal edersek bu ender fırsat geçip gidecektir. Yaşam çok belirsizdir, zaman akıp gitmektedir ve böylesine ideal koşullarda insan olarak doğmanın bu ender ve eşsiz fırsatı çok geçmeden geçip gidecektir. Bu ihmal edilir ve çok geç kalınırsa, pişmanlık tümüyle bize ait olacak ve o zaman böylece yitirdiğimizi telafi edebilecek durumda olmayacağız. Ana, bir kez fırsat verdikten ve reddedildikten sonra kolayca gelmez; böyle bir fırsatı bir kez daha elde etmek bizim için gerçekten çok zor olacaktır. Bu nedenle Lütuf bütün bolluğuyla akarken uyanık ve dikkatli olalım; Sadhana'da gayretli davranarak, spiritüel uygulamalarımızda ısrar ve sebat ederek kendimizi her yoldan onunla dolduralım. Böylece Gurudev'in İlahi Ayaklarının kutsamaları ve Ana Lakşmi'nin Lütfu ile yeryüzündeki bu yaşam yolculuğunu hızla tamamlayıp sürekli ışığın, ebedî mutluluğun, ölümsüzlüğün ve ilahi kusursuzluğun meskenine erişelim.

विद्याः समस्तास्तव देवि भेदाः
स्त्रियः समस्ताः सकला जगत्सु ।
त्वयैकया पूरितमंम्बयैतत्
का ते स्तुतिः स्तव्यपरापरोक्तिः ।।

vidyāḥ samastāstava devi bhedāḥ
striyaḥ samastāḥ sakalā jagatsu |
tvayaikayā pūritamaṃmbayaitat
kā te stutiḥ stavyaparāparoktiḥ ‖

ॐ ऐं सरस्वत्यै नमः

OM aiṃ sarasvatyai namaḥ

YEDİNCİ GECE

YARATILIŞ: ANA'NIN VİNASININ MÜZİĞİ

या कुन्देन्दुतुषारहारधवला या शुभ्रवस्त्रावृत
या वीणावरदण्डमण्डितकरा या श्वेतपद्मासना ।
या ब्रह्माच्युतशंकरप्रभृतिभिर्देवैः सदा वन्दित
सा मां पातु सरस्वती भगवती निःशेषजाड्यापहा ।।

yā kundendutuṣārahāradhavalā yā śubhravastrāvṛta
yā vīṇāvaradaṇḍamaṇḍitakarā yā śretapadmāsanā |
yā brahmācyutaśaṃkaraprabhṛtibhirdevaiḥ sadā vandita
sā māṃ pātu sarasvatī bhagavatī niḥśeṣajāḍyāpahā ‖

BÜTÜN yaratılışın kaynağı, dayanağı ve nihai amacı olan Kutlu İlahi Ana'ya selamlar ve ibadetler olsun. Hem bütün görüngülerin başlatıcısı hem de bütün bilginin ve bütün yaratıcı süreçlerin doruğu ve sonu olan Kutlu Ana'ya, bilgi veren veçhesinde tekrar tekrar selamlar olsun. O'nun lütfu hepimizin üzerine olsun.

Bugün ibadet dolu kalplerimizle, Her Şeye Gücü Yeten'in Yüce Gücüne, saf aşkın varlığın Şabda Brahman biçimindeki ilk tezahürü olan Maha Sarasvati veçhesinde yöneliyoruz. Maha Sarasvati, Jiva'nın ve bütün görüngülerin tüm evrim sürecinin hem başlangıcı hem de sonucudur. Brahma-Şakti olarak O, yaratıcılığın başlangıcını yöneten Büyük Güçtür. Adsız, biçimsiz, zihnin ve duyuların erişiminin ötesindeki Yüce Tattva'dan bütün tezahürün ve adlarla biçimlerin bütün yansıtılışının başlangıcını yönetir. Bu niteliğiyle bütün yaşam sürecinin kaynağıdır; fakat bu yaşam süreci Akhanda Ekarasa Satçidananda'dan akıp çıktıkça ve giderek maddenin daha da yoğun kabalığına doğru içe katlanıp indikçe, sayısız milyonlarca Namarupa'ya dönüşerek Maha Maya âleminde yanılsamalı dünya oyunu olarak göründükçe, O geri plana çekilir ve bu ilerleyişin, Vişnu Maya ve İlahi Durga olarak diğer veçheleri tarafından yürütülmesine izin verir. Fakat Yüce Olan'ın lütfu Jiva'nın dönüşünü başlatıp bu evrim çemberini tamamlama sürecine giriştiğinde ve Jiva, daha kaba bilincinin farklı katmanlarını döküp geride bırakarak, saflığın, Sattva'nın, Daivi-Sampat'ın ve spiritüelliğin gittikçe daha yüksek aşamalarına yükselerek Yoga'nın içe dönük yolunda yeniden tırmanmaya başladığında, Yoga'daki yükselişinin

tam doruğunda Ana, Jiva'ya bir kez daha Maha Sarasvati, saf Bilginin Işığı olarak Kendisini gösterir. Onun bilincinde Atma Bilgisi, Atma Jnana ya da Brahma Jnana olarak tezahür ederek evrim çemberini tamamlar ve Jiva bir kez daha Para Brahman'a karışır. Dolayısıyla Ana Sarasvati, yaratıcılık olarak, adsız ve biçimsiz Para Brahman'dan, Bir'den çoka doğru bu içe katlanma ve iniş sürecinin başlangıcındadır; nihai Jnana-Dayini olarak, saf Bilgi biçimindeki nihai tezahür olarak da çemberi tamamlar. Böylece bütün bu dünya oyununun tamamlanışını O'nda buluruz. Ana'ya bu iki veçhesiyle de ibadet edilir. Arayan kişi, özellikle Sadhaka ve Yogi için Ana, Kaivalya Mokşa'ya erişmesini sağlayan Yüce Bilgeliği ve Jnana'yı bağışlayan olarak özel bir anlam ve önem taşır.

Yoga'nın Kuramı ve Uygulaması

Ana'nın biçiminin, Ana Sarasvati'nin bu yüce ikili işlevini ifade ettiğini görürüz. Elinde, anlamını birazdan ele alacağımız Vina vardır; fakat diğer ellerinde kusursuz Sphatika Mala'yı ve Veda Grantha'yı tuttuğunu görürüz. Kitap O'ndadır. Pustaka ve Mala, tuttuğu iki şeydir ve bunlar bize Ana'nın, hem Apara'nın hem de Para Tattva'nın bütün bilgisini Kendi içinde barındırdığını gösterir. Yaratılmış bütün şeylerin en eksiksiz bilgisini ve ayrıca bütün yaratılışın Nihai Kaynağının ve Kökeninin, yani Para Brahman'ın en eksiksiz bilgisini bünyesinde taşıyan bütün Vedaları elinde tutar; çünkü O, Vedaların ilk kez kendisinden yayıldığı Brahma'nın dinamik karşılığıdır. Brahma, Veda-Pita ve Veda-Data'dır. Sarasvati olarak Ana, Brahma'nın, Çaturmukha Brahma'nın Şakti'sinden başka bir şey değildir. Bu nedenle O, Brahma'nın temsil ettiği, Brahma'nın en yüce ilk haznesi olduğu Vedik bilginin ifadesidir; bu niteliğiyle, Brahma-Jnana'nın kuramını içeren Vedalar kitabını elinde taşır. İdrak yolunda, bu Vedik bilginin, gerek doğrudan Vedalardan, kitaplardan, gerek Guru'nun dudaklarından böylece edinilen hakikatlerin fiilî Abhyasa'sında, bu şekilde elde edilen bilginin kuramı, Abhyasa ve Nididhyasana yoluyla Anubhava haline getirilmeli, ona dönüştürülmelidir. Vedik hakikatin Yoga Sadhana biçimindeki bu pratik Abhyasa'sı, Ana'nın sağ elindeki saf Sphatika Mala'yla temsil edilir. Mala'nın anlamı, pratik biçimiyle Yoga Abhyasa'ya karşılık gelir. Böylece O, hem Vedik bilginin kuramsal biçimindeki gücü hem de Yoga ve spiritüel Sadhana'nın pratik sürecinde ve bu süreç aracılığıyla ifade edilen dinamik gücü bünyesinde taşır.

Ana Mutlak Saflıktır

Ana, en saf beyaz giysiler içinde lekesiz biçimde giyinmiş olarak tasvir edilir; ayrıca Kendisi de lekesiz, kusursuz ve en beyaz varlıkların en beyazıdır. O'nun beyazlığı, zambağın, Ay'ın ve Himalayalar'ın temsil ettiği ebedî, el değmemiş kar silsilelerinin lekesiz beyazlığına benzetilir. *Ya kundendu tusharahara dhavala.* Kunda, zambak demektir; indu, Ay'dır. Tuşarahara, kar silsilesi demektir. O, bu dünyada bildiğimiz, son derece lekesiz ve beyaz olan bu üç şey kadar beyazdır. Saf beyaz giysiye bürünmüştür. Bu, Ana'nın mutlak Şuddha-Sattva'nın bir bütünü olduğunu ortaya koymak içindir; çünkü O, Para-Brahman'dan ilk asli yayılımdır.

Ana Her Şeydir

Vedalara göre Mutlak'ın, Tezahür Etmemiş Olan'ın, Nirakara Nirguna'nın bağrından çıkan ilk asli yayılımın Pranava biçiminde olduğunu biliyoruz. Saf Satsankalpa'nın, Aşkın İlahi Olan'ın ilk iradesinin doğuşuyla meydana gelen ilk Spandan, gizemli titreşim; Vedalar bunu *Ekoham bahusyaam prajayeya*, "Ben birim, çok olayım" biçiminde ifade eder. Bir'in görünürde çok haline nasıl geldiğine ilişkin bir fikrimiz olabilsin diye, simgesel olarak bu biçimde dile getirilir. Onun ilk Şuddha-Sankalpa'sı, derhal hepimizin Yüce Pranava olarak bildiği o görkemli ve gizemli ilk ses ya da Nada olarak ifade bulan bir titreşim halinde tezahür eder. Bu Nada Brahma ya da Pranava, Ana'nın biçiminin kendisidir. Ana Sarasvati, Pranava-Rupini'dir. O'nda bu Şabda-Brahman'ın ya da Nada-Brahman'ın iki veçhesinin tezahür ettiğini görürüz. Şabda, Pranava'dır; Nada onun ilk ses biçimidir ve fiilî Pranava biçiminde seslendirildiğinde Vani alanına girer; bu nedenle Ana, hem Vina hem Vani diye anılır. Saf sesi üreten çalgıya sahiptir ve Kendisi, seslendirilmiş bütün Adların kaynağıdır; bu biçimde Vani'dir. Vina'nın bu sesi, bütün Vedik Mantraların ta kaynağıdır. Bu süreci mantıksal sonucuna kadar götürürsek, bütün dünyayı Yüce Ana'nın Vinasının Müziğinden ne eksik ne fazla bir şey olarak bileceğimizi görürüz. Bütün Jagat, bütün yaratılış, Ana Sarasvati'nin Vinasından durmaksızın akan müziğin tezahür etmiş biçiminden başka bir şey değildir. Çünkü bütün görünür evrenin biçimlerden oluştuğunu biliyoruz. Duyularımız aracılığıyla görebildiğimiz, dokunabildiğimiz ve gözlemleyebildiğimiz her şey, biçim halindedir. Rupa, dünyayı tanımamızın nihai yoludur ve bu evrendeki her biçim, belirli bir adla ifade edilir. Bu evreni oluşturan sayısız biçimin bütün anlamı, sayısız adın, Nama'nın içinde barınır. Bu adlar, belli harflerin ya da Akşaraların birleşiminden başka bir şey değildir. Sayısız farklı adı, Nama'yı oluşturan Akşaralar, sesin eklemlenmiş ifadesinden başka bir şey değildir. Eklemlenmiş ses, Akşara olarak tezahür eder ve bu gizemli Akşara Svarupalar birleştiğinde Nama'yı oluşturur; onun anlamı Rupa biçiminde ortaya çıkar. Bu, Drişya-Jagat'tır. Bu harflerin ya da Akşaraların her birinin eklemlenmiş ifadesi olduğu Nada, yani ses, nihai özünde saf titreşimdir ve bu titreşim, Ana'nın Vinasının hareketidir.

Böylece Ana'nın Vinasında, Sarasvati Vinasının titreşime geçip Nada olarak tezahür eden göksel tellerini görürüz. Bu Nada, adları oluşturan belirli Akşaralar olarak eklemlenir; bu adlar da dışsal anlamlılıkları içinde, Jagat haline gelen sayısız biçimle ifade edilir. Dolayısıyla bütün görünür dünya, bütün bu makrokozmos; yalnızca bu değil, Aşkın Öz'den akıp çıkmış ve her dakika akıp çıkmakta olan bütün sayısız, sonsuz dünyalar, Ana'nın Vinasının müziğinin dışsal ifadelerinden başka bir şey değildir. O, bu müziğin ardındaki güçtür. O, Yüce Şuddha Sattva'dır; kendisine karıştığımızda derhal saf aşkınlık ve Mutlak Varoluş haline geçtiğimiz nihai Tattva'dır. Ana bizim için budur. O'nun Vinası bu nedenle Omkara Rupa'dır ve dolayısıyla bütün dünya, başlangıçta Vinası aracılığıyla saf İlahi Nada biçiminde ifade edilen Gücünün tezahürüdür.

Önünde Karanlığın Kaybolduğu Işık

Saptasati'de Ana'nın, yok edilme zamanı geldiğinde Asura Mahişasura'nın karşısına çıkan biçimlerden biri olarak da tezahür ettiğini görürüz. Bu, anlaşılması ilginç olan, oldukça merak uyandırıcı bir noktadır. Bütün yaratıcılığın, Ana'nın Maha Sarasvati veçhesindeki özel işlevi olduğunu gördüğümüzde, O'nun savaş alanında korkunç, Raudra veçhesiyle de görünmesi nasıl olmuştur? Saf yaratıcılıktan hangi yıkımı yapması istenebilir? Fakat bir an için, evrim sürecinin çemberin tamamlandığı öteki ucundaki Ana veçhesini, yani saf Brahma-Jnana biçimini aklımıza getirdiğimizde, bu nokta derhal açıklığa kavuşacaktır. Çünkü O, deyim yerindeyse, fiilen yok etmez; fakat kişi O'na ulaştığı anda, O, Işığının görkemi ve parlaklığı içinde tezahür ettiği anda, doğum ve ölüm döngüsü anında sona erer. Dolayısıyla sırf görünmesiyle Samsara hastalığı derhal yok edilir; Ana'nın görkeminin tezahürüyle ölüm kendi ölümüyle karşılaşır ve cehaletin karanlığı ortadan kaldırılır. Bu nedenle O'nun fiilen herhangi bir şeyi yok etmesi gerekmez; yalnızca görünmesiyle Ajnana, yani karanlık, kendiliğinden yok olur. Böylece Samsara Çakra durdurulur ve O, Jiva'daki Jadatva'nın son kalıntısına bile kesin olarak son verir. Jiva, Şuddha Çaitanya Brahman'la bir olur. Maha Sarasvati'nin bilinç alanında yalnızca görünmesi ve tezahür etmesi; cehaletin bütün karanlığını derhal yok etmeye, bütün Jadatva'ya son vermeye, ölümün kendisini yok etmeye ve bütün "Punarapi jananam punarapi maranam" sürecini ortadan kaldırmaya yeter. Böylece Ana, sırf görünmesiyle Jiva'ya Brahma Jnana'nın eksiksizliğini bağışlar. Dolayısıyla Ana'ya ibadetimizin çok güzel bir anlam taşıdığını görürüz: Bu, yalnızca nihai kurtuluşumuzu gerçekleştirecek Yüce Güce ibadet değil, aynı zamanda Virat'a da ibadettir. Çünkü Ana'ya Maha Sarasvati olarak ibadet ettiğimizde bütün evrene ibadet ederiz; zira az önce öğrendik ki bütün evren, ilk aşamada Yüce İlahi Ses olarak ifade edilen Gücünün doğrudan ifadesinden ve tezahüründen başka bir şey değildir. Dolayısıyla gördüğümüz her şey, Ana Sarasvati'nin biçim içinde kristalleşmiş gücüdür. Ana'ya ibadetlerimizi sunarken, yalnızca Büyük Yüce Varlık'a Analık veçhesinde ibadet sunmuş olmayacak, aynı anda Rab'bin Kendisinin evrensel biçimine de ibadet etmiş olacağız. Aynı zamanda, yalnızca lütfuyla cehalet karanlığının pençelerinden nihayet kurtulacağımız ve Ölümsüzlüğün, Sonsuz Bilginin ve Sürekli Mutluluğun Aşkın Meskenine götürüleceğimiz Yüce Güç veçhesinin rızasını kazanmış olacağız.

चितिरूपेण या कृत्ममेतद्व्याप्य स्थिता जगत् ।
नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमो नमः ।।

citirūpeṇa yā kṛtmametadvyāpya sthitā jagat |
namastasyai namastasyai namastasyai namo namaḥ ‖

ॐ प्रणो देवी सरस्वती वाजेभिर्वाजिनीवती । धीनामवित्र्यवतु ।।

OM praṇo devī sarasvatī vājebhirvājinīvatī | dhīnāmavitryavatu ‖

SEKİZİNCİ GECE

BAŞARI TANRIÇASI

जय सरस्वति जय सरस्वति जय सरस्वति पाहि माम् ।
श्री सरस्वति श्री सरस्वति श्री सरस्वति रक्ष माम् ।।

jaya sarasvati jaya sarasvati jaya sarasvati pāhi mām |
śrī sarasvati śrī sarasvati śrī sarasvati rakṣa mām ‖

BÜTÜN bu evrenin temeli ve nihai amacı olan Yüce İlahi Ana'ya selam olsun. Aşkın Gerçekliğin gizemli, betimlenemez gücü olan Ana'ya, Brahma Rupini'ye selam olsun. Sarasvati olarak tezahür eden, bize Para Brahman'ın Yüce Bilgisini bağışlayarak hepimizi acı ve ölümün bu görüngüsel varoluşundan kurtaran O'na, Yüce Şakti'ye, Adi Şakti'ye, Para Şakti'ye tekrar tekrar ibadetlerimizi sunarız.

Bütün görünür yaratılış, bütün görüngüler, insanın kavrayışının ötesindeki Anantakoti Brahmandalar, Ana Sarasvati'nin harikulade ve görkemli tezahürleridir. O, bütün kavrayışın ötesinde olan Yüce Varlık'ın İlk Güç veçhesidir ve Kendisini ilk olarak gizemli Nada biçiminde gösteren O'dur; bu nedenle O'na Nadarupini Sarasvati olarak ibadet edilir. O ayrıca Çidrupini ya da Şabdarupini'dir; çünkü Yüce Pranava'nın bizzat cisimleşmesidir. Aşkın Varoluş saf Bilinçtir. Hareketsizdir, eylemsizdir, Nişkriya'dır. En küçük bir hareket ya da titreşim yoktur. Nişpanda'dır ve onda hiçbir ses, hiçbir eylem, hiçbir hareket doğmaz. Aşabda, Nişpanda, Nişkriya'dır. Vedalar, bu sonsuz bilinç bütününde, Ananda Ghana'da, ilk olarak bir ilksel gerilim noktasının nasıl tezahür ettiğini bildirir. Bilinç bütünündeki bu gerilim noktası, var olan her şeyin kökeni olan gizemli Bindu'dur ve Bindu kendisini Nada olarak ifade eder. Sonsuz bilinç bütününde gerilim noktası olarak tezahür eden Adi-Spanda, kendisini Nada olarak ifade eder; büyük Ana Sarasvati budur. Bu nedenle, gördüğümüz gibi Ana, herhangi bir renk değişiminin bulunmadığı beyaza bürünmüş saf, lekesiz Varlık olarak ve deyim yerindeyse bütün Nada'nın kuvvetini bünyesinde taşıyan Vina'yı elinde tutar halde tasavvur edilir. Saf Dhvani biçimindeki ilk ses olan Nada'dan, bütün tezahür yavaş yavaş eklemlenmiş ses olarak başlar. Eklemlenmiş ses Vak'tır ve Vak, Varna ya da harf olarak ifade edilir; harf seslerinin birleşimleri sözcüğü, yani Nama'yı oluşturur; bu Nama'nın Artha'sı, adda içerilen anlam, biçim olarak ifade bulur. Bu görüngüsel evrende gördüğümüz her şey, biçimlilik doğasındadır. Ananta-Rupa olan bu görüngü, nihai olarak, Dhvani, Vak, Varna, Nama

ve ardından Rupa gibi çeşitli aşamalardan yavaş yavaş ilerlemiş olan İlk Şabda Brahman'ın, yani Ana Sarasvati'nin sonsuz etkileri niteliğindedir. Tezahür etmiş bütün yaratılışın bu Aşkın Özü, insanların ve şeylerin bu dünyasında da özel olarak tezahür eder. Bugün göreceğimiz budur. Çünkü önceki günlerde Ana'ya, güçlü olan, Namarupa'yı çözüp dağıtan Durga ve Trikala'da bütün Namarupa'yı koruyan, gözeten ve ayakta tutan Lakşmi veçhelerinde ibadet etme vesilesi bulduğumuzda, Onlardan yalnızca ilk kozmik veçheleriyle değil, bu Vyavahara dünyasında insanın ve etkinliklerinin bulunduğu düzlemdeki tezahür etmiş veçheleriyle de söz ettik. Ayrıca, içsel Yoga Sadhana yolunda kusursuzluk ve Para Brahman denilen Yüce Ruh'la yeniden birleşme amacına doğru ilerleyen arayıcının, Jiva'nın bilincinde ve kişiliğinde içsel olarak tezahür edişlerinden de söz ettik. Aynı şekilde Ana'yı, insanların ve şeylerin bu dünyasında tezahür edebileceği haliyle ele aldığımızda görürüz ki Tanrıça Sarasvati, Vyavahara'nın ve insanın çeşitli etkinliklerinin bu dış dünyasında tezahür etse de, Yüce Para Şakti olarak Durga ve Lakşmi kadar belirgin biçimde tezahür etmez. Bunun bir nedeni vardır; çünkü Ana, deyim yerindeyse, içe katlanıp inişin ve İlk Kaynağa geri dönen evrimin döngüsel sürecinin iki ucundadır. Ana'nın yaratıcı itki olduğunu gördük. Tezahür etmemiş Aşkın Olan'ın tezahüre gelişini yöneten O'dur; bu niteliğiyle dünyadaki işlevi ilktir ve sonra geri plana çekilir. Şeyler bir kez tezahür ettiğinde ve Adsız Olan Namarupa'yı aldığında, daha sonraki süreçleri Tanrıça Lakşmi ve Tanrıça Durga aracılığıyla tezahür eden diğer veçhelerine bırakarak geri çekilir. Bu nedenle Şakti'nin koruyucu veçhesindeki oyununun daha çok farkındayız; dikkatimiz ona daha çok çekilir. Çünkü bu, zaman alanına yayılır; bunun sürekli bir süreç olduğunu görürüz. Dolayısıyla insanın dikkati doğal olarak bu veçheye ve ayrıca Ana'nın bütün adlarla biçimleri tutkudan uzak biçimde çözüp dağıtan olarak nihai oyununa daha çok yönelir. Bu durumun, yani diğer iki veçhenin insanın dikkatinde ve bilincinde daha çok yer almasının çok doğal ve anlaşılır bir nedeni vardır: İnsanın Namarupa'ya, bu evrendeki nesnelere karşı taşıdığı Mamata, yani "benimlik" ve bu benimlikten doğan yoğun bağlılık nedeniyle, onların sürdürülmesiyle, var olmaya devam etmesiyle özellikle ilgilenir; onların varoluştan çıkışı da dikkatini özellikle sarsar ve yakalar. Benimlikten kaynaklanan yoğun bağlılığı, bunun dağılıp yok olması fikrinden hoşlanmaz. Kederlenir; dolayısıyla çekimi, çözülme sürecinin zihninde çok büyük görünmesine yol açar. Daima onun farkındadır ve ondan korkar; bu nedenle zihnini meşgul eder. "Benim" diye hissettiği şeyleri koruyarak, Ana'nın Lakşmi olarak bu işlevine etkin biçimde katılır. Fakat Ana Sarasvati'den kendiliğinden doğan şeylerin yaratılışı, bir kez olup bittikten sonra doğal karşılanır ve insanın etkin dikkatini meşgul etmez; bu nedenle Ana'nın Sarasvati-Tattva olarak varlığı pek tanınmaz. Fakat O'nun vazgeçilmez biçimde orada olduğu açıktır. Çünkü yaratılış olmasa, bağlanılacak şeyler de var olmazdı. Şeylerin doğası gereği, varlığı doğal karşılanan Ana, var olmuş her şey için vazgeçilmez bir etkendir.

Başarının Sırrı

O yalnızca yaratıcılık sürecinin dışa akışı değil, aynı zamanda bütün başlangıçlardır; çünkü başlangıç, yaratıcılığın başladığı noktadır. Bu nedenle Hindu toplumunda Ana'ya bütün Arambha olarak ibadet edilir. Başlayan her şey, Tanrıça Sarasvati'nin lütfuna bağlanır. Çok kendine özgü bir durumdur ki, bütün Arambha'yı, yani başlangıcı yöneten Sarasvati olarak Ana'nın yanı sıra dindar Hindu, Tanrı'nın Ganapati olarak özel veçhesine de ibadet eder. Fakat burada Ganapati de Arambha'nın bir veçhesidir; ancak olumsuz yönden olanıdır. Çünkü O da Bilgeliği temsil eder; fakat Ana, bilgeliğin yaratıcı veçhesini temsil eder. Sarasvati'ye ibadetten daha çok bilinen Ganapati'ye özel ibadet, daha çok engelleri uzaklaştırma niyetiyle yapılır. Buna karşılık, O'nun lütfuyla başlanan her şeyde başarı bağışlamasını amaçlayan olumlu ibadet veçhesi daima Ana Sarasvati'ye ibadette odaklanır. Ana'nın bu veçhesiyle insanın bu görünür evreninde nasıl tezahür ettiğini düşünelim. Örneğin yarından sonraki gün, bütün başlangıçları yöneten Tanrı olarak Ana'nın çağrılıp Kendisine ibadet edildiği özel bir vesile göreceğiz. Çünkü kutsal gelenekten bize, Vijaya-Daşami'nin Vidyarambha'ya, yani öğrenime başlamaya ayrıldığı ulaşmıştır. İster bilim ister sanat olsun, öğrenime bu Vijaya-Daşami gününde başlamak son derece hayırlı ve meyve vermeye elverişli sayılır. Bütün müzik çalgıları ve yaratıcı sanatla bağlantılı her şey, insanın toplumsal yaşamındaki bu yaratıcı süreçlerle bağlantılı bütün şeyler, bu Vijaya-Daşami Günü'nde ibadet ve tapınma nesnesidir. Sözcüğün, harfin kitaplarda cisimleşen tezahür etmiş biçiminin süslendiğini ve geleneksel biçimde ona ibadet edildiğini görürüz. Dokuzuncu gün Ana'ya ibadet edildikten sonra, onuncu gün uygun bir Muhurta'da bu kitaplar çıkarılır ve Vidyarambha başlar.

Bu, insanın dışsal etkinlikleri düzlemindedir. Bunun yanında, özellikle bu Aşram'da, spiritüel yaşamın içsel başlangıcının da bu gün, Arambha'nın Upadeşa biçimindeki spiritüel veçhesiyle belirtildiğini görürüz. Bildiğiniz gibi gizemli ses Vak, Varna biçimini alır. Bütün Mantralar, bu Varnaların gizemli, okült birleşimleridir. Bir Mantra, belirli bir yerde yoğunlaşmış Sarasvati-Şakti bütünüdür ve Mantra'nın Japa'sı Sadhaka'ya aşkın bilgi bağışlar. Sarasvati'nin bu veçhesi, bütün arayıcılara Mantra Upadeşa biçiminde verilir. Bu aynı zamanda Sadhaka'daki içsel spiritüel evrimin başlangıç noktasıdır. O'nun elinde tuttuğu saf Sphatika Mala, diğer elinde Pustaka biçiminde tuttuğu Vedik bilginin uygulanmasını temsil eder.

İnsanlığın bu dünyadaki daha geniş yaşamına, Para Şakti'nin Sarasvati veçhesindeki oyununa ilişkin bu anlayışla baktığımızda, dünyada hangi yaratıcı etkinlik sürerse sürsün, bunun nihai olarak Ana Sarasvati'ye ait bir nitelik olduğunu görürüz. Dolayısıyla hem burada hem de bilimin son derece ilerlediği Batı'da yürütülen bilimsel araştırmalar, bu araştırmalardan doğan keşifler, bilimsel yasaların keşfinden çıkarılan icatlar ve bu icatların bütün uygulamaları, İlahi Ana Sarasvati'nin oyunudur. Bilimsel araştırmalar, keşifler, icatlar ve bu icatlara dayanan çeşitli araçların üretimi, Ana Sarasvati'nin doğrudan tezahürleridir.

Ayrıca Ana'nın, bunların yanında, başlangıç olarak da orada olduğunu söyledik. Bu nedenle O, günün yüce spiritüel başlangıç noktasıdır; yani gecenin dört Prahara'sı sona erdiğinde, gece çekildiğinde ve kutsal Brahma-Muhurta'nın vakur anında taptaze bir gün başladığında. Orada Sarasvati'nin en eksiksiz tezahürü vardır. O an, Jnanadayini Sarasvati'nin spiritüelleştirici gücüyle doludur. Yeni yıl da tam bu nedenle, İlahi Şakti'nin Sarasvati veçhesindeki Spiritüel Gücüyle dolu hayırlı bir andır. Örneğin herhangi bir yeni işe başlarken Ana Sarasvati'ye bağlılıkla ibadet edilmelidir. Çünkü o zaman O, lütfuyla yeni girişime başarı bağışlayacaktır. Yeni bir kurumun kurulmasını ya da yeni bir girişimin başlamasını mümkün kılan, yalnızca O'nun oyunudur. Bu da Ana Sarasvati'nin bir tezahürüdür ve özellikle burada, Ananda Kutir'de, her başlangıcın önce Ana Sarasvati'nin kutsamaları çağrılarak takdis edilmesi çok yaygın bir görüntüdür. Ayrıca her yeni aşamanın başlangıcından, örneğin inşaat sürecinde temelin kazılmasından, köşe taşının döşenmesinden önce Ana Sarasvati'ye ibadet edilir.

Benzer şekilde bütün meslekler ve bütün etkinlikler, bağlılık dolu bir ibadet ruhuyla ve Sarasvati olarak Ana'ya Puja ruhuyla yerine getirilmelidir. Bu uygulama, en azından bildiğim kadarıyla, Güney Hindistan'daki ticarethanelerin hemen hepsinde büyük ölçüde izlenir. Maharaştra eyaletinde ise tüccarların Sarasvati'den çok Zenginlik Tanrıçası Lakşmi'ye bağlı olduklarını; sonuçta elde edilen para şeklindeki öteki veçhenin daha çok hatırlandığını ve önemsendiğini gözlemledim. Fakat her iki durumda da ibadet, Yüce Tanrı'ya gider. Yine de insan etkinliğindeki bütün bu hareketlerin, ister Lakşmi, ister Durga, ister Sarasvati olsun, Para Şakti'nin çeşitli biçimlerdeki oyunundan başka bir şey olmadığını kavramalıyız. Bunu kavrayarak bütün etkinliğe yaklaşmalı ve bütün etkinliğe bağlılık ruhuyla, Paraşakti'ye saf Puja'nın vakur ve bağlılık dolu Bhava'sıyla katılmalıyız. Ancak böylece Vyavahara etkinliklerini bile spiritüel yaşamımızın evrimi için kullanabileceğiz. Bu yapılırsa, dünyada yaşayan insanın ibadet, meditasyon ve Yoga Sadhana'yla meşgul olmak için fırsat bulamamasından ve yeterli zamanının olmamasından yakınmaya pek yerimiz kalmadığını görürüz; çünkü sorun, bütün etkinliklerin spiritüel niteliğini tanıyamamak ve bütün etkinliklerde Ana'nın Elini görememektir.

İnsana spiritüel Sadhana yapamayacağını ve spiritüel aydınlanma umudunun bulunmadığını düşündüren budur. Bu üzücü bir yanılgıdır; çünkü dindar Hindu ve Hint dehası, bütün yaşamı Öz'ü idrak etmenin Yüce amacına ulaşmanın bir aracı olarak tasavvur eder. Dindar Hindu için yaşamın, Jiva'ya evrimini hızla tamamlaması ve insan yaşamının amacına, yani Öz'ü idrake ulaşması için sunulmuş bir fırsat olmaktan daha büyük anlamı yoktur. Bu nedenle bu şekilde yaşamaya çalışmalıyız; çünkü Hindu için dünyevi diye ayrı bir şey yoktur. Onun için bütün hareketler İlahi Ana'nın tezahürleri, etkinlikler ise Para Şakti'ye sürekli ibadettir. Bunu kavrayarak etkinliğe karşı bütün tutumumuzu değiştirmeliyiz. Dünyevi etkinliklerimiz içinde düşmüş olduğumuzu ya da spiritüel Gerçeklikten uzak olduğumuzu hissetmemeli ve yaşamımızı Sadhana fırsatı bulamamaktan yakınarak geçirmemeliyiz. Tersine bütün

işler sevinç ruhuyla, coşku ruhuyla ve yücelmiş bir zihin haliyle yapılmalıdır; çünkü insan her şeyin Matri Puja olduğunu bilmelidir. Dolayısıyla bunu ilham dolu bir ibadet ruhuyla yapmalıdır. O zaman insanın ne mesleğini ne yerini değiştirmesine, ne de ormana kaçıp geleneksel Nivritti biçiminde ayrı bir yaşam sürmeye çalışmasına gerek olduğunu görürüz. İnziva ve meditasyon yaşamının zamanı gelirse ne âlâ; fakat büyük çoğunluk için olduğu gibi bu mümkün değilse, pişmanlık gerekmez. Çünkü doğru tutum benimsendiğinde ve şeylere uygun bakış kabul edildiğinde, dolaylı olarak her şey Yoga'dır ve her şey spiritüel Sadhana'dır. İlahi Ana'ya dokuz günlük ibadet aracılığıyla açığa çıktığını görebileceğimiz özel hakikat budur. El çalışıyor, gözler görüyor, burun kokluyor, kulaklar işitiyor ve dil konuşuyorsa, bütün bu hareketler Dinamik veçhesindeki Ana'ya ibadettir. Bunu bize hatırlatmak için bilge atalarımız, Kutlu İlahi Ana'ya Navaratra Puja'nın bu ender kutsamasını ve ayrıcalığını bize vermiştir. Dolayısıyla bütün insanlığın, İlahi Ana'nın çocuklarının öncelikli görevi, yaşamın bütün etkinlikleri içinde ve onlar aracılığıyla Ana'ya sürekli ibadet etme yönünde kendilerine verilmiş bu büyük ayrıcalığı unutmamaktır.

İnsan olarak doğma armağanına ve Ana'yı yüceltmek için eylemde bulunma, hareket etme yetisi armağanına sahip olduğumuz için sevinelim. Elimizde Öz'ü idrakin en yüksek amacına erişmek için ender bir fırsat var. Ana'ya İbadetin, spiritüelleştirilmiş etkinlik biçimindeki bu dışsal şeklinden yararlanırsak, daha sonra Ana'nın lütfuna erişiriz. O bize bu ibadetin içsel biçimini, bilgelerle temas ve onların lütfu, Upadeşa ve Dikşa biçiminde bağışlar. Mantra biçiminde gelir; ilerledikçe, aydınlanmanın kapısı olan yüce Dhyana olarak Kendisini gösterir ve nihayet bilincimizi Samadhi olarak aydınlatır. Çünkü bireydeki nihai tezahürü Samadhi ve Öz-Bilgisi'dir. Kendisini böylece gösterdiğinde yaşamın amacı elde edilir, yaşamımızın işi tamamlanır, Ana'ya ibadetimiz tamamlanır. O zaman yapacak başka bir şeyimiz kalmaz; yalnızca Para-Brahman'ın, Ana'nın olduğu bu gizemli Şakti'nin Yüce ve Sürekli Mutluluğunu tadarız.

Ey Ana! Sana, güzel söz söyleme yetisini bağışlayan ve parlaklık bakımından aytaşının (Şasimani) yarılmış yüzeyine benzeyen Vaşini ve diğerleriyle birlikte meditasyon yapan kişi; ifadeleri büyüleyici, sözleri Sarasvati'nin ağzının nilüferinden gelen koku nedeniyle tatlı olan büyük edebî başyapıtların yazarı olur.

सवित्रीभिर्वाचां शशिमणिशिलभङ्गरुचिभि-
र्वँशिन्याद्याभिस्त्वां सह जननि संचिन्तयति यः ।

स कर्ता काव्यानां भवति महतां भङ्गरुचिभि-
र्वचोभिर्वाग्देवीवदनकमलामोदमधुरैः ।।

savitrībhirvācāṃ śaśimaṇiśilabhaṅgarucibhi-
va.Nśinyādyābhistvāṃ saha janani saṃcintayati yaḥ |

sa kartā kāvyānāṃ bhavati mahatāṃ bhaṅgarucibhi-
rvacobhirvāgdevīvadanakamalāmodamadhuraiḥ ‖

ॐ भूर्भुवस्स्वः तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि धिया या
नः प्रचोदयात्

OM bhūrbhuvassvaḥ tatsaviturvareṇyaṃ bhargo devasya dhīmahi dhiyo yo naḥ pracodayāt

DOKUZUNCU GECE

NİHAİ KURTULUŞA GİDEN YOL

गीता गंगा च गायत्री गोविन्देति हृदि स्थिते ।
चतुर्गकारसंयुक्ते पुनर्जन्म न विद्यते ।।

gītā gaṃgā ca gāyatrī govindeti hṛdi sthite |
caturgakārasaṃyukte punarjanma na vidyate ‖

NİHAİ Gerçekliğin Bilgisinin, içten arayıcıların bilincinde yalnızca lütfuyla doğduğu O'na selam olsun. Yaratılışın, korunmanın ve yıkımın bu gizemli ilahi Dramını sürdüren büyük Ana'ya selam olsun. Aşkın, tezahür etmemiş özü, gizemli Gücüyle sonsuz adlar ve biçimler halinde tezahür ettiren, Jivaları yanıltıp bu dünya sürecine bağlayan O'na selam olsun. Maha Sarasvati veçhesinde, bilgisizliğin ve görüngüsel varoluşun esaretinden nihai kurtuluşu sağlayan ve arayıcıya en yüksek aşkın mutluluğu ya da Yüce Kaivalya Halini bağışlayan Yüce Vidya-Maya olarak O'na yine selam olsun.

Bugün son gün, Ana'ya dokuz günlük ibadetin dokuzuncu günüdür. O'nun İlahi Ayaklarına bağlılığımızı ve ibadetimizi ifade etmek için bu değerli fırsatın ve vesilenin bize verilmesi, O'nun yüce şefkati ve lütfu sayesindedir. Böyle yaparak zihnimizi ve bilincimizi yükseltir, Atma-Sakşatkara'nın nihai amacına doğru bir adım daha atarız.

O'nun lütfu sonsuzdur. Bütün insanlara, özellikle arayanlara ve taliplere duyduğu şefkat ve sevgi, düpedüz betimlenemez. Ana, çocuğu kollarına almaya her zaman isteklidir. Aynı şekilde, dışsal fiziksel evrenin bu sahnesinde bu anlık oyunu, bu ilahi Dramı başlatmış olan İlahi Ana da yine kalbimizin özündedir ve aynı zamanda, bu oyuna doymuş, oyuna ilgisini yitirmiş ve birden durup geriye dönerek "Ana" diye seslenen çocukları Sonsuz Bağrına geri almaya isteklidir. "Ana! Benim için bu oyun artık yeter. Uzun zamandır Senden uzaklarda dolaştım. Bu nedenle bana Lütfunu bağışla. Bu çocuğu mutluluk dolu kollarına geri al." Bu, Jiva'nın yakarışıdır. Bu, Mumukşutva'dır. Bu, özlemdir. Bu, sonsuzun sonluya çağrısıdır. Sonlu birey bu çağrıyı işitip dünya oyununa ilgisini yitirdiğinde ve deyim yerindeyse ona sırtını

dönerek Ana'nın yüzüne bakmaya başladığında, büyük Ana'nın şefkat dolu gözleri bir anlığına açılır; ilahi merhametinin ışınları bu çocuğun üzerine düşer ve onu yıkar. Oyunun yorgunluğu, gerilimi ve tozu ondan bir daha dönmemek üzere dökülür; o da spiritüel mutluluğun ince doruklarına yükseltilir.

O zaman çocuk Ana'nın kollarına yeniden kavuşur; onun için oyunun gerilimi ve mücadelesi sona erer. Artık yalnızca Saf Mutluluk, özlediği evine yeniden kavuşmanın mutluluğu vardır. Çünkü hepimiz ilk evimizden, Satçidananda'nın Yüce Meskeninden uzaklaşmış gezginler, çocuklarız. Çok uzaklara saptığımızı ve yeterince uzun süre uzak kaldığımızı kavramak ve Satçidananda'nın o ilk evine yeniden dönmeyi bir kez daha şiddetle arzulamak, spiritüel arayışın bütün anlamı ve sürecidir. Spiritüel yaşam budur; Sadhana Marga budur.

Bildiğimiz gibi büyük Ana, hem Vidya-Maya hem de Avidya-Maya'dır. Her iki veçhesinde de bu dünya sahnesinde, Durga, Lakşmi ve Sarasvati'nin üçlü biçimleriyle oyununu oynar. Dün Ana'nın, Sarasvati, Omkara-Rupini, Nada-Svarupini olarak Yüce Sattvik veçhesinde, Pravritti veçhesiyle insan etkinliğinin dışsal alanında nasıl tezahür ettiğini gördük. Ana, Yüce Vidya olsa da Kendi içinde gizemli Avidya-Maya'nın bir izini de taşır ve Avidya Maya'nın bu veçhesinde, Pravritti içinde Sarasvati Tattva olarak tezahür eder.

Fakat Ana Sarasvati ağırlıklı olarak Vidya'dır ve görkemli Vidya-Maya veçhesinde, Nivritti'de, Jiva'nın içe dönük yaşamında çeşitli biçimlerde Kendisini gösterir. Bugün O'nun Nilüfer Ayaklarına saygımızı ve ibadetimizi, Ana'yı içe dönük Nivritti yaşamında ele alarak sunacağız. Pravritti bakımından O'nun bütün yaratıcı etkinlik olduğunu gördük. Bütün yapıcı etkinlik olduğunu gördük. O, her şeyin başlangıcındadır. Bilim insanının araştırma yetisidir. İlham perisine bağlı şairin şiir yetisidir. Müzisyenin, ressamın, heykeltıraşın ve bütün güzel sanatlarla uğraşanların sanatsal yeteneğidir. Bilim insanının yoğun araştırma döneminde yaptığı keşiflerdir. Ana Sarasvati ayrıca, aklın dış doğayı derinlemesine araştırmasından doğan, her ne olursa olsun bütün icatlar olarak görünür. Yine bu icatlardan kaynaklanan çeşitli ürünlerin tümüdür. Ana aynı zamanda bütün yapıcı uğraşlardır. Bütün meslekler, bütün zanaatlardır; üstün satış elemanının ticari kavrayışıdır. İnsanın Pravritti etkinliklerinin dışsal alanındaki eğitimdir. Böylece Ana, dış dünyada çeşitli biçimlerde görünür.

İçe dönük, tersine süreçte, çoktan Yüce Kaynağa, Aşkın Bir'e, Mutlak'a geri dönme Yolunda O'nun birkaç veçhesine değindik. Talibin ruhunun içe dönük yaşamı, Yoga ve Sadhana yolundaki Jiva'nın içe dönük yaşamı olan Nivritti yolunda, O'nun Guru'nun Dikşa'sı olarak nasıl tezahür ettiğini gördük. O ayrıca Mantra, Mantra'nın Japa'sı ve Anuşthana gibi Mantra'yla yapılan Sadhana'dır. Ana Sarasvati'nin, en saf Şuddha Sattva'nın ışıltılı bir bütünü olduğunu, deyim yerindeyse en saf Sattva'nın cisimleşmesi olduğunu gördük. Bunlar, lekesiz beyaz giysisiyle ve Kendisinin göz kamaştırıcı beyazlığıyla simgelenir.

Yüce Sattva Olarak Ana

Sattva olarak O, spiritüel talibin kalbinde tezahür eder ve Sarasvati'nin Lütfu talibin üzerine doğduğunda onun bütün yaşamı dönüşür. İçindeki bütün kabalık ve hayvansılık yavaş yavaş, fakat kesin olarak bir yana atılır. Çünkü Sattva'nın ışıltılı beyazlığında Tamas'ın karanlığı duramaz. Sattva, varlığın yaşamında üstün, olumlu bir kuvvettir. Bu nedenle Ana Sarasvati'nin Lütfuyla tezahür eden Sattva'nın gelişiyle Tamo-Guna azalır ve sonunda talip tarafından bütünüyle aşılır. Bir zamanlar onun için en çok haz veren, içinde zevkle yaşayıp kendini kaptırdığı son derece kaba, aşağı iştahlar talibe acı vermeye başlar; onlardan tiksinir. Sarasvati'nin gelip yerleştiği kişiye kabalık yabancı hale gelir.

Aynı şekilde bireyde bulunan Rajo-Guna'da da bir değişim olur. Rajas, bencillikten doğan etkinliktir. Hırsın, açgözlülüğün ve bencilliğin dürtüsü altındaki etkinliktir. Etkinlik ya da dinamizm her zaman iyidir. Herhangi bir kazanıma yönelik bütün çaba ve girişimlerde bütün varlıklar için değerli bir varlıktır. Fakat bencillik, hırs ya da açgözlülükten doğduğunda, varlıktaki bu daha aşağı unsurlar tarafından yönlendirildiğinde, Rajas insanı dışa götürür ve gittikçe daha büyük bir esarete dolandırır. Fakat daha büyük bir gücün, Sattva'nın gücünün daha yüksek çekimi, talibin Nivritti yaşamında tezahür edip onun içinde işlemeye başladığında, bunun etkisi ve tesiri içindeki Rajo-Guna üzerinde mutlaka hissedilir. Bu Rajas, bencilliğin ve hırsın buyruğunda olmak yerine denetlenmeye, yönü değiştirilmeye ve daha yüksek, daha yüce bir kanala akıtılmaya başlar. İçindeki Rajo-Guna, dinamik güç, artık Tamas'la değil Sattva'yla birleşir. Bu nedenle spiritüel yaşamında değerli bir yardımcı haline gelir. Denetlenir, yüceltilir ve daha yüksek, daha soylu, spiritüel uğraşlara yönlendirilir. Artık başkalarının iyiliği için etkindir; şefkat, merhamet, benlikten arınmışlık gibi soylu Sattvik erdemlerle ve bütün yaratıklar içinde ve onlar aracılığıyla tezahür eden görünür Rab'be, Karma Yoga ya da Seva biçiminde ibadet sunma yönündeki saf arzuyla harekete geçer. Böylece Tamas'ın ve Rajas'ın her iki aşağı doğası da spiritüel yoldan engel olarak kaldırılır. Tamo-Guna sona erer; yalnızca günlük uyku gibi diğer tezahürlerinde onda gizlenir, fakat daha kaba biçiminde varlığı sona erer. Rajo-Guna da, Ana Sarasvati Nivritti yaşamında Saf Sattva-Guna veçhesiyle tezahür ettiğinde, O'nun Lütfuyla talibin dostu ve yardımcısı olmaya başlar.

Bütün niteliklerin ve şeylerin Sattva, Rajas ve Tamas olarak bu üç sınıfa ayrıldığı Bhagavad Gita'nın On Yedinci Bölümü'nü okursanız, bu Gunatraya-Vibhaga'da Ana Sarasvati'nin, Sattvik olduğu bildirilen şey olduğu sonucuna varabiliriz. Sadhaka'nın ve arayan müridin spiritüel yaşamında Ana, Yoga ve Sadhana'dır; nihai olarak da bilincin Jnana'nın ışıltısına doğru açılmasıdır. Sadhaka'nın bireysel etkinliğinde Sattva olarak Kendisini Sadaçara şeklinde gösterir. Bildiğimiz gibi Sadaçara, bütün spiritüel yaşamda başarının temelidir. Temeli oluşturur. Raja Yoga'nın Yama-Niyama'sı, Sadaçara'nın en bilimsel ifadeleridir.

Guru’nun Sözü Kesin Hakikattir

Vak, Yüce Ses ya da Söz olarak Ana, talibe önce Dikşa aracılığıyla aldığı Guru Mantra şeklinde tezahür eder. Mantra olarak Ana’ya gereken onurla ibadet edeceksek, her spiritüel talibin Sat-Guru’dan aldığı bu İlahi Adı özenle uygulaması gerekir. Mantra’yı ihmal etmek, Guru’dan alınan bu İlahi Adı uygulamayı ihmal etmek, gerçekten de Ana Sarasvati’ye ibadet etmemek ve gereken onuru vermemek olacaktır. O’nu böylece ihmal edersek spiritüel ilerleyişimiz yavaşlar.

Daha genel bir veçhede O, Yoga Yolunda ve spiritüel yaşamda talibe, Guru’nun talimatları ve günlük Upadeşa’sı olarak tezahür eder. Dolayısıyla talip, uygun ibadet tutumuna sahip olmalı ve Guru’nun talimatlarını çok vakur, çok ciddi bir ruhla almalıdır. Dikkatsiz olmamalıdır. Guru’nun sözlerine karşı fazla gelişigüzel bir tutum takınmamalıdır. Talip için Guru’nun sözleri kesin hakikat olmalıdır. Çünkü bunlar onun için Mantra gibidir: *Mantra-mulam Gurorvakyam.* Guru’nun sıradan sözlerini çok hafife almak ya da fazla gelişigüzel karşılamak ve Guru’nun sözlerine gerektiği gibi dikkat etmemek şeklindeki bu kusur, talipler dünyasında çok yaygın hatalardandır. Bütün Sadhakalar ve müritler için, Sat-Guru’yla yakın temasın onları çoğu zaman O’nun aracılığıyla Upadeşa ve Vak olarak tezahür eden Sarasvati’ye daha az açık hale getirmesi söz konusu olur; bu dikkatsizlikle çok şey kaybederler. Bu nedenle Guru’nun sözlerine, bu sözlerin temsil ettiği Ana veçhesine karşı tutumumuzda çok dikkatli olmalıyız. Onları doğru ruhla ve açıklıkla karşılayıp özenle yerine getirirsek, ancak o zaman Ana Sarasvati’nin Lütfunu doğru ve yararlı biçimde kullanmış oluruz.

Svadhyaya: Pratik Değeri

Bunlara ek olarak O, spiritüel Sadhana’nın iki özel veçhesinde de tezahür eder. Ana Sarasvati’nin aslında Vedaların cisimleşmesi olduğunu söyledik. Vedalar, Yüce Varlık’ın aşkın bilgisi demektir. Upanişadlar, Vedaların en yüksek doruklarıdır. Bu Upanişadların özünün özünün insanlığa Bhagavad Gita biçiminde nasıl verildiği bize anlatılmıştır. Dolayısıyla Ana, talibe bu eşsiz evrensel kutsal metin, Srimad Bhagavad Gita biçiminde mevcuttur. Bu nedenle bütün büyük spiritüel öğretmenler, Açaryalar, arayan kişilere Gita’yı düzenli olarak, her gün incelemelerini buyurmuşlardır. Her gün şaşmadan Gita’ya başvurarak ve Gita’nın öğretisini yavaş yavaş kendi yaşamlarımıza özümsemeye çalışarak, Ana’ya Gita biçiminde daima ibadet etmeliyiz. Gita’yı okuma yönündeki bu talimat, Gurudev’in kutsal ayakları dibinde ilahi yaşamı sürdüren bütün taliplere verdiği Dinaçarya’da özellikle vurgulanmıştır. Ayrıca Patanjali Darşana’nın Niyama’sında Svadhyaya’nın önemli maddelerden biri olduğunu da biliyoruz.

Paraşabda ya da İlk Ses olan Ana Sarasvati’nin, giderek gelişen çeşitli veçhelerinde Dhvani olarak, sonra eklemlenmiş ses ya da Vak olarak, alfabenin harfleri biçimindeki belirli Vak olarak nasıl tezahür ettiğini gördük. Harflerin birleşimi bize

Nama'yı, yani adı verir ve Nama'nın Artha'sı, Rupa biçiminde önümüzde belirir. Ana böylece kutsal metinlerin kutsal harfleri içinde ve onlar aracılığıyla cisimleştiği için, bütün spiritüel kitaplar, Dharma-Granthalar ve bütün kutsal yazılar Sarasvati Tattva'nın bir bütünüdür. Yazılı harf ve söz biçiminde ve bu biçimi aracılığıyla bize Aşkın Varlık'ın bilgisini verir. Bu nedenle spiritüel kutsal metni elimize alıp günlük düzenimizin bir parçası olarak incelediğimizde, fiilen Sarasvati'yle temas kurar ve sözde tezahür ettiği haliyle doğrudan O'ndan öğrenmeye çalışırız.

Svadhyaya, günlük Sadhana'nın önemli bir Anga'sıdır. Spiritüel talip için önemi çok yönlüdür; fakat Svadhyaya'nın Sadhana alanında oynadığı çok anlamlı rollerden en az birine değinebiliriz. Çünkü bu, arayanların düşüncelerinde, Bhava'sında ya da bilincinde Sattva'yı ve spiritüel nitelikleri artırmaya nasıl yardım ettiğini bize gösterecektir. Şöyle olur: Spiritüel Sadhana'nın bütün doğasının ve yapısının kişinin Samskaraları tarafından belirlendiğini biliriz. Zihin her şeydir ve zihin, bir Samskaralar demetinden başka bir şey değildir. Bu Samskaralar Vyavahara'yla edinilir. Dış nesnelerle temas, insanlarla bir arada bulunma, bu temasların deneyimi, varlıkta giderek daha fazla Samskara oluşturur. Vyavahara'nın bu dış dünyasında, özellikle Karma Yoga alanında, insanın normal dışsal etkinliklerinin günlük akışı içinde her gün; bütünüyle Anatmik nitelikte, spiritüel yaşama ve spiritüel ilerlemeye bütünüyle karşı olan Samskaraların, Vyavahara'nın, Pravritti'nin, Vişayaların Samskaralarının bolca biriktiğini görürüz. Bu Samskaralar günden güne artmaya devam ederse korkunç bir aşağı çekim, dışsallaştırma eğiliminde olan ve zihni gittikçe daha fazla Vişayakara haline getiren bir kuvvet olur. Fakat onlardan bütünüyle kaçınılamaz. Spiritüel arayıcıların büyük çoğunluğu için bütün Vyavahara'yı tamamen kesmek imkânsızdır. Bu nedenle bu Samskaraları, bu fikirleri dengeleyen yüce bir psikolojik yöntem olarak, yüceltici kutsal metinlerin günlük incelenmesiyle spiritüel fikirlerin zihne girmesi sağlanır. Çünkü spiritüel talip, kutsal yazıları her gün özenle ve düzenli biçimde inceleyerek, yüce, spiritüelleştirici, yaşamı dönüştürücü fikirlerden oluşan koca bir bütünü her gün içine alır. Bunlar, arayanın zihninde güçlü, olumlu, Sattvik, spiritüel Samskaralar oluşturur. Böylece günlük Vyavahara sırasında kaçınılmaz olarak biriken talihsiz, spiritüel olmayan Samskaraları aşmaya yardım ederler. Talibe taze bir Bhava verme gücüne sahiptirler. Talibin düşüncelerini, Samskaralarını ve Bhava'sının kendisini değiştirirler. Arayan kişinin doğasının fikir biçimindeki spiritüel ve Sattvik besinle her gün beslenmesi, Ana Sarasvati'yle kutsal yazılar biçiminde temasımız sayesinde gerçekleşir: Azizlerin yaşamları, Gita, Bhagavata, Ramayana, Kitab-ı Mukaddes, Kur'an, Zend Avesta, Dhammapada.

Ayrıca zihinde bir dizi güçlü, olumlu spiritüel fikir oluşturmanın, Dhyana sırasında, konsantrasyon ve içe dönük meditasyon uygulamasında talibe yardım ettiğini görürüz. Talip Dhyana yapmaya çalıştığında zihnin dolaştığını görürüz. Dhyana'nın başlangıç aşamalarında bu dolaşma çok güçlüdür. Bütün süreç bir tahterevalliye, bir tür halat çekme yarışına dönüşür; zihin Lakşya'ya getirilir ve yeniden dolaşır. Burada

çok istenmeyen bir şey vardır: Dolaştığında, bu dolaşmanın gerçekleştiği fikir alanı bütünüyle duyusal, kaba ve dünyevidir. Bu dolaşma, aşamalı uygulama ve Vairagya dışında durdurulamaz. Fakat bu arada bir değişiklik yapılabilir: Zihin dolaşsa bile, Svadhyaya aracılığıyla her gün güçlü spiritüel fikirlerden oluşan bir bütün zihne yerleştirilirse, zihnin Vikşepa'sı içinde dolaştığı fikir alanı yavaş yavaş Sattvik hale gelir. Kötü bir fikirler kümesinde dolaşmak yerine, zihnin artık içinde dolaşabileceği saf fikirler, büyük fikirler, yüceltici Sattvik fikirler alanı vardır. O zaman dolaşma talip için daha az zararlı olur. Günlük Svadhyaya bu bakımdan da talip için paha biçilmez bir yardımcıdır.

Az Konuşun

Şimdi spiritüel talibin fiilî davranışına, Açara'sına gelelim. Burada talibin günlük davranışında çok değerli olacak birkaç ipucu verebiliriz. Gördüğümüz gibi Ana, konuşmadır. Bütün varlıklarda Vak olarak tezahür eder. O, Vakşakti'dir. Bu nedenle düzenli bir Mauna dönemiyle konuşma gücünü korumak da Ana Sarasvati'ye ibadettir. Ana'nın Vak biçimindeki bu enerjisi korunduğunda, talibin Pratyahara, Dharana ve Dhyana'nın Yogik sürecinde başvurup kullanabileceği bir kaynak olur. Ayrıca Mauna Sadhana'sı içinde ve onun aracılığıyla korunan Vak gücü, Viçara ve öz çözümleme yaparken çok değerli hale gelir. Bu, her talibin Mauna uygulayarak kendisi için görebileceği pratik bir deneyimdir. Vak dışa harcandığı sürece zihin dışa yönelir; insan aynı yoğunlukta Viçara ve iç gözlem yapamaz. Fakat Vakşakti, Mauna aracılığıyla korunduğunda içe dönüş, iç gözlem ve Viveka ile Viçara uygulaması için kullanılabilir hale gelir.

Doğruyu Söyleyin

Vak'ın bu kutsal gücünün kutsallığını korumak, spiritüel taliplerin büyük görevidir. Ana Sarasvati'nin Vak biçimindeki gücünün kutsallığını korumalıyız. Yalanın spiritüel olmadığını, kirli olduğunu biliriz. Bu nedenle Nihai Gerçekliği, Aşkın Hakikati idrak etmeyi amaçlayan talip, o hakikati konuşmasında tezahür ettirmek için daima özenle çabalamalıdır. Hakikat yemini, Satya aracılığıyla konuşmanın saflığı niteliği, en büyük öneme sahiptir. Bu büyük doğruluk niteliğinin önemi sözle anlatılamaz. Şunu söylemek yeterlidir: Talipte doğruluk yoksa bütün spiritüel yaşamı boşa çıkmıştır. Sıfırdır. Kişi bütün gücüyle, bütün kalbiyle ve ruhuyla hakikate mutlak biçimde bağlı kalmaya çabalamadıkça, bir zerre gerçek, esaslı ve kalıcı spiritüel ilerleme olamaz. Bunda yarı yol yoktur. Bir insan ya doğrudur ya da değildir. Mutlak biçimde doğru olmadığı sürece spiritüel ilerleme yalnızca bir umut ya da düş olarak kalır; o talip için gerçeklik olamaz. Hakikat budur. Dolayısıyla insanlar ciddiyse, talipler arayışlarında gerçekten içtense; ölümlü fiziksel varoluşun, acı, keder, hastalık ve sonunda ölümle dolu bu dünya yaşamının zincirlerini bir şekilde kırmaya yönelik gerçekten yakıcı bir arzu varsa; kendini özgürleştirip ebedî mutluluğu tatma özlemi varsa, kişi hakikatin tavizsiz bir adanmışı olmalıdır. Ancak o zaman Ana Sarasvati lütuf gösterecek ve o talibe Kripa'sını bağışlayacaktır; o da bu Nihai Hakikatin Bilgisini elde edecektir. Her gün şaşmadan, erdemlerin bu yüce erdemi, Ana Sarasvati'nin en görkemli ve en ışıltılı biçimindeki bu tezahürü, bu Hakikat, Satyam üzerine meditasyon yapalım. İnsan Ana'yı Hakikat olarak çağırmalıdır; böylece Atman'ın ihtişamını kalbinde yerleştirmiş olur. Bu olmadığı sürece Atman'ın ışığı o varlıkta parlayamaz. Bu nedenle daima Ana Sarasvati üzerine hakikat biçiminde meditasyon yapalım. Hakikat en büyük Yoga'dır; bu demir çağında en büyük Tapas ve çiledir. Hakikate sahip olan insan, Tanrı'ya sahiptir. Ana'nın hakikat olarak bu yüce önemini daima aklımızda tutalım. Onun üzerine meditasyon yapalım. Onun üzerine düşünelim. Düşüncelerimizde, sözlerimizde ve eylemlerimizde hakikatin mutlak kusursuzluğuna yavaş yavaş daha da yaklaşmak için mümkün olan her yolla daima çabalayalım. Ana'nın Lütfu, çok gerekli fakat çok zor olan bu görevi başarmamıza yardım etsin.

Tatlı Konuşun

Ayrıca dil, söylenen söz, her şeye gücü yeten bir şeydir. İnsanların bu dünyasında muazzam bir kuvvettir. Dil, kurmak ve inşa etmek için kullanılabildiği gibi, yıkmak ve yok etmek için de kullanılabilir. Büyük Ana'nın Sarasvati olarak bütün yapıcılığın özü olduğunu gördük. Bu nedenle arayan kişi ya da spiritüel talip, bu büyük konuşma gücünü nasıl kullandığına daima dikkat etsin. Bilinçsizce söylenmiş herhangi bir sert sözle Rab'bin yaratıklarının en küçüğünü bile incitmemeye yemin etsin. Sert konuşma, acı veren konuşma, talibin sözlerinden bütünüyle çıkarılmalıdır. İnsan tatlı konuşmalıdır. Herhangi bir anda tatlı konuşmak zorlaşırsa, sessiz kalmamız daha iyidir. Elbette bundan sonraki, üçüncü derecedeki seçenek; sert bir söz söylendiğinde derhal pişmanlık bildirip bu sözün yöneltildiği kişiden bağışlanma dileyerek bunu hemen telafi etmeye çalışmaktır. Bu, üçüncü derecedekiler içindir; fakat biz daima birinci sınıfa, Uttama Adhikari'ye ait olmayı amaçlamalıyız. Konuşmamız daima tatlı olmalıdır. Şu üçünü akılda tutun: Mita-Bhaşana, Satya-Bhaşana ve Madhura-Bhaşana.

Dilinizi Koruyun

Bir kez daha, dünyadaki yapıcı kuvvet olarak Ana Sarasvati, konuşmamız aracılığıyla başkalarına yardım etmek için kullanılmalıdır. Konuşmamız boş olmasın. Konuşuyorsak Rab'den, büyük ideal şeylerden söz edelim; ayrıca Ana Sarasvati'nin gücüyle konuşmak durumunda olduğumuz kişileri teselli etmek, cesaretlendirmek, onlara ilham vermek, onları aydınlatmak, eğitmek ya da herhangi bir biçimde yardım etmek için konuşalım. Spiritüel Sadhana yaşamında ve Gerçekliğin spiritüel arayışında boş gevezelik bütünüyle ortadan kaldırılmalıdır. Boş gevezelik, içimizde Vak'ın ya da söylenen sözün muazzam kuvveti olarak tezahür eden Ana'ya hakarettir.

Talipler asla kaba ve edepsiz sözler söylememelidir. Alışkanlıklar zor ölür; yanlış alışkanlıklar söz konusu olduğunda bu daha da geçerlidir. Doğru alışkanlıklar bazen yanlış olanlardan daha kolay bırakılır; çünkü yanlış olanlar varlığın aşağı benliğine sıkıca yerleşmiştir ve kaba hayvansal kısımda bulunan her şey, geçmişteki tekrarlarla çok sağlam biçimde kök salmıştır. Bu nedenle konuşmanın yüzde 75'inin edepsiz, yüzde 25'inin edepli olduğu bir dünyadan geliyoruz. İnsanların büyük çoğunluğu için kaba ya da edepsiz sözler, sıradan konuşmanın ayrılmaz bir parçasıdır. Bunlar özellikle uygunsuz şeyler olarak hissedilmez. Fakat aynı ölçüt spiritüel talibin yaşamına uygulanmamalıdır. Talip, bütün sakıncalı sözcükleri ve terimleri konuşmasının dışında tutmalıdır. Konuşması, Ganga'nın akan suları kadar temiz olmalıdır.

Talibin Ana Sarasvati'yi kendi içinde Şuddha-Sattva olarak tezahür ettirebileceği yollar bunlardır. Bunların hepsi spiritüel niteliklerdir; hepsi içindeki Sattva'nın artmasına yol açar ve hepsi spiritüel açılımına dolaylı olarak katkıda bulunur.

İlahi Ana'nın, Sadhaka'nın içsel yolunda Nivritti veçhesiyle tezahür ettiği bu çeşitli yönlerini hatırlayalım. Önümüze konulanlar bunlardan birkaçıdır. Bu konular üzerinde düşünürsek, Ana'nın arayan kişinin kişiliğini doldurmaya çalıştığı bütün çeşitli yolları görürüz. Böylece Sattva'nın niteliklerine neyin karşı olduğunu öğrendiğimizde, Ana Sarasvati'nin doğasına aykırı şeylerden kaçınabilir; saf olmayanı ve spiritüel olmayanı bırakarak, saf Sattvik doğanın biçimine gittikçe daha çok bürünerek, içsel yaşamımızın ve içsel doğamızın O'nun baskın biçimde tezahür ettiği veçhelerini özenle yetiştirip geliştirebilir ve artırabiliriz. Sonunda spiritüel bilincin en eksiksiz açılımını gerçekleştirebilir; Svarupa'mızı idrak edip Svarupa-Jnana'ya erişebiliriz. O zaman şöyle ilan edebiliriz: "Ben ne zihin ne bedenim; ben Ölümsüz Öz'üm." "Shuddhoham, Buddhoham, Niranjanoham, Samsara Maya Parivarjitoham," "Deho Naaham Jivo Naaham Pratyagabhinna Brahmaivaaham," "Satchidananda Svarupoham." Bu bildirimler, Ana Sarasvati'ye bütün kalbiyle ibadet etmiş, O'nun Lütfunu elde etmiş ve İlk Yayılımı Ana Sarasvati olan Yüce Atman'ın aşkın ışığıyla aydınlanmış arayan kişinin kendiliğinden söylediği sözlerdir.

इडादेवहूर्मनुर्यज्ञनीर्बृहस्पतिरुक्थामदा निशँ् सिषद्विश्वे देवः

सूक्तवाचः पृथिवि मातर्मा मा हिँ सीर्मधु मनिष्ये मधु जनिष्ये मधु

वक्ष्यामि मधु वदिष्यामि मधुमती देवेभ्यो वाचमुध्यासूँ शुश्रूषेण्यां

मनुश्येभ्यस्तं मा देवा अवन्तु शोभायै पितरोऽनुमदन्तु ।

iḍādevahūrmanuryajñanīrbṛhaspatirukthāmadā niśa.N.h siṣadviśve devaḥ sūktavācaḥ pṛthivi mātarmā mā hi.N sīrmadhu maniṣye madhu janiṣye madhu vakṣyāmi madhu vadiṣyāmi madhumatī devebhyo vācamudhyāsū.N śuśrūṣeṇyāṃ manuśyebhyastaṃ mā devā avantu śobhāyai pitaro.anumadantu |

ॐ

OM

VİJAYADAŞAMİ

BÜYÜK AMAÇ VE ONA ERİŞMEK

तवामृतस्यन्दिनि पादपङ्कजे
निवेशितात्मा कथमन्यदिच्छति ।
स्थितेऽरविन्दे मकरन्दनिर्भरे
मधुव्रतो नेक्षुरसं हि वीक्षते ।।

tavāmṛtasyandini pādapaṅkaje
niveśitātmā kathamanyadicchati |
sthite.aravinde makarandanirbhare
madhuvrato nekṣurasaṃ hi vīkṣate ‖

BUGÜN, Ana'nın Zaferinin kutlandığı görkemli gündür. Bütün tanrıların sevindiği, bütün insanlığın sevinç coşkusu içinde olduğu bir Vijaya günüdür; çünkü en zor anlarında ve sıkıntılarında Ana'ya yöneldikleri sürece destekten ve güçten yoksun kalmayacaklarına dair Yüce Güvenceyi almışlardır. Çünkü Ana, sıkıntı içindekilerin ve ilahi ayaklarına sığınanların savunucusudur. O, Sonsuz Güçtür, Maha-Şakti'dir; bu nedenle yapmamız gereken yalnızca O'na yönelmektir ve içimizde zayıflık artık sürmeyecektir. Karanlığın, cehaletin ve bilgisizliğin bütün kuvvetlerine karşı yüce zafer kazanılmıştır ve Ana'yla birlikte Vijaya sevincine ortak olacağız. Vijaya-Daşami, bütün arayanlar için yüce bir güven, güç ve cesaret günüdür.

Bugün bütün talipler ve Tanrı'yı arayanlar en büyük güce ve cesarete sahiptir; çünkü Ana, tanrısallığın en eksiksiz tezahürünün önünde duran bütün kuvvetleri yok ederek, deyim yerindeyse Para Brahman'ın meskeninin kapısını ardına kadar açmıştır. Bu yüce günde Ana'ya ibadet, Maha-Maya'ya en saf ve mutlak Vidya veçhesinde ibadettir. Şimdiye kadar, Navaratra boyunca, Ana'ya insan işlerinin bu görüngüsel dünyasında tezahür ettiği çeşitli veçheleriyle ibadet ettik. Fakat Vijaya'ya geldiğimizde, Ana'nın bütün dışsal ve Vidya-Avidya veçhelerini aşar ve Saf Vidya-Maya, Para-Şakti olarak yüzüne bakarız; O'na bakmak, gerçekten de Sonsuz'a ve Para Brahman'ın Kendisinin kavranamaz derinliğine bakmaktır.

Çünkü bu ibadetin en başında, Ana'nın Para Brahman'dan başkası olmadığını ilan ederek başladık. Yüce Varlık'ın Kendisi Ana'dır. Bu nedenle Vidya-Maya olarak Saf

veçhesinde O, Para Brahman'ın Kendisidir. Vijaya Daşami'nin bu Yüce ve kutlu gününde selamlarımızı ve ibadetlerimizi Ana'ya, Vidya'nın ışıltılı ve bütünüyle görkemli biçiminde, Atma-Jnana'nın ışıltısı olarak sunarız.

Bugün aşağı doğanın hiçbir unsuru artık mevcut değildir. Hiç Asurik Sampat yoktur. İblisçe doğanın hiçbir izi yoktur. Karanlık olan her şey bütünüyle yok edilmiştir. Kaybolmuştur. Bütün üstünlüğüyle yalnızca Ana, yalnızca Ana hüküm sürer. O, bir kez daha sonsuz bilincin o bütünüdür. O'nu bu ışıltılı, bütünüyle güçlü veçhesinde çağırmak, kendimizi Aşkın Varlık'a yüce ibadetin içine bırakmaktır. Böylece şimdi, insanın eriştiğinde acılı doğum ve ölüm döngüsünde artık dönmek zorunda kalmayacağı Yüce Varlık'a ibadetimize ve tapınmamıza başlıyoruz. Orası, kedere artık geri dönüşün olmadığı, sonsuza dek süren ışığın meskenidir. Artık acı yoktur. Bütün kederin, bütün acının ve bütün yanılsamanın ötesindeki o yüce meskene bir daha ayrılmamak üzere ulaşırız. Bu, talibin, arayanın, aslında bütün insanların yüce amacıdır; çünkü bu insan doğumu bize en yüksek erişimin bu amacı için, yalnızca bu amaç için verilmiştir. Diğer bütün uğraşlar aldanışlardır ve Yüce Varlık'a erişmenin tek amacı, bu paha biçilmez ve değerli insan doğumunun yegâne anlamı, ereği ve hedefidir.

Guru: Yüce Gücün Cisimleşmesi

Bu görkemli günde spiritüel yaşamın çok büyük bir sırrına bakma fırsatını değerlendirelim. Ana'yı; bu görüngüsel varoluşta farklı hareketler, talipte farklı nitelikler ve ayrıca insanın yaşamının ve etkinliklerinin farklı yaşama biçimleri ve farklı evreleri olarak tezahür ettiği haliyle, Durga, Lakşmi ve Sarasvati'nin üçlü veçhelerinde ele aldık. Fakat bütün bunlar az çok kişisel olmayan bir biçimdeydi. O, özel ve okült bir biçimde de tezahür eder; bu okült biçimi, ilahi bir kişilik niteliğindedir. Ana'nın ilahi öğretmenimiz olarak tezahürü, spiritüel arayıcının kalbine yalnızca Rab'bin, Ana Sarasvati'nin Lütfuyla açılan ender bir sırdır. Ana'nın Vidya-Maya ve Vidya-Şakti olarak yüce veçhesindeki doğrudan kişisel tezahürünün bu sırrı, mürit için Guru'dur. O, arayan için Sat-Guru'dur. Spiritüel arayıcı için, spiritüel öğretmeni ve Guru'su olarak kabul ettiği o spiritüel varlık, en eksiksiz anlamıyla Yüce İlahi Ana'nın görünür kişisel tezahürü ve cisimleşmesidir. Arayan kişinin spiritüel yaşamının bütün temeli, İlahi Ana'ya ilişkin bu tasavvura dayanır. Hindu kültüründeki bütün felsefe buna dayanır. Bu, bütün yeryüzünde başka hiçbir kültürde benzeri bulunamayacak eşsiz bir tasavvurdur. Yüce Varlık'ı Sat-Guru'nun görünür kişiliğinde cisimleşmiş ve tezahür etmiş olarak görmenin bu sırrı, talibin spiritüel arayışının başarısının tam temelindedir. Böylece her spiritüel arayıcı çevresi için, kendilerini teslim ettikleri ve kalplerinin özünde spiritüel rehberleri olarak kabul ettikleri o belirli kişilik, Para-Şakti'nin Yüce Cisimleşmesidir; o Brahma'dır, Vişnu'dur, Maheşvara'dır, Şakti'dir ve Akşara Para Brahman'ın Kendisidir. Bu, Ebedî Olan'ı arayışında içten olan hiçbir talibin, spiritüel yaşamının tek bir anında bile gözden kaçırmayı, atlamayı ya da unutmayı göze alamayacağı bir hakikattir. Onun için Guru'nun kişiliğinin insani veçhesi kaybolmalıdır; bunun yerine önünde yalnızca Yüce İlahi Gücün ışıltılı cisimleşmesi durmalıdır. Bu, ister Doğu'dan ister Batı'dan olsun, evrendeki bütün taliplere ve bütün arayanlara yönelik içten bir hatırlatma ve duadır. Kalplerinin en iç özünde spiritüel Guru'ları olarak kabul ettikleri hangi spiritüel şahsiyetin izleyicileri olurlarsa olsunlar, Sat-Guru'larına karşı benimsemeleri gereken tutumu da hatırlatır.

Çünkü Ana'nın, Guru'nun yaşayan kişiliği içinde ve onun aracılığıyla en saf Vidya-Maya veçhesindeki bu özel tezahürünün ne derece ve ne ölçüde bütünüyle farkında olursak, bilincimizde ilahi bilginin açılımı da o derece ve o ölçüde olacaktır; spiritüel idraklerimizin başarısı da o derece ve o ölçüde olacaktır. Bu nedenle Sat-Guru'sunun ayaklarına teslim olmuş talibe ve arayana, Guru-Tanrı'ya ibadet etmesi tekrar tekrar hatırlatılır. Bütün taliplerin her gün tekrarladığı Şlokalar bu büyük sırrı ve bu en yüksek hakikati içerir:

Gurur Brahma Gurur Vishnu Gurur Devo Maheshvarah
Guruh Sakshat Param Brahma Tasmai Sri Gurave Namah.

Dhyanamulam Gurormurtih, Pujamulam Guroh-Padam
Mantramulam Gurorvakyam, Mokshamulam Guroh-Kripa.

Tvamhi Vishnur Virinchistvam Tvamcha Devo Mahesvarah
Tvameva Shakti-ruposi Nirgunastvam Sanatanah.

Guru Brahma'dır. Guru Vişnu'dur. Guru Şiva'dır. Guru Yüce Brahman'ın Kendisidir. O Guru'nun önünde yere kapanırım.

Guru'nun biçimi meditasyonun köküdür. Guru'nun ayakları ibadetin köküdür. Guru'nun öğretisi bütün Mantraların köküdür. Guru'nun Lütfu Kurtuluşun köküdür.

Sen Vişnu'sun. Sen Brahma'sın. Sen tanrı Maheşvara'sın. Şakti'nin biçimi yalnızca Sensin. Sen niteliksiz Ebedî Olan'sın.

Guru'nun gerçek biçimi nedir? O'nun ne olduğunu hissetmeliyiz?

Yasyantar Nadi Madhyam Na-hi Kara-charanam Nama Gotram Na Sutram
No Jatir Naive Varno Na Bhavati Purusho No Napumsam Na Cha Stree
Nakaram No Vikaram Na-hi Jananamaranam Nasti Punyam Na Papam
No Tattvam Tattvamekam Sahajasamarasam Sat-Gurum Tam Namami.

Bu görkemli sözlerde, İlahi Vidya-Maya'nın bu tezahürüne ilişkin büyük sırrın küçük bir bölümü bize açılır.

Büyük Kutsal Metinlerin Özü

Vijaya'nın bu görkemli gününde İlahi Ana'ya muzaffer Vidya-Maya veçhesinde ibadetimiz, gerçekte Yüce Para-Brahman'a, Sat-Guru'nun spiritüel kişiliği içinde ve onun aracılığıyla tezahür etmiş ve cisimleşmiş haliyle ibadettir. Ana'ya çeşitli yollarla ibadet ettik. Bugün O'na özellikle yazılı söz, yüce kutsal metinler biçiminde ibadet etmeye çalıştık; Gita'nın, Brahma Sutraların, Bhagavata'nın, Ramayana'nın vb. okunmasıyla Vidyarambha'yı yaptık. Bu nedenle Ana'ya yazılı söz, kutsal metin olarak bu yaklaşımın bizim için gerçekte ne anlama geldiğine birkaç sözcükle değinmek yersiz olmayacaktır. Açıklamaya çalıştığım gibi Svadhyaya, talip için çok özel bir süreç anlamına gelir. Fakat aynı zamanda pratik bir yaşam yoludur. Svadhyaya'nın amacı, özlemlerimizi, amaçlarımızı ve ideallerimizi, ayrıca günlük yaşamımızı ve eylemlerimizi biçimlendirmektir. Dolayısıyla bu kutsal metinler, Gita, Brahma-Sutralar, Bhagavata, Ramayana ve Mahabharata, spiritüel yolda bizler için pek çok değerli ders içerir.

Tek sözcükle, Ana'nın Bhagavad Gita aracılığıyla büyük çağrısı nedir? Bhagavad Gita'da Ana'nın tek bir yüce öğüdü ve çağrısı vardır: Tyaga. Gita, Tyaga demektir; feragat sırrının kutsal metnidir. Yüce Olan'ı idrak etmenin tek yönteminin,

görüngüsel dünyaya ait olan her şeyden vazgeçmek olduğunu söyler: Kartritva-Abhimana'nızdan, benlikçiliğinizden, bağlılığınızdan vazgeçin; bütün evrenin Virat-Svarupa olduğunu ve bütün eylemlerinizin Virat'a ibadet olduğunu hissedin. Anasakti ve Tyaga, Gita'da verilen yüce öğütlerdir.

Bhagavata'da olumlu yönü buluruz. Bu görüngüsel dünyadan vazgeçin; zihni bu geçici dünyaya ait her şeyden ayırın ve Rab'be yüce sevgi duyun. Bhagavata'nın bütün mesajını özetleyen tek sözcük Sevgi'dir: Rab'be sevgi. O, saf Prem'in ışıltılı özüdür. Rab'be duyulan Rati'dir. Gita tam bir bağlanmama öğretir; Bhagavata ise şöyle der: Kendini Bhagavan'a bağla ve bütün kalbinle, sevginin tam birliği içinde kendini O'nun ayaklarına ver.

Mahabharata, Dharma'ya bağlı kalma idealini özetler. Mahabharata'nın Mesajı şudur: Yaşamın feda edilmesi gerekse bile Dharma'nın kurallarından sapma. O zaman bile Dharma'ya bağlı kal. İnsan, Dharma aracılığıyla kalbini ve yaşamını arındırabilir.

Ramayana'da Dharma'nın insan yaşamının bütün alanlarında kendisini gösterdiği pratik yollar verilir. Çünkü Ramayana, önümüze ideal Dharma insanının somut ve pratik, yaşayan örneklerini koyan bir kutsal metindir. İdeal kocanın, ideal oğlun, ideal kardeşin, ideal eşin, ideal hizmetkârın, ideal arayıcının ve ideal kralın kalıplarını önümüze koyan bir kutsal metindir. İnsan yaşamının bütün bu yönlerinin idealleri, ayrıntılarıyla, Ramayana'nın çeşitli ilahi kişiliklerinde somut örnekler biçiminde verilir. İnsan Rab'be Sevgiyi geliştirmek ve Dharma'ya dayalı bir yaşam sürmek isterse, çeşitli rollerinde nasıl davranmalıdır? Bunun için Ramayana, Yüce Dharma'ya dayalı bir yaşam sürebilmesi üzere kendisini biçimlendirebileceği örüntüyü verir.

Brahma Sutralarda bütün bunların nihai nedeni bize verilir. İnsanın uğruna geldiği yüce amacı gösterir. Şunu söyler: Bu yaşamın tek amacı, yok olmayana, ebedî mutluluk olana ulaşmaktır ve bütün bunlar bu amacın araçlarıdır. Araçlar yoluyla, erişildiğinde acı ve ölüm dünyasına artık geri dönüşün olmadığı o Yüce Meskene ulaşırsınız. Çünkü Brahma Sutraların nihai sonucu şudur: Dharma, Tyaga ve Bhakti yoluyla Para Brahman'a bir kez ulaştıktan sonra, *Na Punaravartate*, Jiva artık geri dönmez. Aşkın, sonsuz bilince, ölümsüz varoluşa, ebedî mutluluğa ve sürekli huzura bir daha ayrılmamak üzere yerleşmiştir.

Amaç budur. Rab, Gita'da *Yadgatva Na Nivartante Tad Dhama Paramam Mama* der. O Meskene ulaşan insan bu dünyaya geri dönmez.

O, Yüce doluluk niteliğindedir. *Yo Vai Bhuma Tat Sukham.* O Bhuma, insanın bu dünyadaki amacıdır.

O bilindiğinde bilinecek başka hiçbir şey kalmaz. *Yasmin Jnate Sarvamidam Vijnatam Bhavati.*

O elde edildiğinde elde edilecek daha büyük bir şey yoktur. *Yam Labdhva Chaparam Labham Manyate Nadhikam Tatah.*

Hepimizin uğruna çabalamak, erişmek ve ebediyen tadını çıkarmak için burada olduğumuz aşkın halin görkemi, yüce ihtişamı budur. Böylece bize amacı ve ideali vermişlerdir. Amaç Öz'ü idraktir. Araçlar, Gita'nın Tyaga'sı, Bhagavata'nın Bhakti'si, Bharata'nın Dharma'sı ve Ramayana'nın ideal yaşamıdır.

İnsan yaşamının amacını ve hedefini, ona erişmenin araçlarını ve bu araçlarla amaca erişecekse spiritüel talibin yaşamının pratik örüntüsünü, en canlı ve yoğun biçimde zihnimize getirmek için bu yüce kutsal metinleri gözden geçirdik.

Dua

Yüce İlahi Ana'ya dokuz günlük ibadeti tamamlayan bu Vijayadaşami gününde, hepimiz O'na, kalplerimizi Buddhi olarak, Smriti olarak aydınlatması için dua edelim. Hepimiz O'na, Smriti olarak bu büyük hakikatleri kalplerimizde daima canlı tutması için dua edelim ki bütün yaşamımızı bu hakikatlerin canlı bilincine dayandırabilelim, bütün yaşamımızı buna göre biçimlendirelim ve sürdürebilelim. Çünkü Bhranti ve Maya olarak gücü öylesine gizemlidir ki, bu hakikatleri bilsek, onları tekrar tekrar işitsek ve hatırlamaya çalışsak da, bir şekilde göz açıp kapayıncaya kadar bize onları unutturur; bizi yalnızca duyusal dünyanın bu dış nesnelerinin farkında kılar. O'nun perdesi bilincimizin üzerine atıldığı anda o büyük hakikatleri unuturuz. Yalnızca kendimizi kaptıracağımız şeylerin, bize anlık haz veren ve bizi adlarla biçimlerin bu dış dünyasına bağlayan şeylerin farkına varırız. Bu nedenle tekrar tekrar dua etmeliyiz: "Ana, bize Vidya-Maya olarak tezahür et. Bilincim Senin Vidya veçhenle aydınlansın." Az önce Devi Sukta'yı okurken gördüğümüz gibi, O her şeydir: Nidra, Kşudha, Çaya, Trişna, Bhranti vb.; aynı zamanda Buddhi, Daya, Matha'dır. Bu nedenle ellerimizi birleştirmeli, ayakları önünde eğilmeli ve şöyle dua etmeliyiz: "Ah, Ana! Bana aydınlatıcı veçhenle görün ve beni Avidya-Maya veçhenden kurtar." O'nun rızası kazanılacaktır; hoşnut olacaktır ve ışıltılı gözlerini bize açacaktır; bize gülümseyecektir. O zaman bütün aldanışımız, bütün kederimiz, bütün karanlık sona erecek ve O'nu Satçidananda Para Brahman olarak göreceğiz.

Bu on gün boyunca Ana'nın giysisinin sonsuz küçüklükteki bir ucuna dokunmaya çalıştık. Ana'nın Doğasının küçücük bir zerresini anlayıp anlayamayacağımıza bakmaya çalıştık. Bütün sonsuzluk boyunca saatlerce konuşmaya devam edebiliriz; yine de Ana'nın bilinemez doğasına dair bir fikrin küçücük bir parçasını bile elde edemeyiz. Ezelden beri bütün kutsal metinler, bütün bilgeler, O'nu bütünlüğü içinde ifade etmekte yetersiz kalmıştır. Dolayısıyla birkaç sözcük aracılığıyla, Ana'nın Kendi üzerine örttüğü ve ardına gizlendiği giysinin küçücük bir ucunu bile anladığımızı düşünmek küstahlık olur. Bildiğimiz, bir hardal tanesi kadardır; Ana'ya dair bilinmeyen ise okyanusların uçsuz bucaksız kıyıları gibidir. Fakat çocuğu Ana'ya yaklaştıran, elini kavramaya ve O'nu tanımaya çalıştıran, sevgisidir. Bu nedenle bu

on gün boyunca Ana hakkında konuşmaya çalışmamız, O'nu bilme çabası biçiminde olmamıştır; ancak Kendini açarsa bilmeyi umabiliriz. Bu, İlahi Ana'nın ayaklarına küçük bir çiçek sunusu, küçük bir ibadet sunma girişimidir. Bu dokuz gün boyunca ibadet çeşitli yollarla sürdürülmüştür. Müzik, şarkılar, dans, süsleme ve Puja olmuştur. İbadetin bir parçası olarak biz de O'nun bize Kendisinin verdiği Vak veçhesi biçiminde tapınmamızı sunduk. O'na sözlerle ibadet etmeye çalıştık. Vijayadaşami'nin bu yüce gününde, ilahi ayaklarına sunup O'na dua ederek sözler aracılığıyla bu ibadeti tamamlıyoruz: "Ana, bunu da kabul et. Sen sevgisin. Sen şefkatsin. Sen aydınlanmasın. Sen kurtuluşsun. Bütün bunları söylemeye ne gerek var? Şunu söylemek yeterli: Ana, Sen Ana'sın. Bu nedenle Ana olarak, Ayaklarına sunulan bu mütevazı sevgi sunusunu kabul et ve hepimiz Senin Lütfunla kutsanalım. Bize gülümse, Ana; Avidya-Maya'nın karanlığını uzaklaştır. Bu İlahi Kişiliğin, Gurudev'imizin Nilüfer Ayaklarındaki bütün biz arayanlara, Atma Jnana'nın ışıltısını ve aydınlanmasını, Satçidananda'nın mutluluğunu bağışla."